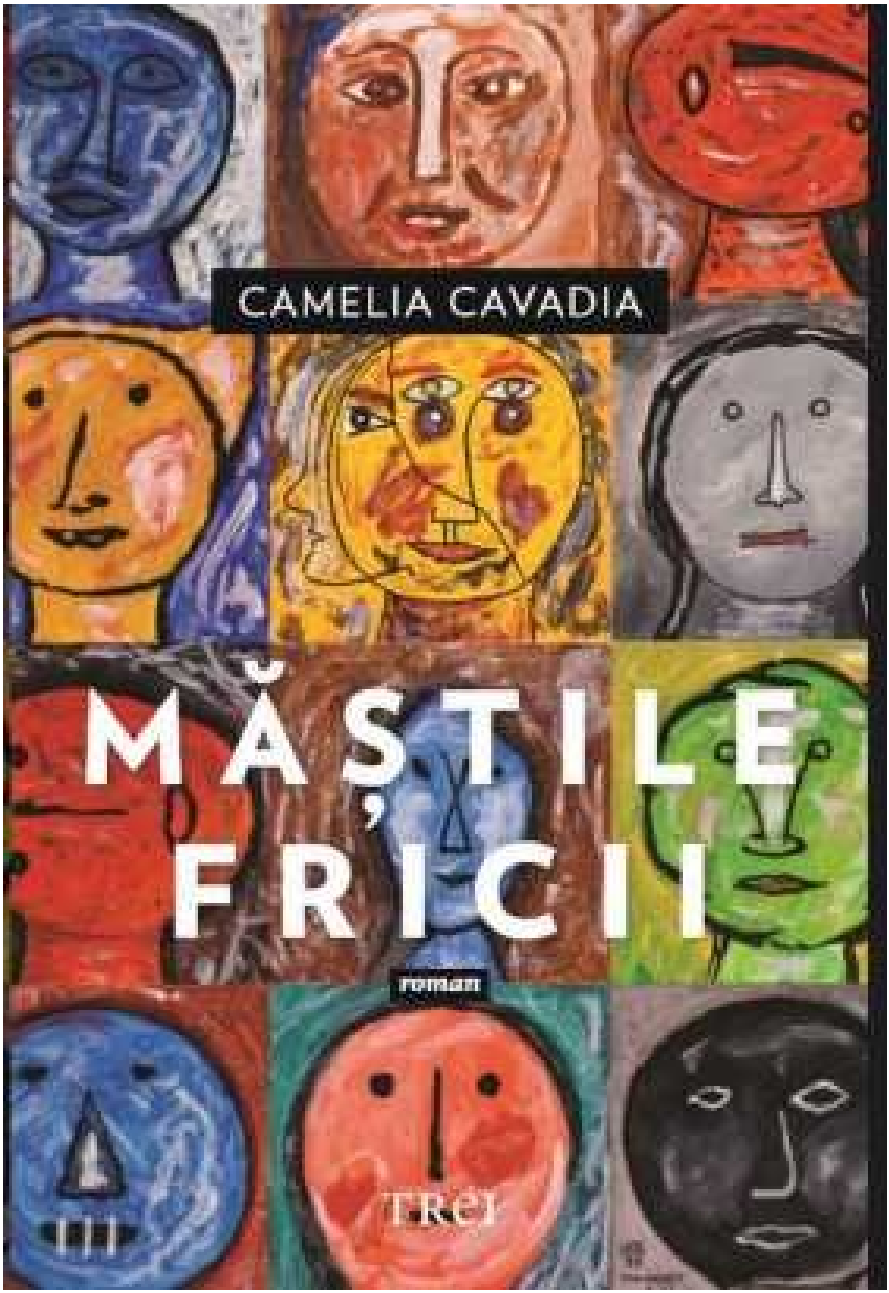

Camelia Cavadia
Măştile fricii *i*

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactor:
Virginia Costeschi
Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ e Mondadori Portfolio
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Chircea
Corectură:
Irina Muşătoiu Cătălina Chiricheş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României CAVADIA, CAMELIA
Măştile fricii / Camelia Cavadia.
— Bucureşti: Editura Trei, 201 ISBN: 978 – 606 – 719 – 769 – 3
821.135.1 – 31
Editura Trei, 2016 pentru prezenta ediţie

ISBN: 978 – 606 – 719 – 769 – 3

Soţului meu, prietenul meu, Şerban

Cea mai comună formă a disperării este să nu fii cine eşti cu adevărat.

— Søren Kierkegaard

Atâtea vorbe şi gânduri nerostite! Atât de mult adevăr îngropat, dornic să iasă acum la iveală. Să-nvingă. Cu orice pref. Toate îşi adună puterile şi-şi fac loc, mai întâi, forţând spaţiile libere. Cu răbdare, cuceresc fiecare ungher şi-aşa de bine ştiu să se strecoare în cele mai adânci văgăuni, că nici nu-mi dau seama când prind rădăcină. Se-nfig pentru ultima oară, pregătindu-se pentru momentul în care vor fi smulse, cu tot cu resturile dimprejur. Adevăruri şi gânduri dureroase, uncie vechi, altele proaspete, pulsează deja ca nervii unei măsele bolnave, muribunde. Nu mai e mult şi vor ieşi la suprafaţă. Nu mai e mult şi vor fi cunoscute…

Oricât de insuportabil ar fi, uneori adevărul este singurul care mai poate da vieţii un sens. Absenţa lui aruncă o lumină falsă chiar şi asupra lucrurilor care au fost cândva adevărate.

*

Când stau acum şi mă gândesc în urmă, văd totul dar şi fără dubii. Ca într-una dintre felicitările acelea pe care le deschizi şi din mijlocul lor sar spre tine figuri, forme, personaje.

Ziua cea mai fericită din viaţa mea a fost nu cea în care m-am măritat sau cele în care s-au născut copiii mei, ci aceea în care a murit tatăl meu. Ştiu, pare odios ce spun, însă e purul adevăr. Şi cred că nu a fost doar a mea. Noi toţi, cei trei copii, ne-am simţit uşuraţi în acel moment şi mai că ne-a venit să jucăm în jurul trupului inert. N-am avut atunci curajul să recunoaştem, dar ştiu că

fiecare dintre noi a simţit asta. Iar dacă n-am fi fost atât de timoraţi, ne-am fi bucurat, am fi râs şi poate ne-am fi închinat cu amândouă mâinile că Dumnezeu a avut milă de noi şi ne-a scăpat. Dar n-am făcut nimic. Am evitat să ne privim, de parcă ne era ruşine de ceea ce puteam vedea. Bucuria de a ne simţi liberi alunga „decenţa" unui comportament afectat. Evitam să ne vorbim, deşi aveam atâtea să ne spunem. Eram în felul nostru fericiţi. O fericire dureroasă, ce picura în noi stropi de eliberare, de consistenţa mierii, pe care îi lăsam să se scurgă lent. Pe mine una, un fel de teamă mă împiedica să mă uit înspre trupul inert al tatălui meu, de parcă ar fi putut să vadă înăuntrul meu şi să se ridice, gata încă o dată să-mi facă rău. Doar soră-mii mai mari, Sofia, părea să-i fie cu adevărat milă de el, în timp ce pe chipul lui frate-meu era zâmbetul victoriei şi al eliberării. Pe faţa mamei nu se citea nimic, poate doar o oarecare confuzie, care era însoţită de o uşoară sprinteneală în mişcări. În rest, părea neschimbată. Ştiam că ea-l va plânge pe îndelete îndată ce toate se vor fi terminat.

În sicriu, tata arbora un alb solemn, ce-i dădea o distincţie nemeritată. De parcă reuşise cumva să găsească o cale să ne spună că şi acum e tot deasupra noastră. Cu toate că îi apăsaseră pleoapele, ochii-i rămăseseră întredeschişi. Îşi lăsase o portiţă pe unde să ne poată supraveghea în continuare. Să ne subjuge, să ne conducă, chiar şi după moarte. Aşa credeam.

Din camera cealaltă se auzea zgomot de farfurii şi tacâmuri. Mama pregătea pomana.

Clinchetul lor aducea un fel ciudat de veselie în casă. Ca un râs vulgar al unei It-inel uşoare, ce nu-şi găseşte locul la operă. Mama putu se la fiert o oală întreagă de cafea, iar mirosul aducea fi el ceva deşănţat în casă. Coliva de pe foc şi aburii de in pilaf ridicau în aer rotocoale de miresme calde, îmbieloare. După ce s-a stins clinchetul veselei, totul a rămas învăluit într-o linişte blândă, ce nu te ducea cu gândul cât ar fi un mort în casă. Peste toate domnea o atmosferă e iudată, de parcă am fi aşteptat invitaţi. Nu ne călcaseră mulţi oameni pragul în timpul vieţii tatii, dar pesemne în aşa trebuie să fi fost. Eram doar noi patru şi aşteptam ca două vecine să vină să ne ajute la pregătiri. În cea mai mare parte a priveghiului am fost singuri; din fericire, nu se arătaseră doritori să ni se alăture. Şi bine făcuseră, nu voiam să fim nevoiţi să părem mai îndureraţi decât

O ram.

De undeva de afară se auzea tânguiala unei voci ce dinta o melodie tristă. Cineva totuşi poate că-l plângea şi pe el.

Frate-meu, David, se uita din când în când la sicriu cu şi când ar fi vrut să-l verifice, să se asigure că tata e tot acolo. Pentru o clipă i-am văzut o expresie blândă pentru chip, la care, sincer, nu m-am aşteptat. „Ai şi uitat, Iralere?” m-am întrebat, gata să-l reped. „Ai şi uitat?”

1) ar Imediat ochii lui şi-au schimbat expresia şi David i-a aruncat o privire rece, de oţel. L-am văzut ducându-se spre el, ca posedat.

— Să nu crezi c-o să te plângem, tată! Să nu crezi! Nu ni-al dat ocazia să ne pară rău! a zis el

pătimaş. Nu-i aşa, km a? s-a întors către mine, făcându-mă să tresar.

Apoi ne-a tras spre el şi ne-a îmbrăţişat ca într-o horă Imaginară. Eu şi Sofia însă nu voiam.

— Astâmpără-te, nelegiuitule! a sărit mama ca arsă, cu ochii cât cepele. Potoleşte-te, că ne bate Dumnezeu! Potoliţi-vă, toţi!

— Păi nu ne-a bătut, mamă, destul până acum? a replicat David ţâfnos, proţăpindu-se în faţa mamei. Avea ceva neomenesc în ochi, ceva de animal turbat.

— Hai să ne calmăm cu toţii, avem treabă! a zis Sofia, sora mijlocie.

David a rămas nemişcat cu faţa aproape lipită de a mamei şi m-am temut că ar putea face un gest necugetat. După câteva secunde s-a retras brusc şi a-nceput să râdă.

— La dracu', s-a terminat!

Ca să-mi fac de lucru, am reaprins o lumânare, am schimbat hârtia pentru scurs ceara de la o alta şi, cu mâinile adunate în poală, m-am uitat din nou înspre tata. Pe de o parte, regretam că nu pot simţi nimic la moartea lui. Să port suferinţa unui copil ce-şi pierde tatăl. Bănuiam că trebuie să fie ceva sfâşietor, dar nobil, în acelaşi timp. Noi însă, n-aveam să ştim cum e. Mă uitam la ai mei şi mă izbea anormalitatea, eram stricaţi, defecţi. Nepricepuţi în a fi normali, indiferent ce ar fi însemnat asta. În fapt, ce era normalitatea pentru noi dacă nu tocmai acel ceva ce ne fusese întotdeauna refuzat şi pe care acum nu ştiam de unde şi cum să-l apucăm?

Am rămas singură în cameră, doar eu cu tata.

Îi priveam mâinile noduroase, urâte şi-am simţit că mă trec fiorii. Mă bucuram să le văd adunate pe piept, îngheţate în nemişcare. Cu toate astea, mi-aş fi dorit să le privesc îndeaproape pentru ultima oară. Voiam să mai văd o dată mâinile acelea imense, ce se înălţau ca nişte vulturi hulpavi deasupra noastră, cu aripile răsfirate, gata să înhaţe, să strângă, să lovească, să apuce. Mâinile acelea, protagoniste ale unor spectacole îngrozitoare. Mâinile alea neobosite, pe care le vedeam primele când sosea el acitftfl, de parcă ar fi reuşit să se strecoare înăuntru înainte i ti trupul să se arate în întregime. Mâinile alea mereu răsfirnk* pe masă, ocupând întotdeauna mai mult loc decât orice altceva. Mâini urâte, ca nişte crengi uscate care mă îngrozeau teribil. Din nefericire, le moştenise şi fratele meu, David, care se ruşina cu ele şi încerca să le-ascundă. Mfilnlle lui, blestemul lui.

Hram absorbită de aceste gânduri când s-a întâmpini ceva atât de ciudat, încât n-am putut vorbi nimănui tit*»pre el nici până-n ziua de azi. Stăteam într-un colţ al camerei, la suficientă distanţă de trupul inert. Priveam «rareori spre tata şi parcă mă aşteptam să-l văd din nou mişcând. Paralizată de frică, mă simţeam ca-ntr-un film cu vampiri. Ştiu, o prostie! La un moment dat, am auzit ceva ca un foşnet venind dinspre sicriu şi un fior de groază m-a traversat ca un curent electric. Aş fi vrut să fug, dar nu puteam face un gest. L-am privit cu atenţie l pot spune cu mâna pe inimă că era ceva care se mişca foarte încet. Mi-am învins teama şi m-am ridicat. M-am apropiat

uşor, încercând să nu tulbur nimic în jur. Cu lumânarea aproape de faţa lui, mi-am concentrat toată atenţia la orice mişcare pe care aş fi putut-o sesiza. Îmi ţineam respiraţia şi încercam să-mi domolesc bătăile Inimii. Era atât de linişte şi-aşa o-ncremenire, că m-am llmţit cumva în afara timpului. De la întunericul ce mă înconjura, lumina flăcării juca în ochii mei în cercuri concentrice, ca nişte unde. Mă tot aplecam spre el, având totuşi grijă să nu-l ard cu ceară pe obraji. Ceva mă chema din ce în ce mai aproape şi chiar dacă pare de necrezut, de la distanţa aia, i-am văzut gura mişcându-se ca a unui peşte pe uscat. De două ori a făcut aşa şi, chiar înainte să mă pot retrage, parcă cineva a suflat cu putere în lumânarea mea şi-a stins-o. Nu vreau să-mi amintesc cum am fugit din cameră şi cât de rău m-am speriat, la ce galop mi-a plecat inima şi ce tremurat mi-a cuprins mâinile şi genunchii.

N-am povestit nimănui – cine m-ar fi crezut? – dar nici n-am mai stat vreo clipă singură cu el, nici măcar nu i-am mai aruncat vreo privire, convinsă că are ceva malefic. Să se ducă, să se ducă odată, m-am rugat! N-am uitat niciodată acea întâmplare care, de obicei, îmi revenea în minte în cele mai nepotrivite momente, când mă simţeam cel mai rău, când eram mai deznădăjduită ca oricând şi mă vedeam nepotrivită cu lumea, cu viaţa, în general.

Spre dimineaţă, au venit două vecine să ne schimbe la priveghi şi eu chiar am reuşit să dorm câteva ore. De frică, de oboseală, nu ştiu. Am adormit în braţele Sofiei, care părea singura

afectată într-un mod cât de cât firesc de cele întâmplate. David nu adormise nicicum.

La înmormântare am fost doar nouă persoane, fără preot şi celelalte feţe bisericeşti. Noi patru, cele două vecine, un aşa-zis prieten şi doi colegi de serviciu de-ai tatii.

Slujba mi s-a părut lungă şi obositoare. I-am privit pe-ai mei şi-am încercat să ghicesc la ce se gândea fiecare. Mama se uita în pământ. Oare de teamă să nu-i vedem lacrimile, mă tot întrebam în timp ce-i reproşam că în felul ei, mereu fusese de partea tatii. Chiar şi acum, la ultima lui oprire pe acest pământ, simţeam că-i pare rău că se despart. Vedeam, simţeam. Iubirea ei pentru tata era pentru mine o mirare continuă. Cum putuse să iubească un astfel de om şi cum de nu voise să scape de el? Ce o ţinuse atât de legată, încât să poată suporta totul? Oare nu era şi mama la fel de vinovată ca şi el? Uneori răul e ca o ciumă, ajunge să stai în prezenţa lui şi te contaminezi.

David se muta ca şi mine, de pe-un picior pe altul, cu pumnii strânşi, cu pieptul încordat împins uşor în afară, fixând sicriul. Singura care părea să înţeleagă fiecare cuvânt din slujbă era Sofia, care privea spre preot cu ochi umezi. Aveai impresia că de la el îşi ia puterea de iertare, dorinţa de a lăsa trecutul în urmă şi de a merge mai departe. Se agăţa de el ca şi când ar fi putut s-o cureţe de toate păcatele şi gândurile rele din trecut. Apoi a închis ochii şi şi-a împreunat uşor mâinile, rugându-se doar ea ştia pentru ce.

Când au început să coboare sicriul în groapă, mama a dat drumul câtorva lacrimi pe obraz,

atrăgând privirile noastre dure. Imediat frate-meu a plecat. M-aş fi dus cu el, dar nu m-am simţit în stare; mi-am zis că nu se cade. Am stat până la sfârşit, iar pe drumul de întoarcere n-am scos o vorbă. N-am putut să mă uit la mama, aşa că mi-am pus capul pe umărul Sofiei. Rochia neagră îi mirosea a tămâie, un miros pe care altfel nu puteam să-l suport, dar care, atunci, mi s-a părut liniştitor.

David nu ajunsese acasă, aşa că am prânzit fără el. N-a durat mult. Nici jumătate de oră. Am mâncat repede şi pe tăcute. Imediat după, casa s-a golit ca la un semn. Oamenii păreau fericiţi să plece şi să ne lase cu ale noastre, de parcă le-ar fi fost teamă să nu ia cu ei ceva din nefirescul ce ne stăpânea. Apoi s-a aşternut liniştea. O linişte mormântală ce ieşea din pereţii cenuşii şi ne îmbrăţişa molatic.

— Ema, Sofia, haideţi să ne-ntindem puţin. Vasele mai pot aştepta. Nici nu e mare lucru de strâns, doar câteva pahare şi nişte farfurii. Punem repede totul la loc când ne trezim.

Ne-am supus fără să comentăm. M-am dus să mă culc, cu gândul că Dumnezeu se îndurase de noi şi făcuse ceea ce mama nu fusese în stare. Simţeam că pentru noi viaţa abia începea. E prima oară când îmi aduc aminte să fi adormit zâmbind.

*

Victor e o victimă, iar eu sunt păianjenul care muşcă din el în fiecare zi. L-am prins între picioare şi nici nu-i dau drumul, nici nu-l las să trăiască. Nu, nu mi-a greşit cu nimic, niciodată. Doar eu i-am greşit lui. Şi pentru asta, el are de

plătit cu viaţa. Mă amăgesc cu gândul că a fost alegerea lui. Dar ştiu că sunt doar eu de vină.

Când l-am cunoscut, aveam 23 de ani. Tocmai îmi dădusem licenţa la Facultatea de Psihologie, pe care o terminasem ca şefă de promoţie. David lucra deja şi reuşise să preia grijile casei ca un părinte adevărat. Eu am fost singura care n-a trebuit să lucreze pe timpul facultăţii, pentru că David şi Sofia m-au susţinut mereu. Sofia terminase Teologia, dar David o ajutase să obţină un post la un mare cabinet de avocatură. Mai târziu, Sofia a făcut Dreptul la frecvenţă redusă. Din nedorita familiei, m-am transformat în răsfăţata ei. Şi asta datorită fraţilor mei, nu mamei, care a continuat să fie în lumea ei şi să trăiască mai mult în trecut.

Mi-am pierdut virginitatea la liceu cu primul băiat care a vrut asta de la mine. Apoi, n-am refuzat pe niciunul dintre cei cărora le-am părut interesantă. Eram fericită să mă simt iubită şi nimic altceva nu a mai contat. Pierdeam nopţi în compania unor băieţi, mai apoi a unor bărbaţi pe care-i cunoscusem de doar câteva ore. Cu cât numărul lor creştea, cu atât mă simţeam mai împlinită.

Sexualitatea a devenit extrem de importantă pentru mine şi, de la un moment dat, era singurul lucru care conta cu adevărat. Cu cât cuceream mai mulţi bărbaţi, cu

atât îmi doream să mă placă şi alţii. Cu toate că fiecare lua o parte din mine, era ceva care mă entuziasma de fiecare dată. E greu de descris

sentimentul pe care l-am trăit în acea perioadă. Trupul acela care se dăruia tuturor era şi nu era al meu. De parcă eu aş fi putut ieşi din el şi m-aş fi putut bucura de la distanţă de toată iubirea pe care o primea fata aceea frumoasă.

Am continuat să învăţ şi să fiu prima şi la master, lucru care mi-a reuşit cu uşurinţă, însă gândul meu era mereu la noile cuceriri şi la cei care m-ar fi putut iubi. Colegele mă credeau o fată cuminte şi tocilară. Eu nu eram însă niciuna, nici cealaltă. Arta asta a dedublării mi-a ieşit atunci mai bine ca niciodată. Nu ştiu de ce, viaţa aia de noapte a scos din mine ceva ce nu ştiusem niciodată că aş putea avea. Devenisem neîntrecută în a flirta cu bărbaţii, în a-i seduce şi a le da toate planurile peste cap. Trăsăturile mele aspre şi neîmblânzite păreau să-mi folosească de minune în nopţile în care tot ce-mi doream era să cuceresc bărbaţi. Uitam de mine când luminile strălucitoare ale globurilor caleidoscopice aruncau cu praf de stele asupra mea. Dansam, flirtam cu toată lumea şi adoram să fiu sorbită din priviri. Îmi plăcea să instig. Purtam rochii scurte, provocatoare, ce-mi striveau sânii mici, dar fermi şi-mi lăsau la vedere picioarele lungi, nărăvaşe pe care ştiam să le încolăcesc ca nimeni alta în jurul unui bărbat. O iubeam pe fata aceea care putea să fie tot ce nu putusem eu să fiu, iar când dimineaţa ne-aducea la un loc în acelaşi trup, îmi dădea şi mie din siguranţa ei. Ea mă lăsa ziua să-nvăţ, iar eu o lăsam noaptea să se destrăbăleze. Eram chit. Cât eram împreună, era minunat.

Când m-am culcat cu Victor, eram aproape

beată. Ştiu că am vorbit mult înainte să fiu a lui, şi un timp am blocat în minte discuţia cu totul. Îi spusesem multe, dar a doua zi începusem să regret confesiunile. Ne prinsese dimineaţa vorbind. De obicei îmi plăcea să tac şi să mă las iubită. Se pare că lui Victor îi povestisem lucruri care-l făcuseră să creadă că eu aş fi aleasa lui.

Îi spusesem totul dintr-o suflare, fără ca măcar să-mi fi cerut. Mă trezisem vorbind şi nimic nu mă redusese la tăcere. Sorbeam dintr-un pahar cu gin şi povesteam fără ca măcar să-mi pese dacă mă ascultă. Când mi-am terminat confesiunea, Victor m-a luat de mână şi m-a dus la el acasă. Nu ştiu dacă intenţionase să facă dragoste cu mine, dar, odată intraţi în casă, am început să mă dezbrac. Ne-am iubit tihnit, apoi i-am cerut să mă ducă acasă. N-am vrut să rămân la el.

Când am revenit în locul în care-l cunoscusem pe Victor, un club obscur unde ieşeam să beau ceva în serile în care n-aveam chef să stau acasă, era cât pe ce să nu-l recunosc. Privirea mi-a trecut deasupra lui şi s-a dus mai departe.

— Ce fericit sunt să te revăd! a sărit el transfigurat, iar vocea lui a deblocat pe rând frânturi de amintiri stocate-n mintea mea.

— Noaptea trecută am uitat să-ţi cer numărul de telefon şi-mi era teamă că n-o să pot da de tine. În ultimă instanţă te-aş fi căutat acasă sau, mă rog, în locul unde mi-ai zis să te las când ne-am despărţit. Dar nu voiam să par neobrăzat şi insistent.

Nu voiam o relaţie cu el, după cum nu voiam o relaţie cu nimeni în mod deosebit şi tocmai de

aceea mi-a trecut prin cap să-i dau un număr greşit. Am simţit însă impulsul de a nu-l îndepărta. Mai mult, se purta cu mine ca şi când ar fi descoperit un diamant şi cred că ceea ce-i spusesem în noaptea trecută îl făcuse să creadă că am nevoie de ajutor.

— Aş putea fi eu salvarea ta, a spus Victor la un moment dat şi-n acea clipă l-am crezut, chiar dacă nu ştiam exact la ce anume se referă.

— Ai putea încerca.

În seara aceea m-am întors devreme acasă şi m-am închis în cameră, încercând să-mi aduc aminte. Ceva – mi spunea că nu-mi ţinusem gura şi că-i vorbisem despre familia mea. Amintirile dădeau buzna, dar regretele erau tardive. Îi povestisem tot. Despre tata, despre bătăi, despre noi. Nu-mi era clar de ce-o făcusem – poate că simţisem că pot avea încredere în el sau că pur şi simplu aveam nevoie să povestesc cuiva, poate că-mi fusese mai uşor să spun unui străin decât unei prietene (pe care n-o avusesem niciodată) tocmai pentru că aş fi simţit în orice clipă că n-o merit – cert e că mărturisisem tot. Puteam să plâng acum. Plânsul ăla nenorocit, până şi el ne fusese interzis cândva.

*

Tata a murit de ciroză hepatică de la câtă băutură a turnat în el. A fost un beţiv notoriu, iar scandalurile pe care le-a provocat ne-au făcut celebri în bloc. Toată copilăria am mers cu privirea în pământ, mai mult lipită de pereţi, una cu întunericul pe care îl căutam cu disperare, pentru ca vecinii să n-o recunoască pe fata de la

opt, aia mică, săraca, fiica ălora care zguduie blocul cu certurile lor. Tot timpul am învinuit-o pe mama că n-a ştiut să plece, să fugă, să se scape şi să ne scape din teroarea pe care am trăit-o zile, ani în şir. Am învinovăţit-o mereu, însă după ce-a murit tata, am făcut-o mai mult ca niciodată. Pentru că vieţile noastre au fost aşa şi din vina ei.

— M-am sacrificat pentru voi! ne-a zis mama într-o zi, când am acuzat-o că am avut cea mai oribilă copilărie.

Am rămas perplecşi când am primit acest răspuns imbecil, care ar fi vrut s-o scuze în faţa noastră, poate chiar s-o facă eroină.

— Te sacrificai dacă ne scăpai din infernul în care ne-ai condamnat să trăim! i-am răspuns, nemaisuportând s-o vedem făcând pe victima. Nu aruncându-ne în pumnii unui descreierat căruia-i plăcea să provoace numai suferinţa!

t

— N-aveţi dreptul să…

— Ba avem tot dreptul! i-a replicat David, convins că a venit vremea să afle adevărul nostru care era, cu siguranţă, şi mai urât decât al ei. Crezi c-avem cum să uităm vreodată, mamă? Niciodată! Nu!

David şi Sofia sunt mai mari decât mine. Eu sunt mezina familiei. Pe frate-meu îl ura tata cel mai mult. Pe cuvânt, îl ura! Ştiu că de obicei vorbele astea nu suportă alăturare, dar tata îl detesta din toată fiinţa lui. Pentru că-i răspundea şi avea replică la tot ce i se părea nedrept. Pe mine mă ura doar pentru că nu mă dorise. Fusesem o întâmplare, una nefericită. Aşa urla

tata la beţie. Pentru ol, David era nenorocitul, iar eu eram pacostea. Doar soră-mii-i zicea pe nume, Sofia. Asta nu-nseamnă că ea a avut tratament preferenţial. Nicidecum. Doar că într-un fel îi era frică să se uite în ochii ei albaştri şi-n sufletul ei bun. Sofia avea ceva domol în ea, pe care nu i-l putea lua nici cea mai cruntă bătaie, nici cele mai groaznice Jigniri. Era singura, în felul ei, invincibilă. Probabil asta îl şi enerva cel mai mult. Întotdeauna m-am gândit că fata asta o să ajungă sfântă. Şi-n felul ei, a ajuns.

Când a murit tata, eu aveam 13 ani, Sofia 15, iar David 16 ani şi jumătate. Deşi cu trăsături fizice mai degrabă diferite, aveam totuşi ceva care te făcea să ştii sigur că suntem fraţi. Eram slabi, nişte sfrijiţi deşiraţi pe care carnea nu se punea nici fir. Cu mâinile lungi şi subţiri, aduceam a păianjeni; cu rotulele scoase-n afară, genunchii arătau ca nişte gutui diforme.

David era cel mai mare şi cel mai înalt. La 16 ani avea 1, 80 m şi n-a mai crescut decât vreo cinci centimetri după aceea. Trupul costeliv şi deşirat părea strâns în gheare invizibile. Pieptul bombat nu era semn de vigoare, arăta umflat anormal. Abia la 19 ani David s-a desăvârşit, iar scobiturile din trupul lui s-au umplut cu fibră şi came ce i-au dat, în sfârşit, un aspect firesc. David avea păr ondulat, castaniu-deschis şi ochi verzi-maronii că ai mei. Cu cât era mai mult soare, cu-atât se înverzeau şi deveneau mai strălucitori. Pe măsură ce puterea soarelui dispărea, se estompa şi verdele din ei. Pigmenţii maronii se căţărau ca pe nişte plute aflate în derivă şi-i acopereau. Sofia,

în schimb, avea ochi senini, de un albastru-pal, asemenea cerului de vară, complet golit de nori.

Nu eram deloc nişte copii urâţi, dimpotrivă, aş spune. Numai că nesiguranţa, frica din suflete ne făceau să arătăm ca nişte păsări îngrozite ce nu stau să pui mâna pe ele. Frica ne estompa trăsăturile şi ne stafidea trupurile într-un fel în care păream deshidrataţi ca nişte fructe păstrate în vid. Chiar şi aşa, Sofia era frumoasă, în felul ăla în care sunt strugurii la începutul toamnei, când încă nu sunt copţi, dar poartă în ei promisiunea perfecţiunii. În copilărie avea totul uşor exacerbat. Dinţii îi erau lătăreţi, buzele întinse şi prea puţin cărnoase, ochii cât jumătate de faţă şi pometii proeminenţi. Era ceva ridicol în înfăţişarea ei, de parcă ar fi fost doar o caricatură a ceea ce urma să devină la maturitate. Un fel de prinţesă dintr-un desen animat. Avea însă ceva atât de bun pe chip, că nu aveai cum să n-o îndrăgeşti. Şi totuşi, ea fugea din calea tuturor celor care ar fi vrut să şi-o apropie. În felul ei simţea că nu are nimic de oferit. Obosise de mică să poarte masca disimulării ce-i intrase dureros în carne. Şi-atunci se depărta, de toţi şi de toate.

Nici eu nu eram urâtă, dar tot în felul acela în care trebuia să-mi priveşti trăsăturile ca pe ceea ce vor deveni, nu ca pe ceea ce erau. Aveam buze cărnoase, mari şi ochi uşor alungiţi. Aş fi putut fi chiar frumoasă, dacă nu aş fi avut acele trăsături aspre şi pronunţate. Am avut mereu sânii mici şi picioarele lungi. Fiind atât de slabă, aduceam a lăcustă, ceea ce estetic era deranjant. Lui David îi treceai altfel cu vederea ţinuta şleampătă. Era

băiat şi parcă nimeni nu dădea importanţă felului în care arăta la acea vârstă, dar în ceea ce mă privea… era mai greu s-o faci.

După ce-am scăpat de tata, n-am mai fost atât de disperaţi să luăm numai 10 la şcoală. N-am mai fost vânătorii de note. Tata fusese un amărât de instalator care scotea flăcări pe nări de fiecare dată când vedea vreun 9 pătându-ne onoarea în catalog. Ne snopea în bătaie uneori şi fără motiv, darămite când îi ofeream vreunul. Învăţam pe rupte şi ne rugam de profesori să nu ne trântească vreo notă mică. Cel mai mult ne temeam de sport, de desen, de materiile unde nu era neapărat nevoie de învăţat, ci mai degrabă de abilităţi fizice sau artistice. Pentru colegi eram vânătorii de note, ahtiaţii după 10. Niciunul nu bănuia bătăile pe care le mâneam, pedepsele la care eram supuşi dacă luam vreo notă mai mică. Ne-nvăţasem însă să acceptăm oprobriul colegilor, fără să le purtăm ranchiună. N-aveau de unde să ştie ce-i cu noi.

N-am să uit niciodată bătaia îngrozitoare pe care a încasat-o David când a luat 9 în teză la matematică. Deşi bătăile erau la ordinea zilei, totuşi aceea a fost atât de cruntă, încât de fiecare dată când mă gândesc la David copil, îmi revine-n minte imediat. De cum a văzut lucrarea, tata l-a împins cu putere în camera noastră, a copiilor, şi i-a cerut să se dezbrace la pielea goală. Pe măsură ce David îşi dădea hainele jos, tata le aranja cu precizia unui chirurg ce-şi înşiră cu grijă instrumentarul. Apoi l-a legat de calorifer şi a început să-l bată cu cureaua, tacticos, minute în şir, de parcă ar fi avut toată viaţa la dispoziţie

pentru asta. Eu şi soră-mea ne refugiaserăm în bucătărie, cu mâinile încleştate pe urechi, încercând să estompăm zgomotul ţipetelor ce se-auzeau. Nimic însă nu le putea acoperi. Urletele lui ne despicau ţeasta în două şi sunetele animalice pătrundeau ca printr-un horn. Ţipetele lui ne-au urmărit ani în şir şi încă mă ia tremuratul când retrăiesc acele momente. Ascunse sub masa din bucătărie, eu şi Sofia plângeam una în braţele celeilalte şi ne rugam să se oprească. Prin uşa întredeschisă, mama îl ruga la fel. Cât a durat bătaia, n-a făcut altceva decât să-i spună prin uşă, cu glasul stins, „opreşte-te, opreşte-te!”

N-a dat buzna peste el, n-a luptat în niciun fel să pună capăt acestei cruzimi fără margini ce-a rămas înfierată pentru totdeauna în sufletele noastre zdrenţuite. Şi nici nu i-a întors spatele când a revenit în cameră ţinând cureaua înmuiată în sudoare. A rămas inertă, plângând încetişor. Mai mult un bocet înfrânt, fără putere şi fără pic de zvâc. Brrr! Mi se strânge şi acum carnea pe mine când îmi amintesc.

Probabil că eram de neoprit când i-am povestit toate astea lui Victor, căci el n-a-ndrăznit să mă-ntrerupă şi m-a ascultat parcă nevenindu-i să creadă. Mai mult de-atât, mi-aduc aminte privirea lui încurajatoare, ce mă-ndemna să spun tot.

După astfel de bătăi, tata ieşea din cameră ca un bebeluş. Cu chip senin, scăldat într-o pace infinită. De parcă nu era conştient de ceea ce făcuse. Bătaia îl elibera de toată tensiunea pe care o acumula. Erau singurele dăţi când se purta

frumos cu noi:

— Ieşiţi de-acolo. Nu vă face tata nimic! David a primit ce-a meritat. Voi însă aţi fost cuminţi, nu-i aşa?

Ne vorbea cu glas blând, mieros, dar noi nu-ndrăzneam să facem nicio mişcare. Simţeam că-i o capcană. Ne temeam ca nu cumva să urmăm noi. Cu cât întindea mâinile alea mari, noduroase spre noi, cu atât ne trăgeam mai spre întuneric. Tremuram în continuare de frică şi nu ieşeam de sub masă decât atunci când îi vedeam picioarele îndepărtându-se.

Ne duceam glonţ în camera noastră încercând să-l oblojim pe David. De cele mai multe ori îl găseam în continuare legat de calorifer, tremurând ca o piftie. Plin de dungi înroşite, năclăit în sudoare şi lacrimi. Ochii lui nu puteau privi decât în jos. Acolo îl aruncau bătăile monstrului. În întuneric, în groapă, în abis. Îl acopeream la-nceput cu un cearşaf. Ceva moale şi uşor. Doar atât putea îndura carnea lui zdrobită. O vreme nu suporta atingerea hainelor. Continua să rămână ghemuit şi cerea un pahar cu apă pe care o sorbea cu înghiţituri mici. Dinţii-i clănţăneau minute bune, până se liniştea. Rănile urâte i le ungeam cu cremă de gălbenele, dar numai după ce primeam aprobarea lui tacită. Dacă ne rămânea de la cumpărături vreun rest, îl păstram pentru crema asta. Aveam mereu câteva cutii în casă. Era bună: îi luă usturimea cu mâna şi grăbea cicatrizarea. Şi acum am cremă de gălbenele în casă, deşi n-o folosesc. Dar îmi face bine s-o ştiu acolo.

Zile bune după aceea, David nu ne putea privi în ochi. Părea pierdut într-o lume doar a lui, unde nu lăsa pe nimeni să intre. Era rătăcit într-un loc de unde se chinuia singur să iasă, fără să accepte vreun ajutor. Îi auzeam noaptea suspinele, îi simţeam tresăririle. Îi linişteam cum puteam coşmarurile, dar nu-i puteam alunga amărăciunea din priviri. Ochii ăia de animal hăituit şi distrus ce nu puteau sta prea mult într-un loc. Îi plimba de colo-colo, încercând să alunge filmul bătăilor îndurate. Vedea realitatea pe sărite, mereu întrerupt de plesnetul curelelor ce şfichiuiau carnea. Se uita la noi şi uneori tresărea de ceva ce noi nu vedeam. Probabil că-l ustura carnea, iar mintea îi luă foc. Era şi nu era cu noi David atunci.

Au fost multe bătăi din astea şi de fiecare dată când îl auzeam pe tata spunându-i „dezbracă-te” ne lua cu frig. Avea obsesia asta de a-l lega de calorifer şi a-l bate cu cureaua direct pe pielea goală. Îi plăcea plescăitul limbii de piele moartă pe carnea înfricoşată, făcută solzi sub lovituri. „Mai vrei, nenorocitule?”, întreba după fiecare curea pe care i-o lipea pe pulpe, pe spate sau pe fese. „Mai vrei?”, ca şi când David ar fi cerut bătaia.

— Am să-l omor într-o noapte! i-a spus David mamei într-o dimineaţă la micul dejun, când nici măcar nu se putea aşeza în fund.

— Doamne, Dumnezeule, David! Să nu mai spui niciodată aşa ceva!

— Îţi spun doar adevărul! a zis el calm, ca şi când totul era hotărât. Ai să vezi!

Noi, surorile, l-am crezut! Cred că şi mama l-

a crezut pentru că, fie a reuşit să-l mai tempereze, fie el a băut mai puţin, cert este că după ameninţarea asta tata nu s-a mai atins o vreme de niciunul dintre noi.

Şi eu am avut parte de bătăi crunte, dar o ţin minte doar pe cea mai umilitoare. Într-o zi, tata m-a văzut de pe balcon venind de la şcoală alături de un coleg. Aveam vreo 12 ani şi eram bucuroasă că un băiat îmi dădea şi mie atenţie pentru prima dată. Nu făceam nimic nelalocul lui, doar mergeam unul lângă celălalt, fiecare cu ghiozdanul său. Mă bucuram, în linişte, alături de el. Atât. Aveam câteva colege în clasă care făceau asta des. Uneori, băieţii le luau ghiozdanele prea grele şi le cărau până în faţa blocului. Chestii dintr-astea, de copii. Pe mine nu se oferise nimeni să mă însoţească până în acea zi. Băieţii parcă nici nu mă observau. Treceau pe lângă mine fără să-mi acorde cea mai mică atenţie. Şi, cum spuneam, nu eram deloc urâtă. Ceva totuşi îi alunga pe toţi. Auzisem pe la colţuri că mi se spune „ciudata”. Probabil că aşa şi eram. Am suferit mult din cauza asta, dar într-un fel m-a şi ajutat. A fost chiar un noroc, pot să spun, pentru că aşa n-am fost nevoită să mă deschid în faţa nimănui.

Şi-aşa îmi era greu să le explic fetelor de ce veneam cu mânecă lungă chiar şi pe caniculă, de ce refuzam uneori să merg la ora de sport, de ce erau zile când mă speria până şi zgomotul unui creion căzut pe podea. O vreme mi-a convenit, eram ca şi inexistentă pentru băieţi, însă de la un moment dat am început să tânjesc după atenţia lor. Voiam să mă placă şi pe mine cineva. Aşa că,

în ziua aceea, eram chiar fericită, plimbându-mă alături de un băiat; aveam impresia că sunt aidoma celorlalte.

Când am făcut primul pas în casă, m-a trăsnit încă de la intrare o palmă imensă peste ochi. Lovitura a fost atât de puternică, încât am avut senzaţia că-mi mută, la propriu, faţa la spate.

— Îţi arde de gagii, ăăă?

— Poftim? am întrebat eu, încercând să opresc şuvoiul de pipi pe care-l scăpasem pe mine în secunda în care palma îmi zdrobise faţa şi mă făcuse să văd stele verzi.

— Eşti bagaboantă? m-a întrebat tata din nou, de data asta prinzându-mă puternic de păr şi trăgându-mă în toate direcţiile.

— Aaau! Mă doare! am ţipat eu.

— Păi, foarte bine! De ce crezi că te trag?

— Tată, dă-mi drumul! N-am făcut nimic!

— Zici că n-ai făcut?

— Nu, n-am făcut nimic!

— N-ai făcut nimic, ai?

— Nu, n-am făcut!

— Bine, te cred, mi-a răspuns, ca şi când s-ar fi jucat. Dar, dacă n-ai făcut, o să faci! mi-a zis el, continuând să mă tragă de păr. Dacă te mai prind că vii cu toţi hăndrălăii după tine pe stradă, data viitoare te omor în bătaie! Ai înţeles?

— Dar n-am făcut nimic! am continuat eu să mă apăr printre sughiţuri de plâns.

— Tu să taci şi să asculţi ce spun!

Avea o mână înfiptă-n părul meu, iar cu cealaltă mă lovea pe unde nimerea.

Cum tot încercam să-i spun că-s nevinovată,

la un moment dat mi-a dat una peste gură şi mi-a spart buzele. Nu mi-a venit să cred că a făcut asta, decât atunci când am simţit gustul sărat al sângelui pe limbă. Îmi venea să ripostez. Şi poate că aş fi făcut-o, dacă nu mi-ar fi dat drumul la fel de brusc cum m-a înşfăcat. „Şi-acu, marş în camera ta! în seara asta nu mănânci!”

„Nici nu voiam”, am spus în gând, mulţumită că n-o să-i mai văd mutra, uşurată că pot să stau singură. Doamne, cât de mult îl uram! Cum putea să-mi fie tată? Cum?

Chiar dacă am îndurat bătăi mult mai crunte de-a lungul copilăriei şi adolescenţei, aceasta a fost cea care m-a demoralizat cel mai tare. Cuvintele lui de-atunci m-au marcat pentru totdeauna şi nu ştiu dacă nu cumva ceea ce am făcut mai târziu cu corpul meu a fost din răzbunare sau pentru că el încă avea putere asupra mea.

Dacă pe mine şi pe frate-meu îi plăcea să ne bată şi să ne audă ţipând, pe Sofia o tortura psihic. O punea să repete la vioară până ce-i explodau buricele degetelor şi apăreau afară mărgăritare de sânge. Dumnezeule! O obliga să cânte din nou şi din nou până ce aproape leşina de durere şi usturime. Câteva zile după „lecţie” scria cu degetele bandajate, iar el o lua la omor că scrie urât. Incultul naibii, el, care habar n-avea cum trebuie să sune o notă, se dădea marele cunoscător. El, care abia de era în stare să se iscălească, se credea marele erudit! Ah!!! M-apucă şi-acum scârba când mă gândesc!

*

Am continuat să mă văd în fiecare zi cu Victor şi la un moment dat am avut sentimentul că sunt o fată normală, cu un iubit stabil, cu o facultate terminată, în căutarea unei slujbe. Întâlnisem un băiat care chiar dacă nu mă făcuse să mă îndrăgostesc de el, cel puţin mă oprise din jocul meu nebunesc. Nu ştiam dacă era pentru moment sau pentru totdeauna, dar simţeam că e un lucru bun. Tangajul nopţilor şi zilelor amestecate mă ameţise şi, chiar dacă nu-mi dădusem seama până atunci, obosisem. Poate că aş fi rămas prinsă între dorinţa de evadare şi inerţia care mă făcea să merg mai departe fără să gândesc, dacă Victor nu m-ar fi întrebat uşor, cu o blândeţe fără margini: „De ce faci toate astea?”. Aş fi putut să scap spunându-i că nu e treaba lui, dar felul în care mă privise mă făcuse să mă ruşinez şi să nu mai vreau să mint. Simţeam nevoia să m-acopăr şi să-mi încolăcesc braţele în jurul trupului dezgolit. Victor văzuse prin mine, dar uimitor era că mă făcuse să mă văd ca într-o oglindă, în toată vulgaritatea şi goliciunea mea. Când am ajuns în ziua aceea acasă, l-am urât. Plecasem bine şi încrezătoare şi mă-ntorsesem copleşită de nesiguranţă.

Nu ştiu cum ar fi evoluat relaţia noastră dacă nu mi-aş fi dat seama că sunt gravidă. E o şansă! mi-am spus. E un semn! Am ezitat mult dacă să-i spun sau să întrerup sarcina. Nu mă vedeam mamă. Era, cumva, cea mai înspăimântătoare postură din toate cele în care mă puteam imagina. Totuşi, simţeam că-i un moment de cotitură şi că decizia pe care o voi lua îmi va influenţa întreaga viaţă. M-am hotărât să-i spun lui, înaintea tuturor.

— Sunt gravidă, i-am trântit fără niciun fel de introducere.

— Eşti? Adică, eşti sigură?

— Da. N-am niciun dubiu.

— Păi ăsta e un lucru minunat, nu?

— Nu ştiu. E?

— Ema, e un lucru extraordinar! Vreau să fii soţia mea! Adică… vrei să fii soţia mea? m-a întrebat el vizibil emoţionat şi fericit, mimând o uşoară îngenunchere.

— Păi, eu ştiu? am răspuns mirată.

— Poate că nu te-ai aşteptat la asta şi poate ţi se pare prea devreme, dar eu unul sunt pregătit. Adică din prima clipă în care te-am văzut mi-am dorit să fii a mea! Pe viaţă. Iar vestea asta e extraordinară, înseamnă că aşa trebuie să fie. Eu te iubesc deja!

N-am răspuns nimic o vreme pentru că nu ştiam ce simt pentru el. N-avea cum să fie iubire, pentru că nenorociţii ăia de fluturi în stomac nu erau nicăieri şi nici nu mi-aş fi dat viaţa pentru omul din faţa mea, aşa cum auzisem că trebuie să fie când iubeşti. Cu toate astea, am spus „da” şi ştiu că cel puţin unul dintre noi a fost cel mai fericit om de pe pământ. N-avea ce să fie rău, mi-am zis. Într-un fel, îmi părea şi nu-mi părea rău că eram nevoită să pun punct perioadei lungi şi intense de depravare în care mă aruncasem cu capul înainte şi experimentasem tot ce voisem. Avusesem noroc că se încheiase cu bine. Eram conştientă că s-ar fi putut întâmpla orice în nopţile alea nebune de sex, promiscuitate şi alcool. De ce-o făcusem? Asta eram eu cu adevărat sau doar

fusese felul meu de-a mă răzbuna şi a-mi dovedi că acum pot să fac ce vreau?

Aşadar, cu toate că eram cea mai mică, am fost prima care a părăsit casa. Dacă era după el, David ar fi plecat de mult, dar ştiu că în felul lui se simţea dator să ne vadă întâi pe noi, fetele, aranjate la casele lor şi abia după aceea era liber să-şi vadă şi el de viaţă.

*

Când a venit ziua nunţii, tot nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Nici măcar atunci nu am realizat deplin. Tot timpul am avut sentimentul că particip la nunta altcuiva, că nu sunt eu cea îmbrăcată în rochie de mireasă. Am reuşit din nou să ies din corp şi să mă privesc de la distanţă. Nu puteam nici să mă bucur, nici să mă amuz de situaţia de-a dreptul ireală în care mă aflam. O parte din mine se simţea uşurată să oprească malaxorul nopţilor desfrânate, în timp ce o alta considera nunta o greşeală. De-acolo de unde mă priveam simţeam că nu am nicio legătură cu fata aia care părea să se simtă în largul ei, îmbrăcată ca de poveste. Nu eram eu cea care reuşea fără efort să fie amabilă şi să zâmbească în dreapta şi-n stânga. Eu eram în continuare fata aia chinuită, căreia nu i se permitea să vină cu băieţi acasă, drăcoasa care făcea tot posibilul s-o placă bărbaţii, fata aia spurcată la gură, căreia-i plăcea să înjure şi să se amuze de porcăriile pe care le spunea. Asta eram eu, cea de pe margine… sau care naiba eram?

A fost o nuntă frumoasă, cu invitaţi puţini, o sărbătoare discretă, unde m-am simţit asemenea

Cenuşăresei. Am oscilat tot timpul între o stare şi alta, ba eram fericită că am fost salvată, ba încurcată de noua perspectivă. Dar a fost bine, mi-a plăcut.

A fost pentru prima dată în viaţa mea când am văzut-o pe mama coafată şi îmbrăcată frumos, era pur şi simplu de nerecunoscut. Dacă n-aş fi ştiut prin câte a trecut, aş fi zis că e pur şi simplu o doamnă care se ţine bine. Sofia o machiase discret şi arăta, în felul ei, distinsă. Poate şi faptul că arbora o bucurie melancolică făcea să pară uşor sofisticată. Nu mai era amărâta aia veşnic şleampătă, cu gesturi de vrabie speriată care se temea să pună un pas în faţa celuilalt, aşteptându-se de oriunde la tot ce e mai rău.

Nu mi-a fost ruşine nici cu David al meu, cel mai bun frate pe care îl puteam avea. Îmbrăcat la costum şi aranjat ziceai că e cine ştie ce băiat de bani gata. Doar mâinile-i masive contrastau cu eleganţa pe care o etala. De parcă era în permanenţă conştient de asta, David le ţinea ascunse ba la spate, ba în buzunare.

Despre Sofia nu pot spune decât că eclipsa pe toată lumea cu frumuseţea ei delicată. Pentru prima dată am simţit că eu şi-ai mei suntem în rândul lumii, o parte a ei. Dacă nu m-ar fi izbit din când în când sentimentul că nu suntem noi, cei adevăraţi, m-aş fi putut bucura mai mult de aparenţa asta de normalitate.

Toată seara am fost buimacă şi-am trecut de la o stare la alta, fără să pricep prea bine ce se întâmplă cu mine. Am mâncat, am dansat şi am petrecut câteva ore ce mi s-au părut un vis, despre

care nici măcar nu-mi dădeam seama dacă e al meu sau e de împrumut.

*

— N-are rost să te angajezi acum, când peste câteva luni o să vină copilul, mi-a zis Victor când am adus vorba despre felul în care aş putea să aduc şi eu nişte bani în casă.

— E bine să fii odihnită şi pregătită pentru orele de nesomn care vor urma. Vezi bine, deocamdată n-avem nevoie de nimic, aşa că e cazul să te linişteşti!

Nu m-am împotrivit, deşi habar n-aveam cum să-mi omor timpul acum, că terminasem facultatea, masterul, iar ieşirile mele în cluburi luaseră sfârşit. Prietene n-aveam, aşa că tot ce îmi rămânea de făcut era să mă învăţ cu treburile gospodăreşti. Părea chiar distractiv. La început Sofia şi David ne-au vizitat des, mai ales că îl plăceau la nebunie pe Victor, un om pe care nu aveai cum să nu-l îndrăgeşti. Era şi este în continuare cel mai generos şi cel mai răbdător om pe care l-am cunoscut. Dar, mai presus de toate, un om bun, în sensul deplin al cuvântului.

Victor nu era neapărat frumos, dar avea o bunătate care-i lumina toate trăsăturile. Aşa cum unora le citeşti bucuria sau tristeţea pe chip, aşa îi citeai lui bunătatea. A fost ceva ce m-a izbit de la început şi poate de aceea mi-a venit să-mi deschid sufletul în faţa lui înainte de a-l cunoaşte. Am avut totuşi momente în care am crezut că ea va fi trecătoare şi că va veni o zi în care partea lui rea, nevăzută, va ieşi la suprafaţă. Cu toate astea, cu cât m-am îndoit mai mult, cu atât bunătatea lui s-a

încăpăţânat să reziste.

Nicio trăsătură fizică nu-l scotea în evidenţă pe Victor şi părea potrivit în toate. Nici slab, nici gras, nici scund, nici înalt, cu păr şaten şi ochi căprui, Victor era plăcut la înfăţişare, într-o armonie perfectă cu el însuşi. Un om în compania căruia te simţeai bine, în siguranţă. Dacă avea ceva ce nu puteai uita, era vocea uşor nazală, bărbătească. Poate cu ea m-a cucerit. Şi felul protector de a rosti cuvintele, cu fermitatea lor. Avea un talent înnăscut de-a te face să nu-ţi fie frică. De-a te face să vorbeşti fără să simţi că rupi cuvintele din tine. Ieşeau unele după altele ca mărgelele înşirate pe aţă şi se-ndemnau care pe care. M-am deschis mult în perioada aceea, iar în unele seri aveam curajul să mă-ntorc în trecut. Susţinută din umbră, mă trezeam povestind şi dacă a existat un timp potrivit destăinuirilor, acela a fost, cu siguranţă. Fără să mă grăbească, fără să mă-mpingă de la spate, Victor m-a făcut să deschid uşa copilăriei mele şi să-nfrunt balaurii dinăuntru. Vorbeam cât puteam, cât îmi făcea bine, niciun cuvânt în plus, având grijă ca de fiecare dată să trântesc uşa înapoi. Cu zgomot, cu putere, cu obidă.

Într-o astfel de seară liniştită, în care toată încrederea mea în oameni se strânsese într-un ghem pe care i-l pusesem de bunăvoie lui Victor la picioare, n-a fost nevoie decât să mă întrebe cum ne-am descurcat după moartea tatii, că imediat amintirile au năvălit, ca baloanele de săpun; aşteptau doar să fie suflate pentru a se rostogoli în aer. Cu toate că mă surprindea din nou uşurinţa

cu care eram gata să-i destăinui ceea ce nimeni nu auzise până la el, m-am trezit povestind.

*

După ce-am scăpat de tata ne-am bucurat din plin de puţinul timp rămas din adolescenţă, mai intens decât ceilalţi, poate mai febril decât ei. Ne-am aruncat cu capul înainte şi am preferat mai degrabă să fim dezamăgiţi decât să nu apucăm să trăim. Singurul lucru pe care i l-a cerut David mamei a fost să ne mutăm.

— Să ne mutăm? Cum adică să ne mutăm? Unde să ne mutăm? De ce? a sărit ea.

— Unde, cum? Să ne mutăm şi gata! Undeva unde să nu ne cunoască nimeni. Undeva unde să o luăm de la capăt fără să ştie nimeni cine suntem şi cât am pătimit!

La început mama nici n-a vrut să audă, ca şi când cine ştie ce amintiri frumoase o legau de casa aceea nenorocită ce găzduise atâtea şi atâtea orori. Pur şi simplu nu stătea la discuţii. Însă atât am insistat, că n-a avut trai cu noi până n-a acceptat. Frate-meu era mai pornit ca niciodată. Să plecăm oriunde, numai să plecăm. Avea coşmaruri des şi se trezea dimineţile cu ochii înroşiţi, cu broboane mari de sudoare pe frunte; arăta mai rău ca niciodată şi pentru el nopţile erau un chin neîntrerupt.

— Ce se întâmplă cu tine? l-am întrebat noi în timp ce mama se făcea din nou că nu vede nimic.

— Mă strâng pereţii, spunea el. Visez cum mă strivesc şi mă aruncă de la unul la altul, îmi zdrelesc pielea şi după ce m-au făcut tot o rană, mă scuipă afară. Pentru mine nu s-a terminat şi

dacă n-o să ies de-aici mai curând, simt că n-o să mai fiu niciodată întreg la minte.

— Mai e puţin! Vorbeşte să vindem mai repede locul ăsta şi grăbeşte lucrurile. Mama o să facă tot ce va putea să ne-ntârzie.

Şi aşa a făcut. Deşi era palid de nesomn şi oboseală, David a umblat de la o agenţie imobiliară la alta şi şi-a pus speranţe în orice posibil cumpărător care a venit să vadă apartamentul. Nimeni însă nu părea să-l vrea. Nu era nici mai urât, nici mai frumos decât celelalte din bloc – unde auzisem că se vânduseră câteva – însă ceva îi ţinea la distanţă pe cumpărători. Credeam că n-o să mai scăpăm niciodată de acolo şi că David o să se prăpădească sub ochii noştri. Cumpărătorul a venit exact când coşmarurile erau gata-gata să-i devoreze sufletul şi să-i alunge definitiv somnul şi liniştea. Ne-am repezit asupra lui ca nişte animale de pradă şi am urgentat totul cât am putut de mult.

Mutarea a coincis cu sfârşitul anului şcolar şi nu-mi aduc aminte să fi avut o vară mai plină ca aceea, în care am strâns, am împachetat şi am căutat o nouă locuinţă. Tot ce ne doream era ca noul apartament să fie cât mai departe cu putinţă, să fie luminos şi să-l vopsim pe tot în alb. Am găsit unul care, pentru că era la parter, era mai ieftin decât celelalte. Ne-a plăcut tuturor şi l-am acceptat înainte ca proprietarul să ne ceară mai mulţi bani. David s-a ocupat de tot, inclusiv de succesiune, de vânzare şi cumpărare, de amenajarea locuinţei unde ne mutam, în urma tranzacţiei am rămas şi cu câţiva bani în plus

pentru renovare. Am fost surprinse să vedem că David ştie să pună faianţă, gresie, ştie să vopsească, să pună lustre, să monteze prize. Era bărbatul casei noastre şi ne dădea siguranţa de care aveam nevoie. În faţa ferestrelor a plantat flori pentru noi, iar în balcon a pus fotolii de răchită şi-o masă de cafea. Până în toamnă eram mutaţi şi cu casă, şi cu şcolile. Eram extrem de fericiţi. Doar mama rămăsese melancolică, suferind după ceva.

— La ce te gândeşti, mamă? o întrebam când unul, când altul, când o vedeam pierdută în lumea ei.

— Şi eu…

— La ce te gândeşti? insistam noi.

— La viaţa asta, pe care o trăim acum.

— Păi şi nu e bună, nu te bucuri de ea? E linişte, nu ne mai bate nimeni, nu mai sunt ţipete, urlete, trăim fără frică. Nu e bine?

— E bine, cum să nu! Dar…

— Dar ce, mamă? Ce? Plângi după el? Era mai bine cu el?

— N-a fost mereu aşa, să ştiţi!

— N-o fi fost, dar noi doar aşa l-am cunoscut! Nu te-aştepta să te-nţelegem.

Era enervantă. Aveam căminul pe care nu-l avusesem niciodată şi totuşi ea nu putea să se bucure. Pentru ea vorba aia „rău cu rău, dar mai rău fără rău” se potrivea perfect. Probabil că ceea ce o ţinuse atâţia ani alături de el o ţinea în continuare, şi nu-şi mai dădea seama c-ar trebui să se elibereze. Suferise mult şi ea, încasase bătăi cu nemiluita, dar nu o auzisem niciodată să se

plângă. Oricât de tare o învineţea tata, oricât

O umilea, pentru ea nu era niciodată prea mult. Dacă plângea, o făcea în surdină, dacă o durea ceva, se văita pe înfundate, dar n-am auzit-o niciodată să-l înfrunte şi să se revolte. Oricât de cotonogită era, nu-l priva de nimic din ceea ce făcea de obicei pentru el. A doua zi îl aştepta cu mâncare caldă pe care i-o aşeza dinainte. Îl trata ca pe un rege ce merită servit şi căruia trebuie să

I se supună. Nimic n-o deturna de la misiunea ei. Nici bătăile pe care le încasa ea, nici cele pe care le încasam noi, nimic!

Am intrat toţi la şcolile la care ne-am dorit, cu medii mari, fără probleme. David a intrat al doilea la Facultatea de Drept, iar mama a găsit de cuviinţă să spună doar atât:

— Ai văzut că a fost şi tac tu bun la ceva?

Am crezut c-o plesneşte şi poate că puţin i-a lipsit lui David să nu-i facă ceva.

Şi-a lipit din nou faţa de-a ei, ca atunci când a murit tata, şi i-a zis apăsat:

— Să nu mai pomeneşti niciodată de el! NICIODATĂ! Ai auzit? S-a uitat cu atâta duritate în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-i bage cu forţa cuvintele în cap. Niciodată!

Şi uite aşa ne-a stricat mama seara în care ar fi trebuit să sărbătorim succesul lui David şi să ne simţim ca o familie normală. Degeaba i-a făcut după aceea prăjitură! degeaba s-a gudurat pe lângă el o săptămână întreagă, că nimic n-a mai contat pentru David, aşa cum n-a mai contat nici pentru noi.

Probabil că avea ceva bolnav în ea, defect, de

încă putea să se gândească cu afecţiune la el. Şi poate că cea mai ascunsă frică a noastră era să nu fi moştenit ceva de la ei. Asta nu i-am zis lui Victor, dar am trăit mereu cu spaimă-n suflet.

*

— Meritai un asemenea noroc! îmi spunea David de câte ori prindea ocazia. Sunt liniştit în ceea ce te priveşte. Dumnezeu ţi-a pus mâna în cap. Sunt fericit pentru tine, Ema! mai ales c-o să-mi dăruieşti şi-un nepoţel! îţi dai seama – m-a întrebat într-o zi cu vocea coborâtă – că va fi primul copil din familia noastră care se va naşte într-o casă unde va fi înconjurat de iubire? îţi dai seama? Tu ai reuşit!

Îmi dădeam, dar într-un fel, nu ştiu cum să explic, nu-mi venea să cred. Nu-mi părea posibil! Şi asta pentru că aveam sentimentul că trişez. Că nu sunt ceea ce încercam să fiu. Şi cel mai confuz pentru mine era că nici măcar nu ştiam ce şi cum aş vrea să fiu. De parcă cineva mă scosese din viaţa mea şi mă pusese în faţa aparatului de fotografiat, iar eu trebuia să fac frumos, să zâmbesc, să par mereu fericită. Dar oare chiar eram?

Dacă în privinţa mea David se liniştise, Sofia îl îngrijora din ce în ce mai mult. Deşi se străduia s-o cupleze cu unul sau cu altul dintre colegii şi prietenii lui, Sofia părea să-l iubească doar pe Dumnezeu.

— Nu sunt făcută pentru viaţa asta! i-a spus ea într-o zi.

— Ba fix pentru ea eşti. Nu lăsa viaţa să treacă pe lângă tine fără să înţelegi nimic din ea!

— David, mi-e frică!

— De ce ţi-e frică?

— De bărbaţi.

— Ce vrei să spui?

— Mama a zis mereu că tata nu a fost dintotdeauna aşa.

— Şi crezi că toţi ar putea fi ca el?

— Cred că nu poţi să ştii niciodată ce ascunde cineva sau cum se poate transforma în ceva ce nu ţi-ai imaginat.

— Nu pot să cred că te gândeşti la asta!

— E primul lucru la care mă gândesc.

— Sofia, i-a spus el luând-o în braţe, atât timp cât eu trăiesc, ţie nimeni nu o să-ţi facă rău! Uită-te-ncoa' la mine. Îţi promit!

— David, sunt bine aşa cum sunt. Nu-ţi face griji pentru mine! Sunt fericită!

— Ba îmi fac, cum să nu-mi fac?

*

Prima lună a căsniciei mele a decurs cum nu se poate mai bine. Chiar dacă-mi era rău de la sarcină, îmi plăcea să stau singură acasă. Cât era Victor la serviciu, inspectam camerele şi aveam grijă să petrec puţin timp în fiecare locuşor. Uneori mă simţeam ca o străină ce cotrobăie fără să aibă voie odăile ca din revistă. Casa avea cinci camere mari, înalte, cu tavanul ca cerul. Îmi plăcea înălţimea lor, mă făcea să simt că am loc să aşez strat după strat tot ceea ce aveam să trăiesc. În plus, locul îmi dădea o senzaţie de imponderabilitate. Nimic nu mă strângea şi parcă pluteam între pereţii largi. Cel mai mult îmi plăcea grădina, unde mă uita Dumnezeu cu orele cu câte

o carte în braţe sau pur şi simplu privind în jur. Locuisem toată viaţa la bloc şi ne-am de neamul meu nu visase să aibă o casă cu grădină, la curte. Mă plimbam desculţă prin iarbă şi cu ochii închişi îmi puneam tot felul de dorinţe. Una dintre ele era să fiu o mamă bună. Asta mă rugam cel mai des!

Din când în când mă săgetau regretele că mama nu voia să vină pe la noi; nu puteam înţelege de ce. Fusese o singură dată şi o copleşise atât de tare vizita, că ieşise aproape plângând afară, valvârtej.

— De ce nu vii pe la mine? o întrebam aproape zi de zi.

— E departe, mamă. Şi nu ştiu să ajung.

— Te aştept eu la autobuz. Tu numai urcă-te în el şi mergi până la capăt.

— O să vin!

Aşa zicea de fiecare dată când redeschideam subiectul, dar nu venea niciodată. Ce era atât de rău pentru ea de nu putea veni? Se simţea stingheră, o cuprindeau remuşcările că n-a reuşit niciodată să ne ofere aşa ceva? Ce-o reţinea? îmi doream foarte mult să aflu, dar ştiam că nu-mi va oferi niciun răspuns. Aşa era ea, uneori de neînţeles.

În perioada aia m-am gândit mult la mama. Mereu îmi păsase de fraţii mei, dar prea puţin de ea. Nu-i cerusem niciodată să ne spună povestea ei şi-a tatii, nu ştiam nici măcar cum s-au cunoscut, dacă s-au îndrăgostit, când s-au căsătorit. Nu ştiam mai nimic despre ei. O judecasem şi-o respinsesem de fiecare dată când voise să spună ceva despre ei doi. Greşise şi ea,

dar greşiserăm 51 noi. N-am întrebat-o niciodată ce-a făcut-o să reziste, trebuie să fi fost ceva. Ceva ce noi nu puteam înţelege, ceva ce n-o lăsasem să spună. Voiam să cred că era ceva.

Aş fi vrut să recuperez timpul pierdut şi s-o ascult aşa cum n-o făcusem niciodată. S-o fac să scoată amarul strâns în ea. Numai că acum nu cred că mai voia, se-nchisese în lumea ei şi nu mai vorbea cu nimeni despre trecut. Acolo era refugiul ei. Cu cât încercam noi să scăpăm de el, cu atât mai mult îşi dorea mama să-l păstreze viu. Poate că-l iubise pe tata la început într-atât de mult, încât îi fusese de-ajuns pentru tot restul vieţii. Lumea ei, momentele la care se putea întoarce oricând, îi dădeau puterea să reziste. Poate că ele o făcuseră puternică atunci când omul iubit se transformase într-o bestie. Poate că ele o apăraseră de loviturile lui şi tot ele o ajutaseră să treacă peste toate.

*

Am sufletul greu ca de plumb. Îl târăsc după mine ca pe-un picior beteag.

*

Victor mă iubea ca pe ochii din cap şi lucrul ăsta mă speria uneori atât de tare, că-mi venea să fug încotro vedeam cu ochii. Nu voiam să ajung vreodată ca el, aşa îndrăgostită, atât de dată peste cap. El era fericit, dar mie mi se părea absolut îngrozitor să ajungi să depinzi de un om aşa cum depindea el de mine. Ţineam la el cum nu ţinusem la niciun bărbat din viaţa mea, dar căutam să rămân trează. Numai gândul că mi-aş putea pierde capul mă înfricoşa. Îmi spuneam mereu că trebuie

să rămân trează şi să fiu propriul meu stăpân. Făceam destul de bine faţă schimbărilor din viaţa mea şi câtă vreme Victor nu cerea de la mine mai mult decât îi dădeam, mi se părea foarte rezonabil. Trebuia să recunosc, să fiu căsătorită era mai frumos decât mă aşteptasem.

Uşor-uşor începeam să mă pricep în bucătărie şi nimic nu-mi plăcea mai mult decât să încerc vreun fel nou în fiecare zi. Mă echipam cu şorţul de bucătărie şi eram încântată ori de câte ori scoteam tăvile din cuptor, iar nimicurile astea mă făceau să mă simt importantă. Aveam impresia că joc un rol, dar era rolul meu, ales de mine. Şi-mi mai plăceau şi rolul grădinarului sau al spălătoresei. Cu cât fluturau mai tare rufele parfumate pe care le-ntindeam, cu atât mi se părea că scena e ruptă dintr-un film.

Că pot fi o femeie de casă mă uimea mai mult decât toate lucrurile pe care le descoperisem în ultimii ani despre mine. Erau zile în care mesele în doi aşezau între mine şi Victor o tandreţe pe care n-o mai încercasem niciodată. Astfel de zile mă anunţau că urmează să mă îndrăgostesc, sau cel puţin aşa credeam. Uneori eram curioasă să trec linia, să văd cum e, dar imediat mă cuprindea frica şi mă trăgeam înapoi. Victor era bun, dar nu ştiu de ce, aveam sentimentul că asta-i o capcană. Bunătatea era cea pentru care-l plăceam, dar şi lucrul de care mă temeam cel mai tare.

*

Ştiam că mai devreme sau mai târziu toţi aveau să plece, să dispară, să mă lase singură. Ştiam că mai devreme sau mai târziu toţi vor

închide ochii exact când voi timp nevoia să mă privească, să mă încurajeze, să mă scape. Că se vor uita în altă parte chiar înainte de-a apuca să strig după ajutor. Că mă vor părăsi exact când voi avea mai mare nevoie de ei. Atunci când propriile vieţi vor fi mai importante decât oricare altele. Şi mai ştiam şi că cel mai bine era să nu aştept nimic de la nimeni, să nu mă leg, să nu mă ataşez, să stau deoparte. Pentru că fiecare picătură de bine ajungi să o plăteşti mai târziu cu şuvoaie întregi de rău.

*

Victor mi-a făcut toate programările la doctor şi a mers cu mine ori de câte ori am fost la control. Cerea voie să stea cu mine în timpul ecografiilor şi lăcrima de fiecare dată când îl vedea pe micuţ. Când rămâneam singură acasă stăteam goală în faţa oglinzii şi mă priveam. Mângâiam burta ce abia răsărise şi vorbeam cu vietatea ce creştea în ea.

— Să ai răbdare cu mine, prichindelule! O să ne învăţăm unul cu celălalt şi o s-o scoatem la capăt împreună. Nu ştiam ce altceva să-i spun. Dacă era după mine i-aş fi zis că nu sunt pregătită să fiu mamă, dar cred că ştia deja. Aşa că vorbele de-ncurajare erau pentru el, dar mai ales pentru mine.

Aceasta a fost cea mai liniştită perioadă din câte am trăit. Cea mai aşezată. Cea în care am recuperat ceea ce aveam bun, cu cele mai puţine frământări. Îmi ziceam, „ei bine, uite, asta e ceea ce ai de trăit acum, vezi cum faci să fie bine”. Şi am făcut. Liniştea de care mă bucuram avea ceva

binefăcător. Capabilă să vindece răni, să aştearnă înţelegerea, să aducă încrederea. Voia să-mi arate că poate fi şi bine. Dacă priveam la Victor mă încărcăm cu o stare de siguranţă, dacă mă uitam în casă, mă copleşea un sentiment domestic nemaitrăit, dacă priveam spre familia mea, vedeam doi fraţi liniştiţi pe care îi iubeam nespus şi o mamă pe care chiar dacă nu o înţelegeam, măcar încetasem să o mai judec. Eram din ce în ce mai puţin pornită împotriva ei şi încercam, pe cât posibil, o apropiere adevărată. Fusese o vreme, ce-i drept scurtă, când simţisem pentru ea ceea ce simte fiecare copil pentru mama lui. Am continuat s-o iubesc chiar şi când începuse să nu ne mai ia apărarea şi singura ei reacţie era slalomul printre certuri şi, mai târziu, tăcerea. N-am încetat s-o iubesc probabil niciodată, deşi în perioadele de suferinţă grea am blamat-o şi-am considerat-o la fel de vinovată ca pe tata. Dar toate astea mi se păreau acum în urmă. Trecutul putea sta de-acum la locul lui.

Dacă fericirea înseamnă linişte, un sentiment continuu de bine şi puterea de a te bucura de ceea ce ai împrejur, atunci se poate spune că eram fericită. Numai că, fără să ştiu de ce, am considerat că şi asta e tot o capcană.

*

Mă trezeam din visul ăsta frumos doar când un fapt aparent mărunt reînvia, într-o clipă, amintiri îngrozitoare. Erau ca nişte soldaţi în rezervă pe care e de-ajuns să-i chemi şi ei ştiu exact ce-au de făcut. Automatisme ce nu se uită niciodată şi pe care le faci la orice oră din zi şi din

noapte.

Într-o dimineaţă, căznindu-mă să scot un pomişor din pământ, am forţat mâna pe care mi-o rupsese tata în timpul uneia din cruntele-i beţii. Amintirea a revenit atât de vie, încât aproape că am auzit din nou oasele pârâind. M-am întors în timp şi-am văzut-o pe fetiţa aia terorizată, cu ochii rotunjiţi de groază. Oricât se străduia, nu putea să oprească şuvoiul ce se scurge în jos, pe un picior. Mi-am adus aminte de parcă ar fi fost ieri cum am privit la mână. Dacă nu m-ar fi durut atât de tare, aş fi zis că e imposibil ca tata să fi făcut aşa ceva. Şi totuşi nu era: ţin minte că mama nu m-a dus la spital în noaptea aceea, ci a încercat să-mi pună comprese reci. Eu însă ţipam numai când o vedeam că se apropie, darămite s-o las să mi-o atingă! A fost prima dată când David a sărit la tata să-l bată, însă taică-meu i-a dat un pumn de l-a lăsat lat pe covor. Mama a încercat să liniştească lucrurile şi l-a convins pe tata să se ducă la culcare. Dacă n-ar fi reuşit, sunt sigură că ar fi ieşit mult mai rău. Cum s-a luminat de ziuă, am plecat la spital. Mâna deja se umflase şi căpătase o culoare uşor vineţie. Acolo nu m-a întrebat nimeni ce-am păţit, ci doar de când stau cu mâna aşa. De câteva ore, a spus mama, de vreo şase, aş fi adăugat eu, dar îmi era teamă să nu atrag cine ştie ce suspiciuni, înainte de a mi-o pune în ghips, doctorul a aşezat mâna pe genunchi şi fără să mă prind ce vrea să facă, mi-a îndreptat-o ca pe un băţ, „punându-mi oasele la loc”, cum a ţinut să precizeze. M-a durut din nou de-am simţit că fac pe mine, dar m-am abţinut, de teamă să nu mă fac

de râs. Am scos doar un geamăt lung şi-am început să plâng fără zgomot, cu lacrimi abundente. Am avut noroc că a nimerit din prima poziţia corectă a oaselor, aveam să aflu în timpul radiografiei, şi n-a mai fost nevoie de altă încercare. Am stat cu mâna-n ghips trei săptămâni întregi şi mi-a fost greu să rezist mâncărimii ce mă făcea să bag pe lângă ghips tot felul de obiecte cu care să mă scarpin. Am încercat cu rigla, cu andrelele mamei şi tot am avut sentimentul că înăuntru colcăie vietăţi mici care mă ciupesc şi mă murdăresc. Am avut noroc că n-a fost dreapta şi că am putut să-mi fac temele şi să mă descurc cât de cât cu îmbrăcatul. Cât am stat, trei săptămâni, cu mâna agăţată de gât, tata n-a avut niciun fel de compasiune, niciun regret. Din contră, a considerat apariţia mea la masă pur şi simplu revoltătoare, de parcă aş fi făcut-o înadins ca să-i scot ochii cu ceea ce-a făcut. Mă acuza din priviri şi cum prindea momentul zicea că o etalez ca un semn de sfidare.

— Să nu te mai prind că vii la masă aşa! mi-a zis el într-o seară.

— Cum aşa? am întrebat.

— Cu mâna aia de gât!

— Păi, ce să fac? am întrebat eu uitându-mă spre mama şi aşteptând să-mi sară-n ajutor.

— Să nu mai vii şi cu asta basta! Ori mănânci după ce mănânc eu, ori mâncaţi voi mai întâi şi apoi mănânc eu singur. Nu sunt obligat să-ţi văd toate scălâmbăielile astea la masă.

Dumnezeule! El îmi rupsese mâna şi tot el îmi spunea să nu mai apar cu ea aşa.

— O să le dau copiilor să mănânce înainte de venirea ta, a zis mama împăciuitoare, ca şi când n-ar fi auzit grozăvia.

Nu tu să-l înfrunte, nu tu nimic. Mama a găsit o soluţie şi cu asta basta. A rezolvat situaţia. Bine măcar că aşa am scăpat să ne aşezăm în fiecare seară în jurul mesei şi să ne prefacem că totul e în ordine. Am zis mersi că am scăpat de teroarea de a mânca cu ghionturi şi în silă, cu teama că oricând se mai putea isca ceva. Brr! Ce vremuri!

*

Eram însărcinată în trei luni când m-am dus prima (şi ultima) dată la exerciţii în apă pentru gravide. Doctoriţa îmi recomandase cât mai multă mişcare, iar înotul era cel mai bun pentru mine. N-am dormit bine c-o seară înainte şi am vrut să amân. Ce bine ar fi fost dacă aş fi făcut-o! Nimic în viaţă nu mă pregătise pentru ceea ce avea să urmeze.

Am ajuns la bazin chitită să nu intru în vorbă cu nimeni. Cel puţin, nu cu cele aflate în situaţia mea. N-aveam niciun chef să leg prietenii. În câte luni eşti, cum te simţi, tu ce analize ai făcut erau întrebări idioate pe care majoritatea femeilor gravide simţeau nevoia să le pună de fiecare dată când dădeau nas în nas pe la uşile cabinetelor. Voiau să vorbească numai şi numai despre asta. Habar n-am nici acum de ce când sunt gravide, nasc şi apoi au copii mici, femeile vorbesc obsesiv despre aceleaşi şi aceleaşi lucruri. În fine…

Eram hotărâtă să-mi văd de treaba mea, să nu mă uit nici în stânga, nici în dreapta şi să înot liniştită. Îmi amintesc ziua aceea atât de

amănunţit încât aş putea spune cu exactitate ce oră era (12.04 arăta ceasul mare, argintiu), cum mirosea (a clor şi mare, dar şi a odorizant cu parfum de crini, o combinaţie cel puţin bizară), câte femei eram în bazin (şapte, trei dintre ele în luni avansate de sarcină, patru dintre ele ca mine), cum cădea lumina, cât de linişte era, tot pot să-mi aduc aminte, tot. Ca şi cum abia s-ar fi întâmplat. Iar anumite imagini mi-au rămas lipite pe retină şi parcă tot ce-am văzut după aceea a fost prin perdeaua lor transparentă. De unele n-am reuşit să scap niciodată şi chiar şi acum le pot vedea în colţul ochilor, chiar dacă Dumnezeu ştie cât de mult m-am chinuit să le înlătur. Deşi cu timpul am avut impresia că o să le uit, ele s-au aşezat peste ochi ca o cataractă ce câştiga în fiecare zi teren.

Peste ani, am povestit o singură dată ce-am trăit? atunci şi am omis să spun multe dintre lucrurile pe care 1 le-am simţit. Am făcut-o intenţionat. Ce rost avea să \ spun tot? Să fie şi mai dureros decât era? La ce bun? Şi poate nici nu aş fi fost crezută. Pentru că într-un fel, era de necrezut.

De îndată ce am ajuns la bazin, am simţit un fel de pericol ce m-a făcut să mă uit într-o parte şi-n alta ca un animal cu simţurile în alertă. Deşi nu vedeam nimic de care să mă tem, ceva era pe cale să se-ntâmple. Mai bine să fug, să mă feresc, mi-am zis. Mi-era frică să n-am vreun accident când, la câteva secunde, am înţeles. Ceea ce a urmat m-a lovit ca un trăsnet, şi deşi năucitor, a fost frumos, înălţător. Într-un fel în care nu mai

trăisem şi nu mai simţisem. Diferit de tot ce cunoscusem până atunci.

Instructorul de înot era un bărbat la vederea căruia totul s-a reaşezat în mine. Când a apărut în încăpere, a zguduit locul sub tălpile lui şi totul înăuntrul meu. Nimic, niciodată nu mă bulversase aşa. Omul din faţa mea avea un magnetism căruia îi era imposibil să-i reziştI. A deschis o uşă care nu avea să mai fie vreodată cu adevărat închisă.

Am continuat să-l privesc şi-am simţit pentru prima dată dragostea: năvalnică, toridă, atotcuprinzătoare. Cine spune că nu există dragoste la prima vedere îşi provoacă destinul. Îndrăgostirea asta nu e ceva de care să te poţi feri. Se întâmplă pe loc şi ştii că orice ai face vei fi cu gândul la acel moment. La mine n-au venit doar fluturi în stomac, ci un întreg stup de albine ce mă înţepa mortal în fiecare milimetru al cărnii. Iar când privirile ni s-au întâlnit, am crezut cumva că din tot universul, el e omul meu, singurul ce-mi era destinat. Nu era frumos; aşa cum sunt unii bărbaţi, de-ţi taie respiraţia, însă avea ceva ce reuşea să intre direct în legătură cu mine. Ca un l lr electric imaginar. Cum stătea acolo sus, părea că ţine la subraţ raze de soare; lumina blândă îi mângâia dintr-o parte obrazul uşor neras, apoi cobora pe braţ pe pulpele-i musculoase şi i se culca domol, la picioare. Imaginea era de pus în ramă şi îmi tăia răsuflarea.

Brusc, am simţit că mi se prăbuşeşte lumea şi totul e pierdut. Un sentiment de fatalitate m-a împins spre singurul gest pe care ştiam că pot şi trebuie să-l fac. M-am dus spre spatele bazinului.

Am lăsat sufletul să iasă afară şi am dat drumul corpului. Acum că nu mă mai ţinea nimic legat de el, m-am dus ca un bolovan la fund. Mi-am dorit să se termine, ştiind că totul în viaţa mea era greşit. Atât de greşit, încât nu mai aveam nicio şansă să repar. Am stat câteva clipe la fund conştientă că plămânii tânjesc după aer. Mă convingeam să renunţ. „E singurul lucru pe care-l fac bine”, îmi spuneam. Mă luptam cu impulsul de a da din mâini şi din picioare şi de-a ieşi la suprafaţă, însă după ce-a trecut panica, m-am lăsat în voia unui sentiment plăcut de abandon. Eram cu totul pregătită să deschid gura şi să-mi desfac nările, când braţul unei macarale s-a proptit sub mine şi m-a scos la suprafaţă. Cu forţă, cu putere, cu virilitate. Era braţul omului pentru care încercasem să-mi iau viaţa.

Oamenii se strânseseră roată în jurul meu şi îngrijoraţi îşi doreau să fie de ajutor.

— Sunteţi bine? Mă auziţi? m-a întrebat necunoscutul şi eu am dat din cap în semn că da.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat în continuare, încercând să mă aducă în prezent. Cineva să cheme doctorul de sus, a strigat către ceilalţi. E la etajul al treilea.

— Sunt bine, am zis, încercând să mă ridic. Cred că mi s-a făcut puţin rău şi eram pe cale să-mi pierd cunoştinţa, am minţit cu neruşinare.

— O să vă vadă doctorul numaidecât, a spus el.

Şi chiar aşa a fost. Mi-a pus zeci de întrebări şi după ce a ajuns la concluzia că pot pleca acasă, m-a sfătuit să mă duc la medicul curant pentru noi

analize şi investigaţii mai complexe. Am dat din cap ascultătoare şi am fost pe punctul de a pleca.

— Vă duc eu cu maşina, s-a oferit instructorul.

— Nu e nevoie, iau un taxi!

— Nici nu se pune problema! a insistat el.

Îndată ce-am urcat în maşină mi s-a părut că glisez în vid. Maşina era atât de silenţioasă, încât îmi dădea senzaţia de ireal. Torcea ca o pisică mare, cu zgomot lin, domol. M-am cufundat în scaunele de piele şi am simţit că mă tot duc. Mă simţeam amorţită şi fără greutate. Mă uitam pe geam şi deşi vedeam oameni de-a dreapta şi de-a stânga drumului, întregul decor mi se părea fantastic. Priveam ca-n transă totul şi cu greu îmi puteam opri ochii asupra a ceva. Deşi mergeam încet, aveam o uşoară senzaţie de ameţeală.

— Îmi pare rău că nici n-am apucat să facem cunoştinţă. Eu sunt…

— Şşşşş! Nu vreau să ştiu cum vă numiţi, m-a luat gura pe dinainte, conştientă fiind că pot părea ciudată. Îmi cer scuze, dar nu aş vreau să ştiu.

— Nicio problemă! a răspuns omul fără nume, zâmbind uşor. Eu totuşi vreau să vă cunosc.

— Sunt Ema! am spus fără să mă uit la el.

— Încântat!

— Şi eu, chiar dacă nu vreau să vă ştiu numele.

— E alegerea dumneavoastră!

— Ne putem tutui, am zis eu.

— Şi cum o să-mi spuneţi?

— Tu.

— Aşa e…

— O să-mi spuneţi Ema?

— Desigur, de ce nu? încotro vă duc?

— Mergeţi tot înainte şi când vă spun eu o luaţi la dreapta, apoi tot înainte.

— Sunteţi… eşti bine acum?

— Da, sunt bine. Mulţumesc! Pentru acum şi pentru atunci.

— Cu plăcere. Bine că te-am văzut la timp!

— Da… bine…

Omul fără nume m-a privit intens încercând să-şi dea seama ce e cu mine, dar nu cred că l-am ajutat în vreun fel. Mi-am făcut curaj şi l-am privit înapoi. Mi-a venit să mă-neonvoi de la mijloc. Golul din stomac mi-ar fi luat pământul de sub picioare, dacă nu aş fi stat jos. Am ameţit mai tare şi pentru o clipă am simţit nevoia să mă ţin de ceva. Învăluită în dorinţa de a nu mai părăsi acel loc, mă ghemuiam fără să-mi pese de nimeni şi nimic. Eram dispusă să rămân aici.

Atracţia asta neaşteptată era răzbunarea tuturor proastelor pe care le auzisem vorbind despre dragoste la prima vedere, a idioatelor care încercaseră să mă convingă că te poţi îndrăgosti de un om într-o clipă, fără să ştii nimic despre el. Răzbunarea tuturor cretinelor care vorbeau despre minutul care le-a despărţit viaţa în două. Numai că-n acele clipe proasta, idioata, cretina eram chiar eu, iar iubirea asta era cel mai adevărat lucru pe care îl trăisem.

— S-a întâmplat ceva, nu? m-a întrebat el întrerupându-mi gândurile.

— Da, s-a întâmplat, neştiind exact dacă se referă la ceea ce simţisem eu.

— Şi-acum, ce-o să fie?

— Probabil că nimic! am spus, deşi mi-aş fi dorit să spun că vreau să se întâmple totul.

— Putem vorbi despre asta?

— Mai bine nu.

— Acum fă la dreapta şi mergi tot înainte!

A făcut dreapta şi-apoi a încetinit. A mers aşa câteva zeci de metri cu avariile puse şi-a oprit.

Mi-a cuprins capul în mâini şi m-a sărutat. Am simţit cum toată fiinţa mea vibrează. M-am lăsat moale şi-am dat drumul unui geamăt stins. Chiar dacă era un simplu sărut, părea o atingere mult mai intimă. De parcă mi-ar fi sărutat toate locurile proaspăt trezite ale cărnii. Cu simţurile deja răvăşite, am răspuns îmbrăţişării pătimaşe cu aceeaşi înflăcărare. Cufundată adânc în braţele lui! Era fix locul în care îmi doream să fiu. Exact omul lângă care voiam să fiu. Femeia care aş fi putut să fiu. Singura care ar fi putut să mă salveze. Am stat aşa minute-n şir după care am zis tam-nesam:

— Îmi doresc să fiu o mamă bună!

— O să fii!

— O să încerc imposibilul. Ai mei nu au fost părinţi buni.

— Tu o să fii! a spus bărbatul fără nume.

— Am un soţ bun! i-am mai zis.

— E bine, e foarte bine!

— Da.

Apoi, din senin, m-a apucat plânsul. Un plâns greu, cu sughiţuri, care n-a reuşit să îmi aducă liniştea, dar măcar a alungat din părerile de rău ce mă strângeau ca nişte chingi. Am privit pe

geam şi am simţit că ceva mă desparte de tot ceea ce e dincolo de el. Graniţa dintre mine şi lume pulsa dureros. Apoi a început să plouă. O ploaie torenţială de vară, ce s-a oprit la fel de brusc cum a-nceput. Asfaltul ridica o căldură înăbuşitoare, ca-n sufletul meu. Am ridicat ochii spre cer. Nu era niciun semn de acolo.

L-am rugat să mă lase chiar în faţa casei. Nu ştiu exact de ce-am făcut-o. Poate pentru că am vrut să ştie unde stau. Poate că am vrut să fie o alegere. Alegerea lui. Nici eu nu ştiu. Ne-am luat la revedere crezând că nu ne vom mai vedea niciodată, dar sperând totodată ca cineva să schimbe lumea pentru noi.

Acasă nu era nimeni. Poate că nici nu era locul meu aici. Lumea se sfărâma în jur, de parcă cineva o toca mărunt cu un spărgător de gheaţă. Cu toate că inima-mi bătea să-mi iasă din piept şi mâinile-mi tremurau vizibil, am pus de cafea. Simţeam nevoia să beau ceva care să mă trezească. Cum de alcool nu mă puteam atinge, m-am rezumat la cofeină. Şi ea – mi era interzisă, dar ceva tot trebuia să încalc. Primul consult mă găsise cu tensiunea mărită, iar doctorul îmi spusese să uit că omenirea a descoperit cafeaua. De-atunci, n-am mai pus picătură în gură şi dacă e ceva ce mi-a lipsit în perioada aceea, atunci cafeaua a fost. Îndată ce-a fost gata, mi-am turnat o ceaşcă mare şi-am scormonit după ţigări. David avea grijă să-şi lase mereu o rezervă pe undeva. Am descoperit repede ascunzătoarea şi-am scos la repezeală o ţigară. Am aprins-o şi n-am apucat să iau nicio gură de cafea c-am izbucnit în plâns. Un

plâns convulsiv, cu sughiţuri. Am pus ceaşca plină-n chiuvetă şi-am stins ţigara în ea. Ţigara se-nvârtea cu repeziciune într-un vârtej ameţitor, abia atingând marginile ceştii. „Ticăloasă”, mi-am zis „mai devreme era să-ţi îneci copilul, iar acum vrei să7 l otrăveşti?” „Ticăloasa dracului!” Da, eu eram.

*

M-am înfrânat de-atâtea ori să mă întorc acolo, dar parcă doar acest efort era real, nu şi povestea în sine. M-am înfrânat, m-am înfrânat, doar Dumnezeu ştie cât. Şi poate că aş fi reuşit să uit ce-am trăit, dacă într-o dimineaţă nu l-aş fi văzut pe fereastră pe bărbatul fără nume plimbându-se agale pe străduţa mea. Mă uitam după Victor cum pleacă la serviciu şi am dat cu ochii de el. Am năvălit afară şi pentru o clipă am înlemnit. L-am privit cu respiraţia tăiată. M-am apropiat şi l-am tras cu putere în casă. Aici m-am năpustit cu sărutări asupra lui. Păream flămândă, dar nici că-mi păsa. M-a cuprins în braţe şi m-am cuibărit înăuntrul lor şi-am savurat strânsoarea. Când şi-a coborât palmele de-a lungul spatelui meu arcuit, am dat capul pe spate şi-am oftat gâtuit. Hainele cădeau de pe noi ca smulse de tornadă. De parcă n-ar fi putut rezista unul fără celălalt, trupurile ni se atrăgeau ca doi magneţi. Palmele-i fierbinţi îmi ardeau carnea înfiorată şi-o făceau să tremure. Ceva se trezise în mine şi eliberase dorinţele captive. Deşi era la doar câţiva paşi de noi, n-am apucat s-ajungem la canapea şi ne-am iubit pe podea, ca doi nebuni. Ba aprig, ba lent, treceam cu repeziciune de la gesturi

nevrotice la tandreţuri molcome. Buzele-i cărnoase înfiorau locurile pe care le-atingeau şi-mi înfierbântau mintea.

Când mi-am încolăcit pulpele în jurul trupului său încordat am avut sentimentul că particip la o uniune nepământeană. Am lăsat-o pe răzvrătită din mine să facă tot ce vrea şi i-am urmat ritmul nebunesc până am rămas fără suflare. Am ţipat de plăcere când toate atingerile s-au adunat într-un singur punct incandescent. Cuprinsă de convulsii am strâns picioarele într-un gest de apărare. Nu voiam să pierd nimic din ceea ce aveam în clipa aceea.

L-am iubit pe bărbatul fără nume ca o muribundă căreia i se dă o ultimă şansă la fericire şi pe care o îmbrăţişează din plin. Când ne-am revenit am luat-o de la capăt, de data asta pe canapea. L-am iubit cât pentru toţi bărbaţii care au muşcat din trupul meu, dar care n-au primit nimic în schimb. L-am iubit cât pentru o viaţă întreagă. Ca pe nimeni altul l-am iubit!

— Va trebui să pleci, i-am spus. Să pleci cu-adevărat. Să nu te mai întorci!

— Ştiu.

— N-o să te petrec şi n-o să mă uit după tine şi…

— E bine.

— Să nu te uiţi în urmă!

— Te iubesc!

— Să nu te-ntorci!

După plecarea lui am continuat să zac şi-am plâns cu disperare. Disperarea omului care a avut şi a pierdut totul într-o singură zi. Mi-am mângâiat

pântecul uşor umflat şi-am închis o uşă. Cel puţin, aşa am încercat. Doamne, acum eu ce mă fac?

În zilele care au urmat m-am străduit să fiu normală, însă numai gândul la el îmi provoca o nelinişte cataclismică în corp şi totul o lua razna. Ochii îmi ardeau, ceva mă gâtuia şi-mi dădea senzaţia de sufocare. Dimineaţa mă trezeam cu el în faţa ochilor şi noaptea adormeam cu el în minte, în timp ce ziua aveam impresia că trec prin el. Că mă amestec în carnea şi sângele lui. Şi cu cât îmi era mai greu, cu atât aveam sentimentul că el e fix acea parte din mine care m-ar fi putut salva, dar pe care o pierdeam cu bună ştiinţă.

Gândul la el era obsesiv. Oricât de dureros era, mă făcea să mă simt mai vie ca niciodată. Suferinţa asta continuă era pe de-o parte la fel de bună ca orice altă trăire autentică. Mă simţeam EU, ca şi când abia atunci mi-aş fi descoperit identitatea. Cu cât situaţia era mai fără de speranţă, cu atât lumea mea se deforma mai tare. Cu toate astea, ceva în mine nu voia să dea drumul visului, agăţându-se de el cu toată puterea. Un soi de autodistructivitate mă făcea să urzesc planuri unul după altul, fără să văd absurditatea lor. Nu voiam, nu eram încă dispusă să renunţ la singurul om de care mă îndrăgostisem vreodată. Trăiam cu inima la vedere şi-o simţeam pulsând în afara pielii. Victor sesizase schimbarea, dar îmi lăsa spaţiu şi intimitate. Ştia că dacă vreau să povestesc, o voi face când voi fi pregătită. Nu-mi bănuia nicicum trădarea, punând probabil totul pe seama metamorfozelor din viaţa şi din corpul meu.

Dimineţile îl petreceam cu privirea când pleca la serviciu şi ceva în mine spera cu neruşinare ca bărbatul fără nume să bată din nou străzile, în căutarea mea.

Dacă nu mi-ar fi fost din ce în ce mai greu să rezist aş fi continuat să-l aştept, să-mi fac speranţe că va veni să-mi dea lumea peste cap din nou. Aş fi continuat să fac toate astea dacă diabolicele planuri nu mi-ar fi picurat în vene stropi grei de amărăciune. În cadenţa unei perfuzii reglate perfect, suferinţa îmi traversa corpul ca un lichid vital. Otrăvea locurile prin care trecea şi ardea totul. Înnebuneam cu fiecare zi şi-mi făceam rău. N-aveam însă puterea să ies, să mă desprind. Aşteptam prosteşte ajutorul cuiva. Cu forţa să mă fi scos de acolo, şi tot ar fi fost bine. Însă eram singură în suferinţa asta şi tot singură trebuia să ies. Să revin la viaţă. La cea pe care o aveam.

*

M-am dus la coafor. Am ales o tunsoare anostă, fără pic de personalitate. Apoi, mi-am schimbat garderoba. Am aruncat blugii rupţi, rochiile mulate şi maiourile strâmte şi mi-am cumpărat haine care să mă aducă cu picioarele pe pământ. Care să mintă în locul meu. Am făcut o schimbare, care s-a dovedit a fi năucitoare pentru cei din jurul meu.

— Ce-ai făcut cu sora mea? m-a întrebat David, căruia, se vedea de la o poştă, nu-i plăceau transformările mele. Ce-i cu hainele astea de babă, tunsoarea asta de măicuţă, ce-ai făcut cu sora mea?

— Va trebui să te obişnuieşti!

— Dar de ce? Mie-mi plăceai mai mult înainte decât în hainele astea lălâi care nu te pun deloc în valoare. Ce-ţi veni să te transformi aşa?

— Era momentul să fac o schimbare, am încercat eu îl glumesc.

— Să mor, nici nu te recunosc!

Ce-i drept, nici eu nu mă recunoşteam, dar eram hotărâtă să şterg tot ceea ce fusesem cândva. Să fac să fie; bine. Aşa cum credeam eu că trebuie să fie. Dumnezeu mi-e martor că am încercat.

*

Încet-încet mi-am pus amprenta asupra căminului nostru. Pentru că trebuia să-mi ocup timpul şi mintea cu orice altceva în afara bărbatului fără nume, am făcutdin casa noastră o adevărată farmacie. Am continuat săj gătesc întrecându-mă pe mine şi treptat, am preluat frâiele familiei. Chiar dacă singurii bani ai casei veneau de la Victor, tot eu am devenit şi stăpâna bugetului familial.

Victor n-a îndrăznit niciodată să mă întrebe făţiş despre schimbare. Cine ştie, poate i-a plăcut şi a considerat că este maturizarea mea, sau poate s-a temut să afle adevăratele motive. Cert este că niciodată n-a deschis subiectul, cu toate că, evident, îl intriga. Se vedea din felul în care mă cerceta şi mă măsura cu privirea. Mereu aveam impresia că-i stau cuvintele pe limbă, dar le înghiţea în ultimul moment. Probabil se-ntreba, asemenea celorlalţi, cine naiba e fata asta, ce e cu ea în casa lui? Alteori avea însă ceva îngăduitor în privire, ca şi când m-ar fi aprobat. Eram diferită,

toţi vedeau, şi schimbarea nu era de suprafaţă. Mă depărtam de ei, mă depărtam de mine. Îmi purtam solitudinea cu stoicism şi nu lăsam pe nimeni să vadă cât de singură eram, de fapt. Probabil că asta era şi ceea ce-i ţinea la distanţă şi-i împiedica să-ntrebe direct.

Am început să fiu mereu implicată în ceva, reuşind astfel să nu mă mai gândesc non-stop la acel bărbat.

Când închideam ochii, doar arareori îi mai vedeam chipul deasupra mea şi palmele fierbinţi pe trup. Cu timpul avea să treacă de tot, îmi spuneam, dorindu-mi din tot sufletul să am dreptate.

Singura care a jubilat în urma transformării mele a fost mama, care mi-a şi zis:

— Arăţi, în sfârşit, a femeie respectabilă.

„Respectabilă, pe naiba!”, i-aş fi replicat.

— Începi să semeni cu Sofia.

Într-adevăr, nu puteam s-o contrazic. Dacă mă puneai lângă Sofia ai fi zis că am vrut s-o copiez, numai că, deşi semănăm întrucâtva la stil, eu dusesem totul la extrem. Sofia avea un stil corect, dar decent. Nu avea nimic ostentativ prin urâţenie şi seriozitate. Simplu, aşa s-ar fi putut descrie stilul ei. Eu însă eram sobră spre ridicolă şi abia te puteai abţine să nu pufneşti în râs când puneai chipul şi hainele laolaltă. Ceva pe faţa mea rămăsese neîmblânzit şi contrasta sfidător cu hainele acelea terne, de lungimi nepotrivite. Era ceva batjocoritor în această alăturare, vedeam şi eu. Sofia era autentică, eu nu. Jucam un rol pe care ani de zile l-am interpretat atât de bine, încât

am ajuns să cred că personajul ăla sunt cu adevărat eu, iar hainele alea hidoase pe care am ales să le port sunt pielea, ADN-ul meu. Dar a fost o alegere. Nu e ca şi când n-aş fi ştiut ce fac.

*

— Mi s-a rupt apa! Trebuie să mergem la spital, i-am spus lui Victor, bucuroasă că mi s-a întâmplat când era şi el acasă. Aveam totul pregătit de mai multe zile, aşa că am pus ceva pe mine şi-am plecat în grabă la spital.

Singurul pe care l-am sunat de pe drum a fost David. Era cinci dimineaţa. Când mi-a zis să-l sun la orice oră, am ştiut că vorbeşte serios.

— Ne vedem la spital, mi-a zis el precipitat. Plec chiar acum!

— David, să n-o iei pe mama, i-am zis ezitând. Nu am chef s-o văd acum.

— Ştiu, e-n regulă! Ne vedem curând! Să nu naşti fără mine! O iau şi pe Sofia.

— O să-ncerc! i-am zis râzând.

Nu ne-am văzut însă decât târziu, la câteva ore după ce m-au adus în salon. Când am ajuns la spital, m-au băgat direct în sala de naşteri, fără să apuc să dau cu ochii de fraţii mei.

— Adu-ne un copil sănătos, Ema! Te iubesc! mi-a zis Victor înainte să intru în sala de naşteri. Naşterea a fost mai grea decât m-aş fi aşteptat şi-n gândul meu am repetat toate înjurăturile pe care obişnuiam să le spun în vremurile deocheate. Trişam, dar nu era nimeni care să mă audă aici.

Primul scâncet al fiului meu m-a făcut să plâng în hohote. Lumea credea că plâng de fericire, însă cu ştiam că nu e aşa. Eram speriată.

Când, după câteva ore, Victor a băgat capul în salon, lacrimile au izbucnit din nou.

— Te doare, scumpa mea? O să treacă! O să fie din ce în ce mai bine, o să vezi! Ce-a fost mai greu a trecut, m-a încurajat Victor aşa cum s-a priceput el mai bine.

Singurul care a ştiut că nu plâng din acest motiv a fost David, care şi-a făcut intrarea împreună cu Sofia, ascunşi sub un buchet imens de flori.

— O să fii o mamă bună, mi-a şoptit David la ureche, când s-a aplecat să mă pupe. Ai încredere, o să fii!

La scurt timp ne-au adus şi bebeluşul, care mi s-a părut atât de mic şi pricăjit, încât primul sentiment pentru el a fost de milă, împletită cu dorinţa de a-l ocroti. Am aflat apoi că nu era nici mai mic, nici mai pricăjit decât ceilalţi copii şi că se încadra perfect în standarde: 3, 00 kg şi 52 de cm.

— O mândreţe de băiat, a spus asistenta care mi l-a adus la pat.

„Cine, mogâldeaţa asta?”, aş fi vrut să întreb.

Când m-au lăsat să-l alăptez, l-am privit îndelung şi mi-am repetat că ăsta-i fiul meu. Adam, aşa voiam să-i spunem. Nu ştiu la alte mame cum e, dar eu ţin minte că am fost mai mult atentă la mine decât la el. Voiam să văd dacă am şi eu ce-mi trebuie şi dacă instinctul matern s-a declanşat odată cu prima strângere în braţe. Mi-era atât de frică să nu fie ceva în neregulă cu mine, încât aproape că-mi era teamă să fac orice cu el. L-am mângâiat şi mi-am lipit buzele de

căpşorul lui moale, acoperit cu puf. Ochii lăptoşi ce dădeau să se-nchidă căutau cu guriţa sânul. De unde ştia ce să facă şi cum să se descurce în lumea asta nouă era pentru mine un mister. Miracol mi-a părut şi faptul că după ce-a mâncat s-a cuibărit la pieptul meu şi a dormit liniştit. Mi-am zis atunci că, aşa cum ştie el ce e de făcut, tot aşa voi şti şi eu. Pentru o vreme m-am liniştit. Cât ne aflam la spital, eram pe un teritoriu sigur, unde nimic rău nu ni se putea întâmpla. De la oră la oră mă simţeam mai pregătită să fac faţă noii situaţii şi chiar dacă mama nu fusese de acord să vină să-mi dea o mână de ajutor, simţeam că o să mă descurc. Şi aşa a fost.

Am avut norocul ca în primele trei luni Adam să fie un copil cuminte. Se trezea doar de două ori pe noapte şi după ce sugea cu lăcomie, adormea la loc. Dacă n-ar fi fost perioada asta de acomodare liniştită, cred că aş fi luat-o razna. Pentru că din noaptea dinaintea botezului Adam n-a mai dormit până la un an nici măcar o singură noapte. La botez a plâns în timpul slujbei şi doar cât a fost cufundat în apă nu i s-au auzit ţipetele. Încă mai plângea când am ajuns cu el acasă, dar, Slavă Domnului, a adormit îndată ce l-am aşezat în pătuţ. Iritată şi obosită am fost şi eu pe parcursul petrecerii de acasă. Victor şi părinţii lui au angajat o firmă care să se ocupe de tot şi bine au făcut, pentru că eu nu aş fi putut face faţă pregătirilor.

Nu ştiu dacă David alesese această zi specială pentru a ne-o prezenta pe Lucia sau aşa se nimerise. Cert e că el părea pierdut în preajma ei. O iubea, se vedea de la o poştă. La fel şi ea. Când

li se întâlneau privirile, rămâneau prinse una de cealaltă ca verigile unui lanţ. Lucia era ca argintul viu, veselă, spontană, tonică. Aştepta cu nerăbdare deşteptarea lui Adam ca să-l ţină în braţe. Eu însă îmi doream să doarmă cât mai mult, să apuc să-mi trag sufletul puţin.

Am fost destul de stingheri pe tot parsursul zilei, deoarece, în afara rudelor noastre, Victor insistase să invite la botez şi doi colegi împreună cu soţiile lor, deşi îi spusesem că nu e o idee tocmai bună. Nu m-am opus însă vehement, pentru că nu voiam să-i refuz această bucurie.

Dacă e să fiu sinceră până la capăt, nu recunoscusem faţă de nimeni neliniştea pe care o simţeam numai la gândul de-a întâlni oameni noi. Nu-mi plăceau. Mă simţeam inconfortabil în preajma lor. Îi vedeam pândindu-mă cu întrebări menite să mă pună în încurcătură. Mă temeam de surâsurile, privirile, dar mai ales de tăcerile lor. Îmi inspirau teamă. Nu eram genul ăla de om pentru care noile cunoştinţe să fie prilej de bucurie.

1 >deloc. Mă oboseau conversaţiile, mă secau de energie şi-mi dădeau sentimentul de goliciune absolută, ca şi când ar fi putut privi direct înăuntrul meu. În plus, nu ştiam niciodată ce să spun, cum să încep o conversaţie, e cât de mult trebuia să vorbesc sau să tac, cât trebuia să râd şi când, cum să ţin mâinile şi ce să fac cu ele atunci când conversaţiile se opresc brusc şi pari să rămâi blocat. Ce fac acum, ce fac? îmi repetam de fiecare dată când simţeam penibilul instalat ca o mâţă puturoasă.

Ştiu, în felul meu rămăsesem o sociopată care nu-şi dorea nicio apropiere adevărată. Atât timp cât străinii rămâneau în mulţime, nişte necunoscuţi, nu mă deranjau în niciun fel. Problema începea din momentul în care voiau cu tot dinadinsul să se apropie de mine, să mă cunoască, să mă ştie. Exact ca atunci. Mă iritau privirile lor scormonitoare care mă forţau să mă arăt, să ies din anonimat. Mă intimidau zâmbetele cărora trebuia să le răspund cu aceeaşi monedă. Mă irita însăşi ideea de a face conversaţie cu nişte necunoscuţi.

Mama şi fraţii mei s-au aşezat de-o parte a mesei, în timp ce restul stătea de cealaltă parte a ei. Ce face instinctul din oameni! îi adună fără să-şi dea seama cu cei din acelaşi aluat cu al lor. Mama era atât de din altă lume, încât mi-aş fi dorit să nu fi fost acolo. Şi cred că şi ea şi-ar fi dorit. Mi-era mie greu s-o privesc, d'apăi celorlalţi? Aproape că nu a scos niciun cuvânt cât a durat masa şi nu a făcut niciun efort pentru a se face plăcută. Imediat ce-a terminat de mâncat s-a dus la bucătărie, unde s-a pus pe spălat vase. Deşi nu era nevoie, ea s-a retras acolo. M-am simţit uşurată, deşi gestul ei a fost interpretat ca unul ostentativ. O să uite lumea, m-am gândit, şi-ntr-un final, aşa a fost.

Ne priveam cu toţii pe furiş şi chiar dacă au existat câteva momente în care ai fi zis că ne distram, nu era deloc aşa. Îţi puteai da lesne seama că ne lipsea exerciţiul de a fi împreună, familiaritatea. Una peste alta, a fost destul de straniu.

Era foarte cald, îmi pusesem o fustă lungă, vaporoasă. Era cam de doamnă, dar am zis că n-are cum să arate rău. Mi-era cald cu ea, dar şi mai cald îmi era cu bluza albă cu mâneci până la cot, ce se umflau la fiecare adiere de vânt precum pânzele unei corăbii. Inconfortabil mă făcea să mă simt şi postura de gazdă, într-o casă în care nu apucasem să mă simt stăpână, înţepată de privirile unor părinţi probabil nemulţumiţi că munca lor de-o viaţă ajunsese pe mâna uneia ca mine. Nu ştiu dacă aşa gândeau cu adevărat despre mine sau dacă era închipuirea mea. Mi s-au părut cele mai lungi ore din viaţa mea şi, pe furiş, nu m-am putut abţine să nu mă uit mereu la ceas.

— Aveţi o casă superbă, m-am trezit cu Lucia lângă mine.

— Mulţumesc, am zis, simţindu-mă ca o intrusă. Aş fi vrut să adaug că e meritul lui Victor şi al părinţilor lui, dar m-am gândit că nu e o idee bună să mă disculp de fiecare dată.

— Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc la curte, a continuat ea ca pentru sine. Şi fără să stea pe gânduri, a început să-mi povestească despre copilăria ei la bunici. Aceştia avuseseră o casă în centrul oraşului, dar fusese demolată.

— Deşi nu era mare, curtea bunicilor e cea mai dragă amintire din copilăria mea, a mai spus ea.

— Noi n-am avut niciodată curte. Am locuit întotdeauna la bloc.

— Ştiu, mi-a spus David tot, iar eu nu m-am putut abţine să nu mă întreb cât anume ştia despre noi.

— S-a trezit copilul, a strigat mama din prag, iar eu am dat buzna înăuntru, bucuroasă că pot să dispar.

După mine alergau Sofia şi Lucia care se ridicaseră amândouă ca la un semn.

— Pot să-l iau şi eu puţin? m-a întrebat Lucia, spre nemulţumirea Sofiei care şi-ar fi dorit ca ea să-l ţină-n braţe.

— Sigur că da. Doar să-i dau să mănânce şi să-l schimb.

— Vrei să te ajut?

— Stai liniştită, îl schimb numaidecât.

Lucia iubea copiii, îţi dădeai seama după felul în care-l privea pe Adam, după felul în care îl ţinea în braţe. Iar Sofia era topită efectiv. Eu oare cum le păream oamenilor, ce se citea pe faţa mea, eram şi eu în ochii lor o mamă bună?

Îndată ce am apărut cu el în braţe, atmosfera s-a animat din nou. Părinţii lui Victor au întins mâinile spre el, ca şi când li s-ar fi cuvenit ca nepotul să ajungă imediat la ei – sau poate că aşa mi s-a părut mie. N-am găsit pe moment niciun motiv să-l reţin, aşa că li l-am dat, deşi ceva drăcesc mă împingea să le refuz această plăcere.

— Te descurci minunat, surioară! mi-a zis Sofia uşor la ureche, mai frumoasă ca oricând.

— Am avut noroc. Cel puţin până acum. Doar azi-noapte şi azi a plâns aşa de tare, în rest a fost bun. Sper să fi fost o întâmplare, i-am spus strângând-o de mâini. Mâinile alea frumoase, cu degete chinuite, sângerii. Nu ştiam dacă aveam să scap de acele flash-uri ale memoriei, care apăreau când mă aşteptam mai puţin.

— Tu ce mai faci, cum te descurci? Mi-a mai povestit David una-alta, dar vreau să ştiu de la tine tot. N-ai şi tu pe nimeni, nu-ţi place niciun băiat?

— N-am, dar îmi place unul, mi-a spus Sofia coborând tonul, ca şi când mi-ar fi spus un secret.

— Da??? am sărit bucuroasă. Păi şi?

— Deocamdată nimic. Dar cred că şi lui îi place de mine.

— David ştie?

— Încă nu.

— De ce nu-i spui? Stă cu grija ta. Mi-a zis că ţi-a prezentat câţiva colegi, dar că nu ţi-a plăcut niciunul.

— Păi nu mi-au plăcut. Nişte închipuiţi.

— Şi ăsta?

— Lucrează la noi, la registratură. Nu ştiu nimic despre el, dar îmi face ochi dulci de fiecare dată când am treabă pe-acolo.

— Ochi dulci? Cine naiba mai foloseşte expresia asta, Sofia? Ce caraghioasă eşti!

— Lasă-mă fată-n pace, ştii doar că-s mai de modă veche, aşa!

— Ochi dulci, auzi!

— Ce vă amuzaţi aici fără mine, mimozelor? ne-a întrebat David, care se apropiase de noi cine ştie de când.

— Tocmai îmi povestea Sofia despre… teribila ei viaţă palpitantă, am făcut eu mişto de ea, văzându-i ochii înspăimântaţi de groaza că aş putea să-i spun lui David secretul ei.

— Să nu v-apuce somnul! a râs David.

*

Adam nu a dormit nici în noaptea aceea şi nici în nopţile următoarelor 10 luni. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar până aproape să împlinească un an, n-am reuşit să dorm mai mult de două ore legate pe noapte. Eram atât de obosită, încât aş fi dat orice pentru câteva ore de somn. Mama susţinea că nu se simte bine şi că n-are cum să mă ajute, aşa că am primit cu bucurie sprijinul Sofiei. Uneori îl mai lăsam pe Adam în timpul zilei cu ea, după ce venea de la serviciu, doar ca să-mi trag sufletul. Îndată ce-o vedeam venind, deja mi se părea mai uşor. Victor făcea şi el ce putea, însă o lungă perioadă am considerat că asta e responsabilitatea mea şi că indiferent dacă îmi este greu sau nu, trebuie să fac faţă singură. S-a întâmplat de câteva ori să aud copilul ca prin vis şi tot aşa să-l văd pe Victor cu el în braţe, făcându-mi semn să mă culc înapoi. Însă au fost rare astfel de momente când, la primul scâncet, să nu fi fost deja în fund. Nu ştiu pe cine încercam să conving şi de ce, dar singurul ajutor pe care l-am permis a fost cel din partea Sofiei. Când mă uitam la ea cum îl îngrijeşte şi-l drăgăleşte, ştiam sigur că dacă vreodată s-ar întâmpla ceva cu mine, mi-aş dori ca Adam să rămână-n grija ei. Am refuzat cu obstinaţie ajutorul oferit de părinţii lui Victor, pentru că singurul lucru cu adevărat îngrozitor mi se părea posibila lor invazie.

Zilele treceau repede, prea repede uneori. Cât a fost vremea frumoasă l-am lăsat pe Adam afară, pe iarbă, pe o păturică şi am întins rufele cu ochii la el, am curăţat zarzavatul alături de el, ba chiar şi hainele le-am călcat în curte, lângă el.

Apoi, ne-am băgat în casă şi am făcut iar totul împreună. Anotimpurile se schimbau şi nici noi nu rămâneam aceiaşi. Primul dinte, prima febră, prima tuse, primul strănut, tuturor le-am făcut faţă cum am ştiut eu mai bine. Îngrozitoare erau însă nopţile acelea de nesomn, când Adam nu voia cu niciun chip să se culce şi dacă adormea pentru câteva zeci de minute se trezea mârâit şi plângăcios preţ de alte zeci. Erau nopţi în care îmi pierdeam cumpătul şi îmi venea să-i astup gura şi să-l fac să tacă.

Faţă de Victor nutream sentimente contradictorii. În parte îl consideram vinovat că mă prinsese în capcana asta de făcut copii de tânără, în timp ce viaţa era cumva dincolo de gard, în parte îi mulţumeam că mă salvase şi îmi oferise o familie. Eram în permanenţă nesigură de ceea ce simţeam. Puneam însă totul pe seama oboselii cronice care mă devora şi pe care speram să o pot potoli într-o zi. Dacă mă mai gândeam la bărbatul fără nume? Da, mă mai gândeam, dar ca la ceva suprarealist, ce se întâmplase într-o altă lume şi nu avea legătură cu mine şi cu viaţa mea.

De la o vreme începusem să iau vitamine şi nu ştiu dacă datorită lor sau nu cumva autosugestiei, am început să mă simt mai bine. Uneori eram plină de vitalitate şi exuberanţă, ca apoi să cad într-un fel de letargie, din care nu-mi venea să ies. Momentele pline de energie erau însă mai dese şi mai lungi faţă de cele în care clacam. Una peste alta, simţeam că o scosesem într-un fel la capăt.

Înainte ca Adam să împlinească un an, la fel

de brusc cum s-a dereglat cu somnul, la fel şi-a revenit. La început am crezut că a fost doar o întâmplare şi n-am îndrăznit să cred că nopţile de veghe chiar s-au terminat. M-am bucurat abia după câteva nopţi consecutive dormite de seara până dimineaţa. Numai o mamă privată luni întregi de un somn odihnitor poate înţelege bucuria pe care am simţit-o eu când am revenit la un program de viaţă omenesc.

În această stare de spirit m-a prins petrecerea de un an a fiului nostru la care n-au mai fost invitate decât familiile. Probabil că n-am ştiut să ascund bucuria faptului că o scosesem la capăt. Cred că nu a fost nimeni care să nu fi remarcat că Ema de acum era vizibil mai puternică decât cea de la botez. Iar lucrul ăsta m-a făcut pentru prima dată să cred că am să reuşesc.

*

Totul a copt în mine ca o bubă infectă ce simt că va pocni curând.

*

— Ştii pe cine i s-a pus pata soră-tii? m-a întrebat David într-o zi, când aproape c-a dat buzna la noi.

— Nu ştiu, de ce? Ce s-a întâmplat? Cine e? Ce-ţi veni?

— Aoleu, iartă-mă c-am intrat aşa, ca un nesimţit. Hai, salut, ce faceţi? Eşti singură? Unde-i Victor? Nepotu doarme?

— Ho! Ho, opreşte-te! am căutat să-l domolesc. Victor e la duş, iar Adam se joacă dincolo, pe covor. Ce voiai să-mi spui, ce e cu

Sofia?

— Sofia umblă cu un prăpădit de la registratură. Un neică nimeni. Unul care nu-mi inspiră încredere deloc. Şi care nu-i de nasul ei.

— Ce vrei să spui?

— Un neterminat. Nici prea deştept, nici prea frumos. Nu ştiu ce-o fi văzut la el.

— De când judecăm noi oamenii aşa? Trebuie să fie ceva concret care să nu-ţi placă la el.

— Şi mai e şi în divorţ. Nu l-o fi lăsat nici aia degeaba!

— Poate nu l-a lăsat ea, la asta te-ai gândit?

— Dacă l-ai vedea, ţi-ai da seama despre ce vorbesc.

— Păi zi-mi tu, ca eu n-am de unde să ştiu. Şi nu mai face pe moralistu. Ce-are?

— Nu ştiu să spun exact. Cred că are ceva ascuns în el. Ceva pervers.

— Pervers? am întrebat eu cu ochii cât cepele, străduindu-mă să nu pufnesc în râs. Nu cred că Sofia e omul căreia să-i placă genul pervers, am început să râd de-a binelea.

— Hai nu mai face şi tu mişto acu! Are ceva neplăcut. Chiar şi în felul în care îi face ochi dulci!

— Ochi dulci? am întrebat, amuzată că foloseşte aceeaşi expresie pe care o auzisem şi la ea. Cine naiba mai zice aşa în ziua de azi! m-am minunat din nou.

— Păi, cum să zic?

— În fine, era o remarcă! Fii mai explicit, că nu înţeleg nimic. Ce nu-ţi place la el?

— Nu ştiu, da’ cred că mă pricep la oameni! Ăsta are ceva murdar în el. O să încerc să aflu mai

multe şi pe-urmă o să-ţi spun.

— Poate c-ar fi mai bine să nu te bagi, e alegerea ei!

— Păi şi dacă e un nenorocit?

— Poate n-o fi!

— Şi dacă e? Tu ştii că eu am un miros special la oameni. Îţi zic eu, ăsta ascunde ceva! Nici ochii nu-i stau bine-n cap! Nu l-am prins cu nimic până acum, dar o să văd eu ce e cu el.

— Dacă nu vrei să renunţi, măcar fă-o discret. Şi mai ales, n-o răni pe Sofia!

— Ce naiba, doar mă cunoşti! Nu vreau decât să nu se-ncurce cu cine ştie ce jigodie! Tu ce faci, ţi-ai mai revenit? Arăţi chiar bine!

— Sunt mai odihnită. De când doarme Adam, sunt şi eu om.

— Salut, salut! a sărit Victor să-i întindă mâna. Rămâi cu noi la masă? A făcut Ema bunătăţi!

— Nu pot, mă aşteaptă Lucia. I-am promis că nu întârzii mult.

— Atunci poate veniţi sâmbătă. Mai stăm de vorbă la un pahar de vin!

— Desigur. Venim, şi aşa n-avem altceva de făcut, doar mamei nişte cumpărături dimineaţa.

Eu şi Victor am cinat singuri şi nu ştiu de ce am avut sentimentul că totul în jur e butaforie. Mobila, aparatura, totul. Că în spatele acestei aparenţe nu se ascunde nimic real. Că dacă le dau la o parte nu mai rămâne nimic. Până şi gesturile mele mi se păreau teatrale, ca într-un rol ce-l învăţasem din mers, dar pe care nu mi-l asumasem niciodată cu adevărat. Un rol învăţat pe dinafară.

Chiar şi copilul mi se părea pus de cineva acolo, ca să arate bine. Ca într-o scenă de film. Cuvintele se rostogoleau între noi imponderabile şi ajungeau cu întârziere de la unul la celălalt.

— Mă bucur că ţi-ai mai revenit, a spart Victor liniştea, făcându-mă să tresar.

— Da, da, ce bine e când poţi dormi!

— Mă gândeam să-mi iau câteva zile de concediu şi să plecăm undeva. Doar noi doi. Îl lăsăm pe Adam la ai mei şi mergem să-ţi tragi şi tu sufletul.

— Păi poţi? Adică ai cum să-ţi iei concediu acum?

— Da, urmează o perioadă mai liniştită la serviciu şi e păcat să nu profit de ea.

— Ce bine, sigur, mergem, dar aş vrea să plecăm toţi trei.

— Mă gândeam că ţi-ar prinde bine o vacanţă fără griji, cu somn pe săturate.

Îmi doresc mult să mergem aşa, ca o familie.

*

De când avusesem senzaţia aia de ireal, de familie construită, de butaforie perfectă, am făcut tot posibilul să asimilez. Nu ştiam unde se opreau adevărul şi închipuirea, dar uneori reuşeam să trăiesc înăuntrul lucrurilor şi să le fac mai uşoare. Oarecum fireşti. În plus, chiar nu voiam să-l las pe Adam la părinţii lui Victor. Îmi doream să se bucure de mama şi tata împreună. Dacă era cineva care trebuia să plătească, aceea eram eu. El n-avea nicio vină. Voiam să-i construiesc amintiri frumoase, pe care să-şi poată sprijini întreaga viaţă. Ştiam că nu-şi va aduce aminte de

ceea ce a făcut la un an, dar, într-un fel, eram sigură că totul rămâne înmagazinat acolo, undeva. Când eşti copil nici nu-ţi dai seama că trăieşti într-o bulă magică. Abia când creşti şi te uiţi în spate poţi s-o vezi. O bulă diafană în care copiii se simt protejaţi. Nu şi noi. Nu şi noi.

— Te iubesc, Ema, sunt norocos că te-am găsit!

Săracul de el, în ce eroare trăia!

— Ba eu sunt norocoasă! am zis, pentru a-mi juca rolul până la capăt.

Într-un anume fel, era adevărat.

*

Nu plecasem în nicio vacanţă cu părinţii mei în care să fi fost bine. De la un moment dat, n-am mai plecat deloc. Nici n-am mai avut bani şi nici nu mai era chip ca tata să vrea să plece cu toată familia undeva. Am fost copiii asfaltului. Cât era vara de lungă ne jucam în faţa sau în spatele blocului, citeam, exersam, făceam fişe de lecturi şi recapitulam, acolo între betoane. În zilele de libertate absolută ni se permitea să mergem la film.

Din toată copilăria mea ţin minte un singur concediu de-al părinţilor mei în care am mers cu toţii la mare. Bucuria de-a ne scălda în apa nesfârşită a fost permanent întreruptă de programul draconic pe care ni-l făcuseră ai noştri. Cinci minute pe faţă, cinci minute pe spate, zece minute în apă. Erau atât de obsedaţi să nu depăşim nenorocitele alea de cinci minute de expunere la soare că se ducea toată plăcerea. Norocul nostru dintotdeauna a fost că eram trei şi

astfel împărţeam neplăcerile. Serile însă erau groaznice, cu tata trimiţându-ne aproape non-stop să-i cumpărăm sticle de bere, de vin, orice era bun de machit. În tot timpul ăsta nu aveam voie să facem nimic pentru noi. Cum ne apucam să ne jucăm ceva, unul dintre noi trebuia să plece la cumpărături. Când ne ofeream să luăm mai multe sticle împreună, tata ţipa să tăcem. Cu toate astea, îmi aduc aminte de acea vacanţă cu o bucurie stranie, ca despre singura în care am înţeles şi noi câte ceva din vară.

— Aş vrea s-avem mai mulţi copii, m-am trezit eu spunând, în timp ce construiam împreună castele de nisip.

— Sunt fericit că spui aşa, nici eu nu vreau să rămână doar Adam. Numai că greul va fi din nou pe tine. Eu abia de te pot ajuta.

— Nu-i asta o problemă. Odată ce-i ridici pe picioarele lor, e totul mai uşor. Iar pe măsură ce vor creşte, va fi şi mai uşor, i-am spus cu convingere.

Săptămâna pe care am petrecut-o la mare m-a făcut să mă apropii din nou de Victor, ca la început. Aveam momente în care pur şi simplu îmi venea să-i mărturisesc totul. Era atât de bună energia dintre noi, încât eram aproape sigură că m-ar fi iertat. Atunci, în acele locuri, în acea intimitate fericită, aş fi putut să-i povestesc, ca şi când m-aş fi confesat lui David. E-adevărat că nici fratelui meu nu-ndrăznisem să-i spun, cu toate că ne obişnuiserăm de mici să ne spunem totul. Singurul motiv pentru care n-o făcusem fusese dorinţa mea de a nu-i răpi bucuria de-a mă şti

fericită. Am vrut să creadă-n mariajul meu perfect, să-i dau şansa asta. Poate că n-am vrut să-i povestesc şi pentru că m-am străduit continuu să-ngrop momentele de rătăcire. Dacă nu vorbeam despre ele era ca şi când n-ar fi existat. Ştiam cu siguranţă că nu-s închipuire doar în nopţile de dragoste cu Victor, pe care le percepeam uneori ca o formă de incest. Nici urmă de pasiune din partea mea, nici urmă de moarte şi-nviere. Doar o supunere tacită, un abandon fragil.

Aveam cele mai bune sentimente pentru Victor, dar, cu cât timpul trecea, cu atât îmi dădeam seama că ceea ce simţeam pentru el nu era dragoste. Cel puţin nu în sensul clasic. Îl iubeam în felul meu incomplet, un fel al naibii de vinovat. Cu disperarea celei care se voia acceptată, iubită, aşa murdară cum era, pedepsită pentru imperfecţiunile sale, iertată, toate în acelaşi timp. Dar tot iubire era şi asta.

*

Când ne-am întors acasă, David ne aştepta foarte agitat.

— Îi e rău lu' mama, iar Sofia cred că s-a încurcat cu ăla de ţi-am spus.

— Ce-are mama? am întrebat.

— Cred că s-a dilit.

— Cum adică?

— Uite-aşa, nu mai mănâncă, nu mai vrea să iasă din camera ei şi zice c-o doare stomacul. În plus, a zis că vrea să vină la tine.

— La miiine? am întrebat de-a dreptul şocată.

— Da. Zice că faţă de tine a greşit cel mai mult.

— Adică?

— Nu ştiu. Doar atât zice.

— Aţi dus-o la doctor?

— Da. În primul rând, au găsit-o cu tot felul de carenţe de calciu, de magneziu şi de fier. Dar asta nu ar fi nimic, că se rezolvă. I-au pus câteva perfuzii cu un cocktail generos cu vitamine şi săruri şi o să facă tratament cu fier. Problema e că e dezechilibrată psihic, aşa au zis şi mi-au recomandat s-o vadă un psiholog. I-au prescris şi Xanax, în fiecare seară. Pe urmă, mai vedem. Şi cum îţi spuneam, Sofia cred că s-a încurcat cu ăla.

— Termină odată! Zici „s-a încurcat” de parcă ar fi cine ştie ce grozăvie. La urma-urmei e liberă să se încurce cu cine vrea ea. Cine eşti tu s-o judeci? Cine suntem noi? Eu una ştiu sigur că nu am niciun drept, la câte am făcut!

— Lasă, tu eşti altfel. Tu ai ştiut mereu ce faci!

— S-o crezi tu!

— Ştii bine că ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să mă amestec în viaţa ei, dar tare nu-mi place individul. Şi nu vreau să sufere.

— Dacă o fi să sufere, o să sufere, n-ai s-o poţi opri!

— Emaaa!

— Aşa e! Ce mai tura-vura! Las-o să-şi trăiască viaţa! Nici ţie nu ţi-ar plăcea să se amestece cineva în viaţa ta.

— Hai, nu fi a naibii! Ştii foarte bine de ce mă tem!

— David, n-o să ne poţi proteja la infinit! Şi eu, şi ea vom trăi ceea ce avem de trăit, fie că e

bine, fie că e rău! Şi flecare dintre noi trebuie să-şi asume şi greşelile şi bucuriile!

— O să fiu cu ochii pe ei!

— Serios, David! Nu te băga! Las-o să trăiască ce-are de trăit!

— Îmi aduce aminte de tata când voia să fie drăguţ! mi-a trântit-o David şi în ochii lui am citit disperare.

Disperarea aia de copil bătut, chinuit, care nu e în stare să se apere nici măcar pe el.

— Înţelegi? Trebuie să am grijă de ea! Chiar dacă e mai mare decât tine, Sofia habar n-are ce e aia viaţă. Dacă e să mă întrebi pe mine, cred că e virgină. Până acum nu l-a iubit decât pe Dumnezeu. Şi n-aş vrea ca prima ei experienţă să fie una nefericită.

— Te înţeleg, dragul meu, m-am apropiat de el şi i-am luat mâinile într-ale mele. Şi eu îmi doresc la fel. Dar acum nu mai e nimeni să ne facă rău, iar noi putem oricând să spunem nu. Ea nu ţi-a povestit nimic?

— Cred că a încercat, dar nu am reacţionat prea bine şi s-a retras, a spus David ferindu-şi privirea. Vorbeşte tu cu ea, te rog, te pricepi mai bine!

— Sigur, o să vorbesc!

Mai mult decât Sofia, mă îngrijora el. Era atât de disperat să nu păţim ceva, că aproape-şi pierdea orice urmă de raţiune. Rămăsese cu frica asta cuibărită-n suflet. Devenea iraţional. Ceva – i înăsprea ochii şi parcă i-i apropia într-o căutătură nemiloasă. Vorbele-i deveneau şuierătoare şi alunecoase precum pielea unui şarpe. Uneori

aveam impresia că el trebuia protejat, nu noi.

În astfel de situaţii îl vedeam din nou pe puştiul ăla înalt şi slab, ca un păianjen, încovoiat de griji, uneori speriat de propria-i respiraţie, războindu-se mereu cu o palmă ridicată. Dar cel mai mult îi recunoşteam neliniştea din priviri. Acea prevestire a furtunii iminente pe care ştia că n-o poate opri, urmată de durerea neputinţei.

*

Într-adevăr, Sofia ieşise de câteva ori cu George, băiatul de la registratură şi părea fericită. Îndrăgostită până peste cap, mi-a povestit că a invitat-o la o cafea şi ea a acceptat. La câteva zile a invitat-o din nou şi tot aşa.

— Îmi place, Ema! E gentil, e atent şi mă face să mă simt importantă.

— Păi eşti!

— E mai mare decât mine cu vreo zece ani, se vede că e matur, trecut prin viaţă, dar pare om bun. Nu ştiu să spun mai multe, dar îmi place foarte tare.

— A fost însurat, are copii?

— De unde să ştiu eu? N-am vorbit de-astea! Dar nu, nu cred!

— I-ai spus lui David?

— Nu, nu încă.

— De ce nu-i spui?

— Mi-e teamă că n-o să-l placă.

— Nu?

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa cred. L-am auzit odată spunându-i unui coleg „du-te şi du-i ăluia de la Registratură actele”. A zis-o cu duşmănie, parcă şuierând printre dinţi.

— Şi tu acu! Poate doar ţi s-a părut sau poate chiar are ceva cu el şi atunci e mai bine să afli, nu? Ce naiba, e vorba de David al nostru!

— Ştii şi tu cum e el.

— Ştiu, dar e fratele nostru. Te iubeşte mai mult decât orice.

— Chiar îmi place omul ăsta, Ema!

— Foarte bine! Adu-l într-o zi pe aici şi stăm frumos în curte, la un pahar de vin. O să se bucure şi Victor. Îi chemăm şi pe David cu Lucia şi o să fie frumos! Haide, vorbeşte cu el!

— Mai bine mai încolo, după ce ne cunoaştem mai bine.

Sofia era într-adevăr schimbată şi mă îngrijora un pic faptul că pentru bărbatul ăsta era în stare să se ferească de David. Eu vorbeam? Erau atâtea lucruri pe care nici el, nici ea, nu le ştiau despre mine: cine eram cu adevărat, ce făcusem, cum gândeam! întotdeauna e mai uşor să judeci acţiunile celorlalţi decât pe ale tale. După cum întotdeauna, din afară, ştii mereu ce are altul de făcut. Când nu e vorba de tine, când nu eşti tu în joc, soluţiile ţi se răsfiră ca un evantai. Pentru că, nu-i aşa, întotdeauna ştim să-i sfătuim pe ceilalţi, dar suntem atât de nepricepuţi în a ne ajuta pe noi înşine.

*

N-am curaj. Sunt o laşă. Aşa cum am fost toată viaţa.

*

A doua zi am vorbit cu mama la telefon. Şi ea era altfel. Avea o oarecare blândeţe în voce pe care nu o mai auzisem de când eram foarte mică.

Îmi venea să-i spun că nu o prinde tonul ăsta şi că cel mai bine ar fi să revină la vocea cu care ne-a învăţat. Dar m-am abţinut.

— Ema, fata mea!

— Da, mamă.

— Ema, Ema, simt că am greşit faţă de voi!

— Mamă, trecutul e trecut, nu-l mai putem schimba! Lasă asta acum. Aud că nu te simţi bine!

— Păi nu mă simt.

— Dar ce ai?

— Mi-e rău.

— Cum? Ce simţi?

— Că n-am putere şi că-mi fuge pământul de sub picioare.

— Mi-a zis David că faci tratament. Dacă te ţii de el, o să fii bine!

— Eu ştiu?!

— Vrei să vii într-o zi pe la mine?

— Da, vreau! a răspuns mama pe nerăsuflate.

— Vino când vrei. Doar anunţă-mă să te iau de la maşină.

— Vin mâine. E bine?

— Vino când vrei! Sună-mă când pleci de-acasă!

— Bine, fata mamii, vin mâine pe la 12.00.

Nu-mi era deloc clar ce anume se întâmpla cu mama, dar speram să aflu chiar a doua zi. Nu-mi mai vorbise aşa drăgăstos de nici nu mai ţin minte când. Ce se-ntâmpla cu ea?

*

— Îl visez întruna pe taică-tu, mi-a zis mama, după ce ne-am aşezat în curte, la o cafea.

— Nici de-acolo nu te lasă-n pace, mamă? am

întrebat, dându-mi fără să vreau ochii peste cap, dezamăgită că toate lucrurile din viaţa ei încă aveau legătură cu el.

— Îl visez în fiecare noapte şi încearcă să-mi spună ceva. De fiecare dată începe cu Ema, dar eu niciodată nu înţeleg ce zice. Îl întreb mereu ce-i cu tine, dar el spune întruna numele tău. Mă gândesc că poate ştii tu ce-o fi, ai ceva să-mi spui?

— Nu, mamă, n-am nimic să-ţi spun.

— Da ce-o vrea el să-mi spună mie şi eu nu pricep?

— De unde să ştiu eu ce vrea să-ţi spună?

— Nu ştii, nu?

— De unde naiba să ştiu? m-am uitat la ea ca la o nebună. Dacă ai venit aici ca să vorbeşti despre el, află că nu vreau.

— Voi nu m-aţi înţeles.

— Mamă, nu deschide subiectul ăsta. Nu vreau să vorbesc despre el.

— Voi mereu m-aţi judecat greşit!

— Mamă, ce naiba? Despre ce vorbim? Nu ne-ai salvat niciodată! L-ai lăsat să ne bată ca pe nişte sclavi. Nu te-ai luptat niciodată cu el.

— De câte ori n-am mâncat eu bătaie de la el din cauza voastră!!!

— Păi şi e normal, mamă? E normal? Aia era atmosferă de crescut copii, de trăit? De ce nu l-ai părăsit?

— Ce ştii tu, ce ştiţi voi?

— Sincer, dacă ai venit să vorbim despre tata, nu vreau!

— Nu despre el vreau să vorbim, ci despre tine.

— Păi nu e nimic de spus despre mine. Am viaţa pe care o am, e totul la vedere. După cum vezi, sunt bine!

— Eşti în vreun pericol şi nu vrei să-mi spui?

— Ce-ai mamă, ce pericol?

— Atunci de ce te strigă taică-tău întruna?

— De unde să ştiu eu? Taică-tău în sus, taică-tău în jos! mai dă-l naibii! Bine că s-a dus! mai lasă-mă cu el. Pricepe, o dată pentru totdeauna!

Mama s-a ridicat uşor şi ai fi zis că se pregăteşte de plecare.

— Hai, mamă, iartă-mă, n-am vrut! Aşază-te înapoi!

— Lasă-mă să plec!

— Iartă-mă, mi-am ieşit din fire! Dar parcă mă provoci, pe cuvânt. Nu ştiu, poate ai avut motivele tale să-l iubeşti, dar noi nu! Cu noi a fost un tiran. Încă mai am coşmaruri cu el! Toţi avem. Ai şi tu?

Mama mă asculta, dar nu cred că mă auzea. Nu prea părea în toate minţile. Avea o privire rigidă, sticloasă şi părea să nu-şi poată mişca doar ochii, ci capul cu totul. Mi-am propus s-o las mai moale. Trecuse prin atâtea şi ea. Chiar dacă era de neînţeles de ce, totuşi aceea fusese viaţa ei, nu alta.

— Vrei să rămâi la mine câteva zile? am întrebat-o.

— Nu, nu, e bine c-am venit acum!

— Să mai vii, mamă, să mai vii! i-am spus în timp ce-i puneam masa şi încercam s-o răsfăţ aşa cum n-o făcuse nimeni. Mă uitam la ea, cât de nepricepută era în acceptarea gesturilor de

apropiere, a afecţiunii, ce mult o speriau toate astea. Mama era acum doar umbra a ceea ce fusese ea vreodată. O văzusem topindu-se zi după zi, dispărând puţin câte puţin, lăsând locul acelei umbre triste. Fusesem tot timpul acolo când i se şterse zâmbetul şi odată cu el şi trăsăturile feţei. Văzusem cum chipul ei devenise comun, aproape de nerecunoscut.

Mâinile i se lăsaseră şi ele-n jos, neputincioase, ostenite probabil de la parat atâtea lovituri. Mama obosise să se tot pună între noi şi-n cele din urmă capitulase. Acum vedeam în ea doar un trunchi pe care tata îl formase după cum vrusese el. De fiecare dată când dăduse să-i crească o mlădiţă, tata i-o tăiase pe loc. De-atâtea ori făcuse asta, încât la un moment dat, ele încetaseră să mai apară. Iar mama renunţase să mai lupte, se resemnase. Şi a rămas aşa cum a vrut-o el. Un copac dezgolit, fără ramuri, fără frunze. În mintea ei, mama găsise poate o cale de supravieţuire. Singura pe care o văzuse atunci.

— Zi-mi mamă, ce te necăjeşte aşa de tare? Ce te sperie?

— Nu mai spun, că iar zici că vorbesc despre el. Tu mă sperii, că taică-tău zice mereu numele tău.

— Nu zice nimic altceva în afară de nume?

— Ba da, dar eu nu-nţeleg decât atât. De-aia am vrut să vin să văd dacă ţi se întâmplă ceva rău.

— Nu, mamă! E totul bine. Stai puţin, scot o păturică şi ne aşezăm puţin pe iarbă. Aduc şi îngheţată!

— Să nu te ţin din treabă, să nu te certe

careva.

— Cine să mă certe, mamă, Victor?

— Eu ştiu? a întrebat mama ca şi când ar fi existat mai multe posibilităţi.

— Nu mă ceartă nimeni, mamă! E aşa cum trebuie să fie! Pe tine te certa tata mereu, nu?

— Eee, ştii şi tu cum era el!

— De ce n-ai încercat să pleci?

— Şi unde să mă fi dus cu trei copii?

— Oriunde. Poate că nu trebuia să ne faceţi pe toţi.

— Păi, n-am vrut…

— Da, ştiu, eu am fost accidentul, acum pot vorbi despre asta. Dar de ce nu m-ai dat afară? De ce n-ai avortat? în fine, nu mai ajută deloc acum răspunsurile astea. Spun doar că am avut cu toţii o viaţă de coşmar. Trebuia să fi plecat oricum!

N-a zis nici da, nici nu. Şi-a mâncat îngheţata în linişte, cu o plăcere evidentă; se mai liniştise. Căpătase culoare în obrajii palizi şi ceva viu licărea în priviri. Am avut impulsul de-a o strânge în braţe, dar şi eu eram nepricepută în exprimarea sentimentelor. M-am mulţumit s-o mângâi pe mână. A zâmbit. Într-un fel amar, dar tot zâmbet a fost.

Nu ştiam mai nimic despre ea.

O văzusem lovită, învineţită, şchiopătând, opărită, trasă de păr, umilită, înjurată, lovită cu pumnul, cu piciorul, cu palma. O văzusem în toate aceste feluri. Însă, mereu gata să o ia de la capăt. Mărunţică, mai degrabă firavă, mama părea făcută totuşi din oţel. Chiar dacă era de două ori cât ea, tata nu reuşea niciodată să o răpună cu adevărat.

Se aduna înapoi mai ceva ca mercurul şi găsea întotdeauna puterea să o ia de la-nceput. Deşi semnele de pe trup, neputinţa de-a se mişca în voie, uneori chiar de a se ridica din pat, îi aminteau în fiecare clipă de soarta ei nemiloasă, mama părea de neoprit. Doar ea ştia ce-o făcea să reziste. O bună perioadă am crezut că noi. Mai târziu am simţit că eram tocmai pietrele atârnate de gâtul ei.

Aş fi vrut să-i aflu pe-ndelete povestea, dar cred că nu eram încă pregătită pentru asta. Oricât de mult mi-aş fi dorit să ştiu, mi-era încă frică. De parcă cine ştie ce-ar fi putut să-mi spună! Cât nu ştiam, puteam să umplu golurile cum voiam eu. Sau puteam pur şi simplu să le las aşa, poate că era mai bine.

*

Cât nu cunoşti adevărul poţi construi toate scenariile de care ai nevoie. Poţi găsi toate explicaţiile care să-ţi convină, toate motivele care să te disculpe, toate luminile care să-l înfrumuseţeze. Adevărul nu e niciodată unul singur şi nu e nici acelaşi pentru toată lumea. El se modifică în timp, se tulbură sau se clarifică în funcţie de partea pe care o priveşti. Oricum ar fi, adevărul nu dispare niciodată, există în fiecare dintre noi, după cum există şi-n afara noastră. Numai curajoşii au puterea de a-l privi în ochi. Oricât de mare ar fi tentaţia de a-l cunoaşte, întotdeauna va exista şi frica provocată de aflarea lui.

Chiar dacă nu puteam spune tot adevărul meu, îmi doream să-l cunosc pe-al altora. Sau cel

puţin, aşa credeam. Speram să mă ajute să-mi explic greşelile lor, dar mai ales, să mă ajute să le înţeleg pe ale mele.

*

Aşa cum copiii se împrieteneau unii cu ceilalţi, noi eram prieteni cu frică. Ca s-o îmblânzim, încercasem s-o înţelegem, s-o stăpânim, iar în cele din urmă să ne învăţăm cu ea şi s-o acceptăm. Ea era cea care ne ţinuse departe de lume, dar tot ea era cea care ne adunase pe noi, fraţii, laolaltă. Frica ne-a unit mai mult ca orice altceva şi nu ştiu dacă am fi ajuns să ne iubim atât de mult dacă n-am fi avut sentimentul că TREBUIE s-o facem. Dacă n-o făceam noi, atunci cine?

Mi-e frică de când mă ştiu. Mi-e frică de tot şi de toate şi mi-e frică să recunosc asta în gura mare. Dacă aş face-o ar însemna că e adevărat. Şi ar mai însemna şi că ea a învins. Am făcut cunoştinţă cu frica adevărată în ziua în care, pentru prima dată, tata a vrut să ne bată. Mama s-a pus între el şi noi şi atunci tata a lovit-o. Eram mici, să fi avut vreo patru – cinci ani, când tata a intrat furios pe uşă. A dat cu piciorul în jucăriile noastre lăsate peste tot prin casă şi-a vrut să se repeadă asupra noastră, în loc să fugim, noi priveam cu gurile căscate la el. A ajuns la David, dar mama l-a scos imediat din mâinile lui. Ne-a împins în camera noastră şi-a închis uşa. Apoi s-a aşezat în faţa ei.

— Dă-te la o parte! a urlat tata la ea.

— Lasă-i în pace, eşti băut! i-a spus mama.

— Dă-te, ţi-am spus!

— Nu! Tu să te dai! Lasă copiii în pace! Ce ţi-au făcut?

— Nu mă respectă! Peste tot te-mpiedici de jucării, de haine, de nenorociri!

— Sunt copii, ce vrei?

— Şi dacă sunt copii, ce? Să pună dracului mâna să strângă sau să strângi tu în urma lor!

S-au certat aşa toată seara, iar pe măsură ce tata dădea pe gât pahar după pahar, devenea tot mai agresiv.

— Tu cu cine ţii? a urlat el la un moment dat şi-a fost prima dată când am încremenit de dincolo de uşă.

Nu cred că mama a mai apucat să spună ceva, că am auzit o bufnitură şi un vaiet scurt. Apoi încă unul şi încă unul. Am ieşit repede din cameră să vedem ce se întâmplă, dar mama ne-a făcut semn să intrăm înapoi. Era atât de poruncitor gestul ei, că n-am mai stat pe gânduri. Chiar dacă am văzut-o doar pentru câteva clipe, nu i-am uitat niciodată figura schimonosită de durere şi ochii scânteietori. Ieşirea noastră n-a făcut altceva decât să-i aducă aminte tatii de existenţa noastră. Deşi s-a avântat spre noi, mama a ajuns din nou înaintea lui şi şi-a proptit trupul în uşă.

— Dă-te la o parte! a ameninţat-o el.

— Nu mă dau! Lasă-i în pace! a ripostat mama cu hotărâre.

— Ştii bine că pot să te iau într-un deget şi să te-azvârl cât colo!

— Lasă-i în pace!

— Îi las. Dacă vrei neapărat s-o încasezi în

locul lor!

N-am să uit niciodată zgomotele alea înfundate care se auzeau la doar câţiva centimetri de noi. Plângeam şi băteam cu pumnişorii în uşă, speriaţi de zgomotele de dincolo. Eram înfricoşaţi şi tot ce voiam era să ajungem la mama. Dar ea acum se-mpingea în uşă şi nu ne lăsa să ieşim. Dacă n-am fi înţeles că-i îngreunăm şi mai mult situaţia, poate ne-am fi străduit şi-am fi reuşit în cele din urmă să deschidem uşa.

Apoi, totul s-a terminat la fel de brusc cum a început.

— Rămâi cu proştii tăi. Eu mă duc să mă culc! a spus tata obosit.

În noaptea aceea, mama a dormit cu noi şi ne-a pupat, ne-a-mbrăţişat şi ne-a spus că tata nu e om rău. Nu-nţelegeam cum poate să zică asta când tocmai o bătuse.

— Dar te-a lovit! a spus David indignat.

— N-a vrut! Are şi el problemele lui. Trebuie să-l înţelegem.

Noi însă nu înţelegeam nimic, nici de ce făcuse ceea ce făcuse, nici de ce nu era mama supărată pe el. Dar dacă am înţeles ceva în acea noapte a fost că mama e tot un copil ca şi noi, oricând pasibil de pedeapsă. Că nu ne poate apăra nimeni şi că tata e stăpânul nostru, al tuturor.

A doua zi, tata i-a adus mamei flori şi nouă ciocolată. Chiar dacă n-a zis nimic, se vedea că-i pare sincer rău. „Vedeţi, doar v-am spus că tata e om bun”, zicea mama din priviri, triumfătoare. Copii proşti, voiam s-o credem. Ziua reuşeam, dar noaptea aveam coşmaruri cu bătăile.

*

George a primit cu entuziasm invitaţia Sofiei de-a veni împreună în vizită la noi.

Chiar dacă ideea de-a se întâlni cu David îl intimida, abia aştepta să-l cunoască. Îl ştia din vedere, dar nu vorbiseră niciodată. I-am recomandat Sofiei să-i dea chiar ea vestea lui David. Ce naiba, doar trăiau în aceeaşi casă! Atât s-a codit Sofia şi atâtea griji şi-a făcut, c-am crezut că e gata să renunţe, aşa că m-am văzut nevoită să-l pregătesc tot eu puţin. L-am rugat chiar să se arate entuziasmat de întâlnire. M-a asigurat că aşa va face, cu toate că-i era greu.

— E chiar aşa nesuferit omu' ăsta? Nu-ţi place chiar deloc de el?

— Lasă c-o să vezi tu, abia aştept! în orice caz, Lucia o să se bucure mult să vă revadă.

Ca de obicei, Victor a fost încântat să audă că vom avea musafiri, deşi era puţin îngrijorat de faptul că trebuia să mă descurc singură cu pregătirile. Lucra până târziu şi n-avea timp să se ocupe de nimic. Nu aveam ce să comentez. El era singurul care aducea bani în casă şi toate erau pe umerii lui.

— O să mă ajute David la cumpărături, stai liniştit! Iar de restul o să ne ocupăm toate trei. În fond, în afara prietenului Sofiei, restul nu sunt musafiri adevăraţi, sunt din familie. Nu are rost să ne formalizăm.

— Vine şi mama ta?

— Eee, la asta chiar nu m-am gândit. Să decidă Sofia, la urma-urmei mai mult pentru ea şi prietenul ei ne întâlnim.

— Frumos ar fi să o invitaţi şi pe ea.

— Sofia decide! am zis.

*

Sofia şi George şi-au făcut apariţia ţinându-se de mână. Arătau inocenţi, ca doi şcolari. Deşi el era mult mai mare decât ea, iar lucrul ăsta se vedea imediat, te izbea bucuria juvenilă cu care îi ocrotea mâna în palma lui, cu care o învăluia din priviri, cu care o proteja cu trupul lui masiv. Avea ceva cald, poate prea cald în tot ceea ce emana, dar, în opinia mea, nimic deranjant. Dimpotrivă, aş putea spune. Era ceva discordant între înfăţişarea lui de urs şi emoţia nedisimulată. Între căldura ochilor şi hainele mătăhăloase. Între glasul mieros şi asprimea palmelor. Ceva discordant, uşor caricaturizat, aş spune, dar care pe mine mă cucerise imediat. Poate ăsta a fost şi motivul pentru care l-am întâmpinat cu bucurie.

— Bine-ai venit în familia noastră, m-am trezit spunând încântată, spre disperarea lui David, care-mi dezaproba entuziasmul.

— Bine v-am găsit şi mulţumesc pentru primire, a spus el cu ochii rotunjiţi de plăcere.

— Vă salut şi mă bucur să vă întâlnesc într-un context mai puţin oficial, i-a spus lui David, care i-a întins mâna prea puţin convingător.

Eu aveam însă încredere că, în cele din urmă, George îl va cuceri şi pe el aşa cum o făcuse cu mine. Şi totuşi nu a fost aşa, din contră.

Sofia hotărâse să o invităm şi pe mama, ceea ce chiar dăduse un aer familiar întâlnirii. Eram noi, fraţii, şi perechile noastre. Mă tot gândeam ce putea simţi mama văzându-ne pe toţi aşa, la un

loc. Oare era fericită? Arătam normali, împăcaţi, ca şi când am fi reuşit să lăsăm trecutul în urmă şi să trăim prezentul din plin? Oare se putea bucura de noi cu adevărat? Reuşise să se ancoreze şi ea în acest prezent? Doar ea ştia.

Cu cât încerca George să stea mai mult în preajma lui David şi să-i intre în graţii, cu atât mai mult se aricea frate-meu. Chiar dacă nu-l repezea pe faţă, nu aveai cum să nu-ţi dai seama că-l antipatiza total.

— Şi mai stai mult la registratură? l-a întrebat David ca şi când lucrul ăsta ar fi depins numai şi numai de el.

— Doar până găsesc ceva mai bun! s-a scuzat George, deşi sunt sigură că omul nu se gândise niciodată să facă altceva.

— Nu poţi să rămâi toată viaţa într-un loc de unde nu mai ai cum să creşti!

„Ba da”, ar fi vrut probabil George să spună, dar şi-a dat seama că nu ăsta este răspunsul dorit.

— Oricum, ce vrei să faci cu viaţa ta?

— Poftim? Adică cum, nu înţeleg.

— Ce vrei să faci în continuare?

— Vreau să trăiesc frumos, a răspuns George bucuros să scape pentru moment.

— Aha! Vrei să trăieşti frumos. Şi cum vrei să faci asta? Adică, n-ai alte aspiraţii decât să trăieşti frumos, aşa, în general…

Deşi am avut impresia iniţial că vrea să-i dea un altfel de răspuns, George şi-a înghiţit cuvintele şi decis să fie bine, a răspuns cât a putut de calm.

— Asta e cea mai mare aspiraţie a mea, să mă bucur de viaţă şi să trăiesc frumos.

— Mi se pare mare lucru să-ţi faci un scop din asta şi să te străduieşti să-ţi reuşească. De altfel, cu toţii ne dorim asta, nu? am sărit eu în apărarea lui George, care chiar părea un om bun ce nu voia să supere pe nimeni.

— Păi viaţa e făcută din lucruri concrete, nu din idealuri care ne scapă printre degete. Ce faci, mai exact, ca să trăieşti frumos? nu l-a slăbit David.

— În primul rând, încerc să mă înţeleg bine cu toată lumea, nu-mi place să mă cert cu nimeni, apoi caut să-mi fac treaba cât mai bine şi vreau să o fac fericită pe Sofia.

— Unde stai?

— Chiar vizavi de birou.

— Locuieşti singur?

— Da.

— E casa ta?

— Da.

— Daviiid! Ce-i cu toate întrebările astea? a sărit Sofia.

— Nu e nicio problemă, draga mea, nu mă deranjează. E firesc să ne punem întrebări ca să ne cunoaştem mai bine.

— Ai copii, ai mai fost căsătorit?

— Da, am mai fost căsătorit, dar n-am copii.

Răspunsul lui George a creat oarecare rumoare printre noi. Eu m-am uitat repede spre Sofia, să văd dacă ştie şi privirea ei mi-a spus că da. David însă jubila, ca şi când l-ar fi deconspirat.

— De ce v-aţi despărţit? a întrebat el iscoditor.

— De la un moment dat încolo n-a mai mers.

Pur şi simplu n-a mai mers.

— Ai iubit-o pe soţia ta?

— Desigur, altfel nu ne-am fi căsătorit.

— Pe Sofia o iubeşti?

— Da, a spus George oarecum ruşinat.

— Şi ce te face să crezi că, de data asta, cu Sofia o să meargă? Dacă pe prima ta soţie ai iubit-o şi totuşi nu aţi reuşit să faceţi mariajul vostru să meargă, de ce crezi că de data asta va fi altfel?

— Daviiid! A zis cineva ceva de căsătorie? Abia ne-am cunoscut!

— Lasă, Sofia, nu-i nimic, o să răspund. Pentru că e de datoria mea să încerc. Da, nu ne poate garanta nimeni că vom reuşi, dar trebuie să încercăm. Şi, dacă prima dată a ieşit rău, asta nu înseamnă că şi a doua oară va fi la fel. Poate acum am găsit omul potrivit. Şi poate am învăţat din greşelile primei căsnicii.

— Cu ce ai greşit cel mai mult?

— Aici e mult de discutat. Nu sunt neapărat nişte greşeli anume. Sunt contexte în care nu am fost atent, sunt lucruri pe care nu le-am văzut, altele cărora nu le-am dat prea multă importanţă, deşi ar fi trebuit… Sunt multe lucruri…

— Şi nu despre asta am vrea să vorbim acum… a continuat Sofia, vizibil iritată de direcţia în care o luase discuţia.

— Am întrebat şi eu, surioară, nu te supăra! Sper că nu am ofensat pe nimeni, s-a scuzat David formal, deşi era foarte bucuros de ceea ce credea el că scosese la iveală. Ne-am încruntat amândouă la el, dar chiar şi aşa, n-am reuşit să-i ştergem satisfacţia de pe chip.

Curând am aşezat masa în curte. Faţa de masă albă, imaculată, îmi dădea o senzaţie de bine. Ceva curat exista poate şi-n noi, nu doar în afara noastră, îmi spuneam. M-am aşezat strategic lângă David, chitită să-i dau câte-un picior pe furiş, pe sub masă, în cazul în care discuţiile ar fi deviat din nou. Am plimbat platourile de la unul la altul, am împărţit amabilităţi pe deasupra mesei şi am simţit cum clinchetul tacâmurilor şi murmurul de satisfacţie îmi aduce un sentiment de pace. Ceva ce sufletul meu ar fi trebuit să fi cunoscut deja.

Şi mama era mulţumită. Cel puţin, aşa părea. Cu un fel de recunoştinţă pe chip. Poate că, în felul ei, se bucura că o scoseserăm la capăt. Cine ştie? Părea în continuare suferindă, dar, cel puţin pe timpul vizitei, a reuşit să uite de lucrurile ce-o frământau. Era volubilă, ceea ce de obicei nu sentâmpla la mesele astea extinse. De fiecare dată aveai impresia că e adusă acolo cu forţa şi că numără fiecare minut care o desparte de plecare. Nu şi în acea zi. Îşi plimba privirile de la unul la altul şi părea interesată de tot ce discutam. Se vedea că-l place pe George, iar asta-l irita şi mai mult pe frate-meu.

— Sunteţi coleg cu Sofia? i s-a adresat mama lui George cu glas subţire, uşor piţigăiat.

— Da, dar lucrăm în departamente diferite.

— Da, da, da. Parcă aşa am înţeles şi eu. E bine că sunteţi aproape toată ziua unul de celălalt.

— Da, e foarte bine! Stau ce stau şi-mi mai fac drum pe la biroul Sofiei, a spus George cu inocenţă, zâmbind.

— Dacă va fi să vă mutaţi împreună, faptul că lucraţi în acelaşi loc poate fi un dezavantaj, a spart David cercul bunăvoinţei.

— Cum aşa? am sărit noi.

— Păi la un moment dat te saturi să vezi mutra aceluiaşi om atâtea ore pe zi. Cu cât îl vezi mai rar, cu atât mai bine, nu? Căsniciile în care oamenii se văd puţin cred că au cele mai mari şanse de reuşită, a continuat David.

— De unde-ai mai scos-o şi pe asta? s-a mirat Lucia.

— Una e să-ţi vezi partenerul tot timpul şi alta e ca abia s-aştepţi să-l vezi!

— Ce prostii poţi să spui! am zis la rându-mi.

— Aici sunt total de acord cu Ema, a întărit Victor.

— Păi aşa e logic, nu? s-a încăpăţânat David s-o ţină pe-a lui. Gândeşte-te, te trezeşti dimineaţa şi primul om pe care-l vezi în faţa ochilor e el sau ea. Te pregăteşti să pleci la serviciu şi pe drum mergi cu el sau ea. La serviciu, faci ce faci şi dai tot timpul de el sau ea. Apoi vii spre casă însoţit de el sau ea. Acasă stai bot în bot cu el sau ea, iar în pat te culci tot cu el sau ea. Iar a doua zi o iei de la capăt. Şi tot aşa, o viaţă. Păi nu ţi se ia la un moment dat? a întrebat David râzând, ca şi când tocmai ar fi făcut o demonstraţie reuşită.

— Depinde de ce fel de om eşti, a spus George.

— Tu ce fel de om eşti? l-a întrebat David necruţător.

— Genul de om care nu se plictiseşte uşor, a răspuns George pentru prima dată cu toată

seriozitatea, privindu-l pe David ţintă în ochi.

Tocmai când probabil se pregătea să continue cu un răspuns pe măsură, i-am dat lui David o lovitură scurtă de picior pe sub masă.

— MS gândeam cât poate de-asta te-al despărţit de prima ta soţie, dar se pare cât m-am înşelat. Oricum, e bine de ştiuti îmi dă şi mie cineva salata de peşte, vă rog? s-a relaxat David.

Solia era mal mult decât stânjenită de toată discuţia asta şi aproaK că-i venea să plângă.

După masă, m-a ajutat să strâng farfuriile şi mi-a mărturisit că dacă David va mai îndrăzni să se ia de George vor pleca fără nielo explicaţie. N-a fost cazul, însă, pentru că David, ori şi-a dat seama că e pe cale să provoace un mic scandal, ori a simţit că pur şi simplu a mers prea departe, cert este că a avut un comportament ireproşabil. A avut grijă să umple paharele tuturor cu vin, i-a complimentat pe Cicorge şi Sofia pentru cât de potriviţi par împreună. A fost cu totul şi cu totul altă persoană. De parcă realizase că sărise calul şi voia să se revanşeze.

Am stat până au apărut stelele pe cer şi nu ne-am mai fi îndurat să rupem gaşca. Victor era însă frânt de oboseală, copilul trebuia spălat şi pregătit de culcare, iar mama dădea semne că i-ar fi somn.

— Vă mulţumesc frumos pentru primire şi mă bucur că v-am cunoscuţi a ţinut George să spună la finalul serii.

— Îmi aminteşti de tatăl Sofiei, a spus mama pe nepusă masă la final. Ce soţul meu, cum era la început.

Ce bine-ar fi fost de-ar fi tăcut! Ce bine-ar fi fost! Nu ne-am mai şi crispat cu toţii aşa, iar ochii lui David n-ar mai fi scânteiat.

*

Când am născut-o pe Thea, Adam avea deja trei ani. Tocmai începusem să-l duc la cursuri de înot la un club sportiv pentru copii, destul de aproape de casă, iar lui îi plăcea la nebunie.

Am ezitat mult dacă să-l dau la înot sau nu. Ştiam că dacă o voi face, unduirile apei îmi vor aduce aminte de ceva ce mă străduiam să uit. Şi totuşi am ales aşa. Între timp, făcusem şcoala de şoferi şi Victor îmi luase o maşinuţă, ca să mă pot deplasa mai uşor. Cum cartierul nostru nu era deloc aglomerat, m-am obişnuit destul de repede cu ea şi cu drumurile. După ce s-a născut Thea, am continuat să-l duc pe Adam la bazin. Cât stătea el acolo, o plimbam pe Thea în port-bebe şi băteam străduţele în lung şi-n lat, mergeam prin magazine sau îi puneam coşuleţul pe scaun, când mă opream să beau câte un ceai.

De când mă măritasem, mă retrăsesem în casa şi în curtea noastră şi abia dacă mai ieşisem din ea. Atunci însă, nu ştiu de ce, simţeam nevoia să ies, să văd oameni. Nu, nu voiam să interacţionez cu nimeni, ci doar să mă amestec printre ei. Uneori, simţeam că stătusem atât de mult departe de lume, încât lumea mă scuipă afară. Trebuia să insist, ca să fiu primită din nou.

În afara Sofiei şi a iubitei lui David, nu aveam nicio prietenă căreia să mă pot destăinui, cu care să flecăresc vrute şi nevrute. Nu ştiu cum de ajunsesem în această situaţie, dar sigur era din

vina mea. Uneori mi-aş fi dorit să am o confidentă; alteori însă, numai gândul mă înspăimânta. La urma-urmei, ce-mi trebuia?

Spre deosebire de Adam, Thea n-a avut nicio problemă cu somnul. Încă de la început, a dormit nopţile aproape fără întreruperi. Cu toate astea, căpătasem deprinderea de a mă trezi. Mergeam să văd dacă sunt înveliţi, după care cu greu mă mai lua somnul. Uneori mă prindea dimineaţa încercând să adorm.

Am început să-l duc pe Adam zilnic la bazin. Instructorul de înot mi-a zis că are talent şi că poate face performanţă. Când a crescut, am dat-o şi pe Thea, dar s-a dovedit a avea o spaimă îngrozitoare de apă, aşa că n-am insistat. La doi ani şi jumătate am dus-o la balet, iar apoi, la gimnastică. Erau înrudite şi mi-am zis că mai târziu va alege ce-i va plăcea mai mult. Ca să-mi fie mai uşor, am chemat meditatorul de engleză acasă, unde făceau lecţiile pe rând.

Cu toate astea, eram într-un du-te vino continuu. Păstram casa curată, deşi, împotriva voinţei lui Victor, renunţasem la femeia care mă ajuta la curăţenie, găteam în fiecare zi şi, în general, le făceam toate poftele tuturor.

Victor era singurul care nu cerea nimic, niciodată. Mânca ce găsea, îmbrăca ce-i pregăteam, nu era deloc pretenţios. Muncea mult şi venea seara târziu, dar nu pot să zic că-i simţeam lipsa; copiii umpluseră tot locul.

Îi educasem în aşa fel încât să nu fie nevoie să mă rog de ei. Odată ce le explicam de ce e bine să procedăm într-un anumit fel, nu era nevoie să

le dau lămuriri. Chiar şi Thea, care era destul de mică, pricepea că nu e loc de tocmeală. Eram în felul meu mândră că mă descurc aşa de bine, fără prea mult ajutor. Sofia fusese în tot acest timp alături de mine, iubindu-mi copiii de parcă-ar fi fost ai ei. Mă impresiona preocuparea cu care se interesa de toate transformările prin care treceau, felul în care prelua din grijile mele când mă plângeam că sunt bolnavi. Felul discret în care aducea punguţa cu medicamente înainte de-a apuca s-o rog, nimicurile cu care-i bucura pe copii, ambalate în cele mai hazlii moduri cu putinţă, nerăbdarea cu care aştepta să deschid uşa, spunând mereu „eram în trecere, doar pentru a le lăsa ceva bun”. Nu mă agasa niciodată şi ştiam că mă pot baza pe ea.

Lucrurile păreau să meargă cumva de la sine. Intrasem în acest carusel al vieţii, al drumurilor nesfârşite, al treburilor ce nu se terminau niciodată şi nu aveam timp să mă întreb dacă e bine sau rău ce fac. Şi poate că nici nu voiam. Ce mai era acum de întrebat? Tot ce trebuia să fac era să ţin drumul drept şi să nu mă abat de la el. Şi asta şi făceam, de parcă aş fi purtat ochelari de cal.

*

În ziua care m-a schimbat definitiv, îl lăsasem pe Adam la înot, iar pe Thea o trimisesem într-o excursie de-o zi cu profesoara de balet. Urmau să vadă sălile de operă, să întâlnească balerine adevărate şi să se bucure de un spectacol întreg. Mă-ntorsesem acasă şi mă relaxam în grădină.

Era o zi de toamnă târzie, iar soarele avea

sclipiri ruginii. O rază desprinsă din cununa lui îmi încălzea picioarele arămii. Ce se vedea din ele, ce ieşea de sub fusta în care mă înfăşurasem în grabă. Am închis ochii şi m-am mutat după o nouă rază de soare, care-şi făcuse loc printre nori. Căldura lui dureroasă m-a făcut să-mi amintesc de nopţile alea nebune când eram a nimănui şi a tuturor şi când, cu toate că mă disipam în mii de bucăţele, mă simţeam vie. Nu, nu-mi doream să mă întorc la ele, mai ales că mi se păreau atât de-ndepărtate, ci voiam doar să mă simt din nou aşa. Cu toate că aveam o familie frumoasă, cu doi copii, de cele mai multe ori mă simţeam îngrozitor de singură. Exact ca acum.

O lacrimă perlată a început să-mi curgă pe obraz. Am lăsat-o să alunece şi m-am minunat că doar un ochi plânge, de parcă celălalt ar fi stat în expectativă să vadă dacă-i treaba serioasă.

Era linişte. Pe fundal se auzeau zgomote îndepărtate de maşini, trecute parcă printr-un egalizator ce le nivela.

Singurătatea te face să vrei să intri şi mai mult în tine. Să te întorci pe dos şi să-ţi cunoşti fiecare centimetru, să te confrunţi cu murdăria, să vezi ce s-a rupt, ce poate fi salvat. Nu te ajută la nimic, desigur, ci doar te face să te pedepseşti pentru tot ceea ce ai lăsat să se întâmple în afara ta, departe de tine. Nu ştiam cum de devenisem atât de singură, dar aici mă găseam, înfăşurată în propria-mi însingurare.

Faţa mi s-a acoperit de umbră, iar soarele s-a pitit complet după nori. Am deschis ochii şi-am respirat adânc. Pentru o fracţiune de secundă mi

s-a părut că-l văd pe bărbatul fără nume trecând prin faţa porţii. Am ţâşnit pe drum şi m-am uitat lung. Era el, fără urmă de-ndoială, dar glasul nu m-a ajutat să-l strig. Am vrut să fug după el, dar picioarele nu m-au ajutat. Am rămas acolo încremenită, cu neputinţa aşezată pe chip, uitându-mă în zare şi văzând cum silueta se micşorează puţin câte puţin.

Am închis poarta în urma mea şi-am pornit-o pe străzi. Simţeam nevoia să mă pierd printre oameni. Nu m-am uitat înapoi şi nu mi-am şters lacrimile. Am plâns uşor, mocnit, fără să bag în seamă privirile mirate ale trecătorilor. Mi-a trecut prin cap să mă arunc în faţa maşinilor şi să mă omor, dar ce vor fi zicând copiii mei apoi? Că i-am abandonat fără regrete, ce altceva ar fi putut gândi? Cu fiecare pas pe care îl făceam o îngropam pe Ema cea vie, răzvrătită. Îi tăiam toate căile de-ntoarcere şi-i întorceam spatele. O lăsam în urmă. Pe ea o abandonam, nu pe ei.

— Ce-ai păţit, mami? m-au întrebat copiii când i-am recuperat pe-amândoi.

— Nimic, le-am răspuns, deşi se întâmplase totul...

*

Nu mai ştiu când am pierdut-o pe mama şi când ochii mei au încetat s-o mai caute, atunci când aveam cea mai mare nevoie de ea. Nu mai ştiu nici când mi-am înghiţit prima dată vorbele pe care aş fi vrut să i le spun, vorbe pe care doar ea ar fi putut să le-asculte şi să le-înţeleagă. După cum nu mai ştiu nici când mi s-a strecurat prima dată-n suflet frica de a nu-mi dezamăgi propriii

copii. Toate aceste temeri au râs de mine cu glasul lor spart de fiecare dată când am dat-o-n bară, şi la fel au făcut şi când nu m-am putut redresa, făcând uneori greşeală după greşeală. Tot ce-mi doream era să fie simplu, neştiind că simplitatea e lucrul cel mai greu de obţinut.

*

Din ziua aceea, am rămas cu senzaţia că mă înăbuş, că nu mai pot să respir, dar şi cu certitudinea că aşa va fi de-acum înainte. Am spălat-o pe Thea, le-am pregătit masa, dar perdeaua nu mi s-a ridicat de pe ochi. Obişnuinţa a scos însă exact gesturile mecanice de zi cu zi. În fiecare dintre noi există un robot care preia frâiele când suntem doborâţi. Fără el am fi nişte păpuşi stricate, rămase fără baterie în mijlocul unor secunde oarecare. Căzute într-o inerţie hidoasă ce ne lasă cu dedesubturile la vedere, cu gurile strâmbe, cu pleoapele căzute, cu mâinile încovoiate. M-am trezit pur şi simplu făcând lucrurile care trebuiau făcute, spunând cuvintele care trebuiau spuse. Robotul a preluat controlul şi m-a scos la liman.

— Ce e cu tine? De ce eşti tristă? m-a întrebat Victor blând când s-a întors acasă.

— Nu sunt, am încercat să-l mint.

— Ba da, eşti.

— Am şi eu momentele mele.

— Vrei să vorbim?

— Nu, nu e nimic. Probabil sunt doar obosită.

— Cu mine poţi să vorbeşti orice, doar ştii!

„Serios?” îmi venea să-l întreb. „Păi hai atunci să vorbim despre bărbatul fără nume care

mi-a dat viaţa peste cap. Să-ţi spun că nu te pot iubi ca pe-un bărbat, ci mai degrabă ca pe-un frate. Că, dacă n-aş avea copiii, aş pleca în lume despuiată, fără nimic pe mine. Sau poate vrei să-ţi spun că de fiecare dată când facem dragoste mi-aş dori să fie el în locul tău, că mi-aş dori să pot să-mi pierd din nou capul şi să fug? Să fug, să fug, să fug! Ce zici, ai vrea?”

M-am întors cu spatele la el şi l-am lăsat să mă cuprindă cu braţul pe după mijloc. Măcar atâta lucru puteam să fac pentru el. I-am ascultat răsuflarea sacadată şi pentru o clipă mi-am imaginat cum ar fi dacă Victor n-ar mai fi. Ce-aş simţi în acel moment? Părere de rău, tristeţe sau dimpotrivă bucurie, eliberare?

Mi-am dat seama atunci că aveam nevoie de Victor mai mult decât de oricine altcineva, că el era şansa mea la normalitate şi că tot ceea ce aveam de făcut era să mă ţin de el. Nu cu el aveam bătăliile de dus, ci doar cu mine şi trecutul meu.

În noaptea aceea l-am visat pe taică-meu. Nu se putea opri din râs şi printre sughiţuri îmi striga: „Eşti o curvă!

Nu ţi-am zis eu că o să fii o curvă? Te-ai supărat atunci că te-am bătut, dar eu ştiam ce-o să devii”. Râdea atât de monstruos, că mi s-a făcut frică. Frica aia animalică pe care o simţeam de fiecare dată când unul dintre noi sau mama mânca bătaie. M-am trezit cu sudori reci pe şira spinării, cu părul năclăit de transpiraţie, cu fălcile încleştate şi pumnii strânşi. M-am ridicat în fund şi-am spus cu voce tare. „Eşti mort, mai tacă-ţi

fleanca aia de beţiv!” Am rostit clar aceste cuvinte şi cred că şi Victor le-a auzit.

— Ai visat urât? m-a întrebat el.

— Da, am spus fără să-i dau altă explicaţie, în timp ce mă pregăteam să mă dau jos din pat.

— Unde te duci?

— Să beau un pahar cu apă.

— Vrei să vorbim? m-a întrebat cu ochii cârpiţi de somn.

— Nu, culcă-te-napoi, vin şi eu imediat.

„Să vorbim, ce Doamne iartă-mă să tot vorbim”, am bodogănit eu încet în timp ce coboram uşor scările, de teamă să nu trezesc copiii. „N-ai vrea să mă auzi vorbind”, am continuat să-mi vărs amarul şi frustrarea pe omul care-mi era cel mai aproape.

Am băut un pahar cu apă şi m-am aşezat pe scaun. Am găsit un pachet de ţigări uitat de David pe la noi. Mă lăsasem de fumat de când aflasem că sunt însărcinată cu Adam. Mi-era frig să ies afară şi nu ştiu de ce, frică, aşa că am rămas în bucătărie şi-am crăpat geamul. Am tras primul fum cu nesaţ şi mai întâi mi s-a părut scârbos şi împuţit, dar apoi am simţit o lovitură puternică în piept, urmată de-o eliberare de plăcere. Nicotină îşi făcea loc spre toate cămăruţele plămânilor mei. Am fumat doar o ţigară, dar mi se deschisese un apetit atât de mare, încât aş fi putut da gata tot pachetul. M-am dus şi m-am spălat pe dinţi, m-am dat cu puţină apă rece pe faţă şi am vrut să mă culc. Înainte de asta am făcut greşeala şi m-am uitat în oglindă, la fata aia tristă care mă privea şi cerea îndurare. „Eşti o curvă”, i-am zis ăleia din

oglindă cu vocea groasă ca a tatălui meu. „Da, eşti, ce te holbezi aşa? TU ştii bine că eşti!” Am stins lumina şi m-am băgat în pat lângă Victor. Dormea. Habar n-avea cu cine stă în casă!

N-am mai adormit până spre dimineaţă. Cum închideam ochii, vedeam rânjetul schimonosit al lui taică-meu. Continua să mă jignească şi să-mi spună curvă. Dădeam spasmodic din picioare şi mi se părea că mă sufoc. Dormeam complet dezvelită şi tot îmi era cald. Aveam un singur maiouaş pe mine şi nişte pantaloni scurţi, rămaşi de pe vremea când încă nu cumpărasem odioasele alea de pijamale de vară şi cele de iarnă – ce aberaţie!!! – şi tot mă simţeam încorsetată. M-am sucit de pe-o parte pe cealaltă, am scrâşnit din dinţi şi am dat din picioare ca un cal nărăvaş, dar tot n-am scăpat de draci. Totuşi, m-am prefăcut că dorm când Victor s-a trezit să plece la lucru. L-am auzit cum calcă în vârful picioarelor ca să nu mă trezească, cum pune cafeaua la făcut, cum iese pe uşă şi o-ncuie cu un pocnet slab.

Nu m-am dat jos din pat decât când am fost sigură c-a plecat. Am coborât în bucătărie şi mi-au dat lacrimile când am descoperit pe masă un bilet.

Astăzi e o nouă zi! Nu mai fi tristă, frumoasa mea!

„Aşa, sigur că da, fă-mă şi tu mai de rahat decât sunt!”, mi-am zis şi m-am pus pe plâns de-adevăratelea!

A primi ceva ce ştii bine că nu vei putea da niciodată înapoi e un lucru cât se poate de josnic.

Prima care s-a trezit a fost Thea, care a vrut să-mi arate neapărat nişte figuri învăţate la balet.

Am pupat-o şi-am ajutat-o să facă piruete una după alta, până a ameţit.

Până s-a trezit Adam le-am pregătit clătite cu brânză dulce, miere şi smântână, preferatele lui, şi mi-am propus să-mi petrec întreaga zi cu ei. Aveam nevoie de un moment de respiro, de o zi în care să nu fiu pe drumuri şi să mă adun puţin. A fost poate cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o toţi trei, o zi despre care Adam îmi va vorbi de-atâtea şi atâtea ori.

Când s-a întors Victor acasă aveam deja alt tonus, altă faţă şi alţi ochi. Chiar dacă nu ieşisem din casă, mă fardasem puţin şi-mi strânsesem părul într-un fel în care văzusem la teleshopping, în timpul unei reclame la o perie minune, şi eram chiar drăguţă. Arătam de vârsta mea, nu mai matură, aşa cum îmi plăcea să par.

Victor mi-a adus flori şi a insistat să mâncăm pe terasă. Ca să fac şi eu ceva festiv, am scos lumânări şi atunci mi-am dat seama că dacă n-aş fi trăit anumite lucruri, aş fi putut fi fericită. Spre seară, ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi, dar m-am ascuns în întuneric şi-am reuşit s-o scot la capăt.

— Nu vreau să existe nimic între noi, mi-a spus el cu voce blândă, iar prima întrebare pe care mi-am pus-o rapid a fost „oare ştie ceva”?

— Ştiu că ai trecut prin multe şi că lucrurile astea lasă semne, mi-ai spus-o chiar tu, dar nu uita că eu sunt cel mai bun prieten al tău şi oricând te pot ajuta.

Ce puteam să răspund eu la asta, hm? Ce puteam? Nu-nşeli doar atunci când te culci cu un

alt bărbat, ci mai degrabă când te ascunzi tot timpul şi nu-l laşi pe celălalt să te cunoască.

Am răspuns scurt „Ştiu” şi m-am grăbit să-mi mai torn un pahar cu vin. Ceva – mi spunea că va dori să mă iubească-n noaptea-aceea şi dacă eram puţin beată puteam să fac faţă mai uşor. Puteam chiar să închid ochii şi să-mi imaginez că sunt fata aia în blugi rupţi şi tricouri mulate, devoratoarea de bărbaţi. Fata aia interesantă, căreia-i plăcea să trăiască şi să uite de ea. Da, puteam, totul era să fiu măcar puţin ameţită.

E uşor să-i înşeli pe alţii, dar uneori e atât de greu să te-nşeli pe tine!

Am stat pe terasă până au apărut stelele, iar unele dintre ele mi-au trimis, pe o scară imaginară, sclipiri maliţioase. Colţurile îndepărtate ale caselor înţepau ici-colo cerul şi trasau linii întrerupte, în sus şi-n jos, asemenea unei electrocardiograme. Citeam pe cer şi aveam impresia că acolo sus pulsează inima mea. Copiii dormeau de mult, dar noi vorbeam în şoaptă.

— Eşti frumoasă, Ema! Tu eşti toată viaţa mea!

L-am sărutat, mai mult pentru a-i acoperi gura şi a-l face să tacă. Mi-a cuprins ceafa cu mâna şi mi-a dat capul pe spate. M-am lăsat cu toată greutatea în braţele lui şi l-am lăsat să-mi facă ce voia. Curând m-a urcat în braţe pe scări şi aproape că m-a azvârlit în pat. S-a aplecat peste mine şi mi-a căutat din nou gura, ţinându-mă uşor de gât. Cum am făcut nu ştiu, dar am simţit că ies uşor din trup şi pot să ne privesc împerechindu-ne de undeva, de pe margine. Am lăsat-o pe fata

sălbatică să-şi facă de cap, iar Victor gemea întruna de plăcere. Ea se pricepea de minune să le facă pe plac bărbaţilor, aşa că am lăsat-o să se dezlănţuie.

— Nărăvaşo! mi-a şuierat Victor, excitat, la ureche, iar ea l-a zăpăcit şi mai tare. Şuierau şi se mişcau spasmodic, ca nişte posedaţi. Jocul părea fără sfârşit, iar când credeai că se vor potoli, o luau de la început.

Când, în cele din urmă, au terminat istoviţi, m-am întors în corp, luptându-mă să-mi fac loc în pielea şi în carnea mea. M-am smucit de câteva ori şi-am plecat spre baie. Nu m-am uitat în oglindă de teamă să n-o văd pe cealaltă, curva, premoniţia tatălui meu, şi m-am spălat. Când m-am întors în cameră, Victor avea ochi incandescenţi şi-un zâmbet larg pe chip. Iubirea lui îmi făcea bine, îmi alunga vinovăţia dedublării şi-mi netezea drumul spre el.

— N-ai fost niciodată aşa! mi-a spus încă surescitat.

I-am zâmbit şi m-am băgat în pat lângă el. L-am cuprins cu braţele-amândouă şi mi-am pus capul pe pieptul lui. I-am ascultat inima ce pulsa cu putere şi-am prins încredere. Sărutul de pe umăr şi mângâierile pe păr erau ceva ce nu primisem niciodată. Nu stătusem să fiu dezmierdată şi orice strădanie a celor care mă iubiseră de-a mă reţine lângă ei fusese respinsă cu brutalitate. Eram un pur-sânge neîmblânzit, aşa îmi plăcea să cred.

Am adormit zâmbind, fixând câteva luminiţe formate pe pereţi, cine ştie ce reflecţie. Peste

câteva ore m-am trezit, cu inima spărgându-mi pieptul. Ceva mă strângea de gât, în timp ce o gheară înfiptă în piept amenința să plece cu tot dinăuntrul meu. Respirația sacadată mă lăsa fără pic de oxigen. Urma să mor? Ăsta era sfârșitul? Plângeam și tremuram spasmodic.

— Ce ai, ce ai? mă-ntreba Victor neîncetat, în timp ce eu căutam să-mi mențin luciditatea.

Nu știam nici eu, doar că eram dintr-odată devorată de frică. O frică paralizantă ce stârnise urgia înăuntrul meu și acum își contempla satisfăcută opera. Îmi dădea după bunu-i plac pulsul când mai tare, când mai încet, așa cum miști butonul de volum la radio.

Sunetele pe care le scoteam erau schizoide și cu cât se-ntețeau, cu atât mă depărtau de mine. Lacrimile se porniseră și curgeau în cascade. Aveam sentimentul că totul intră în colaps și că moartea e inevitabilă. În tot acest timp, teama mi se umfla ca o pâine lăsată la crescut.

N-aveam înăuntrul meu decât frică și-ntuneric. Ochii dădeau să se-nchidă, dar mă străduiam să-i păstrez deschiși. Simțeam că dacă-i voi închide voi rămâne captivă pentru totdeauna în locul acela amețitor care era pe cale să mă-nghită. Ochii erau în acel moment singura mea legătură cu exteriorul, pentru nimic în lume nu trebuia să-i închid. Deși pleoapele deveneau cu fiecare clipă cortine prea greu de susținut, luptam din răsputeri.

Tremurai bolnav al corpului mă transforma într-o păpușă stricată, nici îmbrățișarea lui Victor nu-l putea opri. Aș fi vrut să mă agăț de el, dar mă

temeam că degetele rigide mi se vor rupe ca nişte vreascuri. Nu puteam mişca nici măcar picioarele; muşchii erau perfect întinşi şi mă temeam că vor rămâne pentru totdeauna încremeniţi, ca nişte guri deschise prea larg. Mă simţeam captivă într-un corp gata oricând să se frângă.

Victor mă privea neputincios şi mă zgâlţâia uşor de umeri. „Respiră, respiră”, repeta el, umflându-şi pieptul odată cu mine. Mi-era greu să-l urmez. Nu mă mai ţinea prezentă decât firicelul de lumină în care-l vedeam pe el. Imaginea devenea însă tot mai ştearsă, iar sunetele parcă intrau în pământ. Ceva cald şi greu mă-ndemna să renunţ. Era imposibil de refuzat. Coboram puţin câte puţin şi tot aşa dădeam dramul vieţii. Slăbeam legăturile cu lumea şi capitulam. Din ultima redută, ochii s-au predat şi ei: frica mă-nvinsese.

Când mi-am revenit, răul se disipase, dar corpul îmi era răvăşit ca după cutremur.

Potrivit lui Victor am dormit o zi şi o noapte fără oprire, fără să am nevoie să mă duc la toaletă, fără să mă mişc. Eu cred că am căzut într-un leşin, pentru că n-a fost somn adevărat. M-am dezmeticit greu şi chiar am crezut că după criza sau ce naibii fusese nenorocirea aia voi rămâne pe viaţă cu această greutate în mişcări, în vorbire şi gândire şi că tot ceea ce voi face şi voi spune de-acum încolo va fi cu încetinitorul. Mă coordonam greu şi mă obosea fiecare cuvânt pe care-l scoteam, fiecare gest, fiecare pas. Aveam o permanentă ameţeală, iar confuzia era generalizată.

— Te-ai trezit! Te simţi mai bine acum?

— Mă simt de parcă m-a călcat trenul. Ce-am păţit?

— Doctorul spune că ar putea fi un atac de panică.

— Atac de panică? Ce Dumnezeu e ăla? Dacă am epilepsie?

— Nu, nici vorbă, altfel ar fi trebuit să se întâmple lucrurile, mi-a spus sigur pe el. Am întrebat. Am vorbit cu cel mai bun neurolog. De altfel, ne aşteaptă la el când te simţi în stare.

— Ce e ăla atac de panică mai exact? Nu cred că e vorba de-aşa ceva. Dormeam, nu eram speriată. De unde panică?

— Mi-a povestit multe despre asta. Poate apărea din senin. De obicei după perioade mai stresate, aglomerate, când te-ai consumat mai mult. Şi se pare că totdeauna apare când te-ai mai liniştit. Ce zici, după ce mănânci, îi facem doctorului o vizită?

— Of! Vreau să dorm. Sunt în continuare aşa de obosită!

— Te rog, Ema, doar cât să ne liniştim, să ştim clar despre ce e vorba şi, mai ales, să ştim ce e de făcut dacă se mai întâmplă.

— Îţi spun eu ce-o să se-ntâmple: o să mor, aia o să se-ntâmple.

— Ştiu că aşa ai senzaţia, mi-a explicat şi doctorul, dar tot el mi-a zis: „Nu se moare dom’le aşa uşor, fiţi serios!”, a încercat Victor să glumească.

— Înseamnă că n-a făcut niciodată atac de panică, sau cum îi zice! l-am contrazis.

— Îţi pregătesc imediat ceva să mănânci şi după aceea te ajut să te îmbraci.

M-am supus ascultătoare. Era bine să fiu servită, să mi se pună totul în faţă, iar eu să nu mişc nici măcar un deget. Nici când eram copii nu ne punea mama masa, fiecare contribuia cu ce putea la aşezarea ei, mai puţin tata, care supraveghea acel du-te-vino al nostru gata să intervină, să certe, să critice, să-şi arate nemulţumirile, aşteptând totodată să fie servit, întrebat dacă s-a săturat, dacă îi mai trebuie ceva, pe dracu', pe făcu …

În fine, nu era acum momentul să mă gândesc la el. Totuşi, nu puteam observa că era absolut minunat ca cineva să facă asta pentru tine.

— Dar ce zi e azi? Tu nu trebuie să fii la serviciu?

— E vineri, dar nu m-am dus. Nu-i problemă, mai lucrez de-acasă, dacă e ceva.

Am mâncat şi-am plecat la doctor. Nu eram în apele mele, simţeam că n-am putere şi că-mi e îngrozitor de somn, dar m-am dus aşa cum eram.

— S-auzim ce s-a întâmplat, m-a îndemnat doctorul după ce ne-am aşezat. Eu m-am uitat la Victor, aş fi vrut să povestească el.

— S-auzim direct de la doamna, a completat el, că varianta dumnealui o ştim. Să ne spună doamna exact ce-a simţit şi ce s-a-ntâmplat.

— Păi, dormeam şi… şi-am povestit cu lux de amănunte tot ce mi-am adus aminte, simţind că uşor-uşor mă ia un nou val de tulburare şi anxietate.

— Aveţi probleme?

— Ce probleme? ne-am uitat noi unul la celălalt.

— De orice fel, a spus medicul zâmbind.

— Nu, am răspuns eu.

— Vă supără ceva?

— Nu, am răspuns din nou.

— Aţi trecut printr-o perioadă mai agitată?

— Nu, am repetat acelaşi răspuns care devenise deja supărător.

— Ei, nu e chiar aşa, a intervenit Victor. Vedeţi, avem doi copii şi numai Ema are grijă de ei. Du-i încolo, du-i dincolo, ia-i de peste tot, pregăteşte masa, culcă-i, găteşte, fă curat în casă… nu e deloc uşor, iar la un moment dat cred că te prinde oboseala.

— Aşa e doamnă, vă e greu?

— Nu-mi e, m-am obişnuit.

— Deci n-aţi avut o perioadă mai stresantă decât de obicei.

— Nu ştiu, poate că au fost ceva mai multe lucruri de făcut, dar… nimic din cale-afară.

— Şi nici nu v-a supărat nimic în ultimul timp, nimic care… să zicem… să vă dea peste cap.

— Nu… am spus nesigură.

— Biiine, a spus el prelungit, de parcă nu m-ar fi crezut. Simptomele sunt clare pentru un atac de panică. Desigur, trebuie să facem analizele şi să vedem cum staţi cu echilibrul neurovegetativ, dar părerea mea este că e vorba de o tulburare anxioasă care a declanşat aceste atacuri de panică. În caz că vor mai apărea – sunt şanse mari –, trebuie să ştiţi că nu aduc cu ele dezastre. În niciun caz moarte, aşa cum cred toţi cei care au

trecut prin astfel de episoade, a completat el, parcă citindu-mi gândurile. E bine să aveţi mereu o pungă în care să puteţi respira.

— O pungă? Să respir în pungă?

— Da, a spus el pe cel mai firesc ton cu putinţă, ca şi când ar fi spus să beau apă. Faceţi exact aşa, mi-a arătat el, în timp ce scosese deja o pungă de hârtie pe care o avea probabil pregătită. Inspiraţi şi expiraţi în ea. Şi încercaţi să nu vă pierdeţi cu firea. Urmăriţi-vă tot timpul respiraţia. Inspiraţi, expiraţi şi nu vă speriaţi de ceea ce vi se întâmplă. Gândiţi-vă doar că din clipă în clipă o să se termine. Şi încă ceva, nu închideţi ochii, pentru că altfel, senzaţia că vă duceţi în hău, senzaţia de ameţeală vă vor bulversa şi mai tare. Încercaţi să rămâneţi cât mai prezentă, să conştientizaţi ceea ce vi se întâmplă, să vă gândiţi la ceva concret şi-n tot timpul ăsta nu uitaţi să vă controlaţi respiraţia. Nu sacadat, ci regulat: inspiraţi şi expiraţi. Tot ceea ce trebuie să ştiţi e că n-o să vi se întâmple nimic rău. Că totul o să treacă de la sine aproape la fel de brusc cum a început.

— Adică poate să mi se mai întâmple?

— Da. De obicei după ce aţi sărit un hop, niciodată în timpul. Doar după ce aţi rezolvat ceva, după o perioadă stresantă. Vedeţi, atacurile de panică au şi ele răbdarea lor. Vă lasă să vă liniştiţi, vă lasă să vă faceţi treaba şi-abia după aceea vă bagă în seamă, a încercat doctorul să glumească.

Nu înţelegeam ce e de glumit aici, dar trebuie să admit că în felul lui a reuşit să mă liniştească. Adică, dacă tot era să mă aleg cu chestia asta, era

bine să ştiu că nu se moare din ea.

— Buuun! Acum vă dau trimitere să faceţi nişte analize şi după aceea veniţi din nou cu ele la mine. Şi vă dau şi numărul unui psiholog bun.

— Psiholog?

— Da, sau altfel spus, al unui prieten căruia să-i povestiţi tot ce aveţi pe suflet. Vă spun eu, odată ce vă puneţi pe vorbit, nu o să vă mai puteţi opri. O să vedeţi câte lucruri ies la suprafaţă. Vă garantez c-o să vă simţiţi mai bine, mai uşoară. Ca la duhovnic. Şi pentru că nu vreau să vă îndop cu medicamente, o să vă dau o singură pastilă pe care să o luaţi la nevoie şi una micuţă de tot, pe care să o luaţi în fiecare seară. Vă aştept cu rezultatul analizelor ca să vedem dacă e ceva în neregulă. Până atunci, capul sus, curaj! Nu se întâmplă nimic grav!

Am luat reţetele şi am plecat. Pe drum, ne-am oprit să cumpărăm medicamentele şi să luăm copiii, pe care-i lăsasem cu mama, David şi Lucia, apoi ne-am îndreptat tăcuţi spre casă. N-aveam chef să dezbat subiectul, iar Victor m-a lăsat în pace.

— Mă duc să mă întind puţin, am zis nerăbdătoare să ajung din nou în pat şi să stau singură.

N-am putut să mă gândesc prea mult la cele întâmplate, pentru că m-a luat somnul. Am dormit până seara şi am ieşit din cameră ţinându-mă de pereţi.

— Ce-ai păţit, mami? m-au întâmpinat copiii.

— Nimic, puilor, doar am fost obosită.

În noaptea următoare mi-a fost frică să

adorm. Mi-era teamă să nu păţesc la fel, dar oboseala era atât de mare, încât n-am rezistat prea mult. Din nou am căzut ca-ntr-un leşin adânc. L-am visat din nou pe tata care mă întreba întruna: „Ţi-e frică, curvo? Ţi-e frică?” şi cu cât dădeam cu mâna să dispară, cu atât mai tare râdea şi mă batjocorea. Undeva, într-o parte, era şi mama, care, ca de obicei, stătea cu capul în pământ şi nu se băga. M-am trezit lac de sudoare şi cu plânsu-n gât.

Aşa aveau să fie toate nopţile mele de-acum încolo? Aşa?

În duminica aceea a venit Lucia la noi şi ne-a făcut de mâncare, pentru copii, pentru toată lumea. Era atât de bună fata asta, că o simţeam ca pe o soră.

Sofia era plecată cu George la mare şi nu apucasem să-i povestesc ce păţisem, iar pe mama n-aveam chef s-o văd. Aveam pică pe ea, din vis. Ştiu, era o prostie. Dar aşa simţeam. Visul îmi trezise multe amintiri despre ea şi tata, despre noi, amintiri încă dureroase ce nu ştiam dacă aveau să se vindece vreodată.

Picase prost şi pentru David, care era ocupat cu un examen pe care trebuia să-l dea ca să devină procuror, aşa că o trimisese pe Lucia să ne ajute, cu toate că-şi făcea întruna griji pentru mine. David învăţa şi ziua şi noaptea şi nici nu concepea să nu reuşească. Era de departe cel mai ambiţios dintre noi şi de fiecare dată când mă uitam la el nu puteam să nu mă întreb, oare eu aveam vreodată să mai fac ceva cu profesia mea, cu viaţa mea? Trecuseră deja şapte ani de când

terminasem facultatea şi nu lucrasem nici măcar o zi. Nicăieri. Însă îndată ce Thea avea să crească mai mare mă voi urni şi eu, îmi spuneam. Deocamdată aveam însă alte probleme de rezolvat, cum ar fi… atacurile de panică. Poftim de vezi! Asta-mi mai lipsea?! Dar poate că doctorul se înşelase, speram eu, şi acela fusese doar un episod izolat.

— Dacă aveţi nevoie de ajutor, pot să vin eu să duc copiii care-ncotro şi să mă ocup de casă. David învaţă de zor, iar eu pot să-mi iau câteva zile de concediu.

— N-ar strica, a zis Victor, despre care ştiam că nu mai putea sta mult acasă.

El avea întotdeauna programul încărcat şi-şi planifica zilele libere cu mult timp înainte.

— Ce zici, Ema?

— Păi eu sper ca de mâine să-mi reiau activităţile. Vreau să cred că ce-a fost a fost şi că viaţa merge mai departe, ca până acum.

— Nu, asta în niciun caz. Adică tu vrei să spui că de mâine te urci la volan şi-ţi vezi de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Şi dacă te apucă pe drum sau cine-ştie pe unde şi eşti singură şi nu te poate ajuta nimeni? Iartă-mă, dar asta e exclus! Te rog, acceptă puţin ajutor şi după aceea mai vedem.

— Pot conduce eu, iar tu mergi cu mine, dacă te simţi în stare. Aşa suntem mereu împreună şi n-are ce să se întâmple, a spus Lucia.

— Mâine pot să mai stau eu acasă, dar de marţi putem proceda aşa. Ce zici? Te rog, spune da! m-a implorat Victor.

— Bine, fie, dar doar o săptămână! Nu vreau să mă simt ca o handicapată.

— Sigur, mai vedem!

— Victor!

Ce să zic, mi-a prins bine răsfăţul Luciei, al lui, mai ales că aveam încă un tremur invizibil al mâinilor şi picioarelor, o uşoară ameţeală şi o persistentă nesiguranţă în mişcări. În plus, nu puteam scăpa de senzaţia de plâns instalată în gât, gata să pornească oricând. Nu erau numai starea asta generală proastă, atacurile de panică şi oboseala nemărginită, mai era şi jalea din sufletul meu, urletul de animal însângerat pe care nu-l auzeam decât eu. Goliciunea aia pe care mi-o lăsaseră toate neputinţele din viaţa mea. Uneori aveam sentimentul că rămăsesem doar o paiaţă hidoasă ce-ţi stârnea plânsul şi mila, după ce furtuna făcuse ravagii, spulberând în calea ei tot ce avusesem adevărat în mine.

*

Următorul atac de panică l-am făcut a treia zi, în timpul cinei, de faţă cu copiii şi Lucia. Victor nu venise încă de la serviciu. Mâneam şi dintr-odată am simţit că inima mi-o ia nebuneşte la galop. Un hohot de plâns a ieşit nervos ca un râu care sparge malurile şi îneacă totul în cale, în timp ce un tremur perfid mi-a cuprins imediat mâinile şi picioarele.

— Ia copiii! Atât am apucat să spun şi-am făcut semn să-mi aducă o pungă. Vorbisem cu Lucia despre ele şi după ce i-a dus în casă pe micuţi, s-a-ntors valvârtej cu câteva în mână. „Inspiră, expiră, inspiră, expiră” îmi spuneam,

urmărind cum se umflă şi se dezumflă punga în care-mi băgasem nasul şi gura. Inspiră, expiră şi nu închide ochii îmi repetam în gând, deşi singurul lucru pe care mi-l doream era să mă afund undeva şi să cad, să cad, să tot cad.

— Poftim, medicamentul! m-a readus Lucia în simţire, tocmai când eram gata să-nchid ochii şi să mă las dusă, Dumnezeu ştie unde.

La vederea ei mai albă ca varul am simţit impulsul de-a mă replia. Am luat pastila din cutia pe care scria – la nevoie – şi-am dat peste cap un pahar cu apă clănţănind din dinţi. Am tremurat, am respirat spasmodic, am plâns, am oftat şi m-am împrietenit din nou cu sentimentul morţii. M-am speriat la fel de tare ca şi prima dată, dar nu m-am mai împotrivit. Am lăsat criza să-şi facă numărul, sperând ca uliul ce m-a prins în gheare să se plictisească şi să-mi dea drumul la fel de repede precum m-a înhăţat. Speram să mă considere un trofeu prea puţin dezirabil şi după ce m-a purtat deasupra lumii să mă arunce nepăsător, la loc.

Şi fix aşa s-a şi-ntâmplat. Uşor, uşor, spasmele s-au diminuat, iar inima s-a aşezat la locul ei, cu bătăile domolite. Doar muşchii de la picioare au rămas contractaţi şi genunchii au continuat să-mi tremure. Singurele care curgeau nestingherite erau lacrimile, care nu păreau să înţeleagă că totul e pe sfârşite. Se întâlneau sub barbă şi curgeau prietene nestingherite în şuvoi. Criza trecuse, dar mă lăsase din nou complet epuizată, incapabilă să-mi mişc ochii, trupul, gândurile. Am dormit din nou ore multe adunate, în care n-am ştiut dacă afară e noapte sau e zi, dacă trăiesc,

dorm sau am leşinat.

*

Frica e primul lucru pe care-l văd în faţă. Mă aşteaptă în fiecare dimineaţă, la marginea patului, gata să mă ia-n primire imediat ce deschid ochii. O văd apoi aşezată deasupra mea, la doar câţiva centimetri de chip. Îi simt respiraţia tăioasă pe obraji, mirosul terifiant de moarte şi ştiu că oricât de mult m-aş feri, nu voi scăpa de ea. În faţa sau în spatele meu, frica mă va însoţi pretutindeni şi chiar dacă vor fi momente când voi uita de ea, vor fi clipe în care va răsări pe nesimpte, dându-mi semnale că-i acolo. Uneori scurte şi ascuţite precum vârful unui cuţit, alteori prelungi şi apăsătoare precum bârâitul tusei contagioase.

*

Sofia se mutase cu George. Prea repede, după părerea lui David, care era în continuare cu ochii pe el. Considera că această legătură este o greşeală şi se supăra că nu suntem de acord cu el. Nu înţelegea cum nu vedeam ceea ce pentru el era atât de evident: omul ăsta e un impostor!

— Ce nu-ţi place la el de fapt? îl iscodeam de câte ori prindeam ocazia.

— Se străduieşte prea tare să fie drăguţ.

— De unde ştii că se străduieşte? Mie nu mi se pare. ESTE drăguţ şi nu face niciun efort să fie aşa.

— Hai, mă, mă laşi? Nu l-ai văzut şi atunci? Nimic nu-l scoate din pepeni, nimic nu-l face să deraieze de pe linia lui. Era ca un tramvai, chitit să se ţină cu toată puterea de şine, ca să nu se dea de gol. Dă-l în mă-sa de prefăcut!

— Chiar nu te înţeleg. Ai dezvoltat o adevărată obsesie pentru omul ăsta! Sincer, uneori mă sperii.

— Tu crezi că degeaba l-a lăsat nevastă-sa?

— Nu pot să cred. Iar începi?

— Bine, să nu ziceţi că nu v-am avertizat! Nu mă las! O să vă demonstrez că am dreptate! Până şi mama a văzut ce fel de om e!

— Doamne, David, eşti imposibil!

— Să nu zici că nu v-am zis. În fine, lasă asta. Voiam să te întreb ceva. Auzi, tu ce pastile iei pentru calmare?

— Cipralex şi Calmepam, de ce?

— Eram doar curios. Şi le iei pe reţetă, nu?

— Da, e o reţetă specială pe care ţi-o dă doar medicul specialist. De ce mă-ntrebi?

— Ţi-am zis. Eram doar curios. Şi te simţi mai bine de la ele? Simţi că-şi fac efectul?

— Da. Chiar simt. La jumătate de oră după ce le iau îmi dau o stare de linişte, fără să-mi îngreuneze în vreun fel mişcările, vorbirea, fără somnolenţa.

— Bravo, mă bucur! Calmepam, zici.

*

Mă îngrijora aversiunea lui David pentru George. Şi ştiam că remarca mamei nu făcuse decât să-i alimenteze şi să-i amplifice şi mai mult suspiciunile. Cu vorbele ei îl întorsese pe David în timp şi-l făcuse să-i atribuie lui George o parte din anomaliile tatii. Nu mai reuşea să facă distincţia între realitate, ceea ce-i indusese mama şi ceea ce credea el.

Deşi se străduia să păstreze cu George o

oarecare amiciţie, făcea asta doar pentru a-l supraveghea mai atent. Nu reuşise încă să afle nimic despre motivele divorţului de prima lui soţie, iar asta-l rodea foarte mult. Era însă hotărât să afle cu orice preţ. Făcuse rost de hotărârea judecătorească, dar nu-l lămurise deloc. Scria că desfacerea căsătoriei se face cu acordul ambelor părţi. Aflase până şi numărul de telefon al fostei soţii şi chiar o sunase de pe un număr nedetectabil, prefăcându-se că e de undeva de la bancă şi că are nevoie de nişte informaţii. Nu reuşise însă să scoată nimic de la femeie, care pur şi simplu nu voia să mai audă de vechea relaţie, ci doar să fie lăsată în pace. La cât a fost de reţinută şi la cât de mult a căutat să-nchidă cât mai repede telefonul, David a fost convins că femeia are ceva de ascuns.

Nu ştiam dacă să iau de bun tot ceea ce spunea David, pentru că aveam permanent impresia că pur şi simplu nu mai ştie să facă diferenţa dintre adevăr şi ceea ce credea el că ar fi acesta. Pe de altă parte, David nu dăduse niciodată greş şi-mi venea greu să nu am încredere în instinctele lui.

I-am chemat pe George şi Sofia pe la noi cât de des am putut şi-am folosit orice prilej pentru a încerca să vedem dacă sub chipul bărbatului gentil se ascunde altcineva. Eu una, oricât m-am străduit, n-am văzut nimic aiurea. Omul era chiar simpatic şi, chiar dacă eram atentă la tot ce făcea şi zicea, nu găseam nimic fals, deranjant la el. Căpătasem chiar un fel de ciudă pe David, pentru că din cauza lui eram mereu bănuitoare şi nu ştiu

cum să spun, dar nu reuşeam să iau deloc în serios ceea ce spunea George. Îmi ziceam, „Ăsta joacă un rol, el nu e chiar aşa, dar oare cum e cu adevărat?” Altfel, când reuşeam puţin să mă distanţez şi să ies de sub influenţa lui frate-meu, vedeam în el un om foarte plăcut.

Pe de altă parte, mama era de-a dreptul topită după George şi nu se sfia deloc s-o arate. Acum, uitându-mă în urmă, văd clar şi fără dubii că lui i s-a datorat revigorarea ei spectaculoasă. Mama a prins viaţă şi a început să iasă în lume de când l-a cunoscut pe el. Ochii i-au căpătat o vioiciune pe care noi nu o mai văzuserăm. O sprinteneală vizibilă i-a intrat în mişcări şi încet-încet nu s-a mai plâns de nimic. Poate şi în urma tratamentului pe care îl făcuse, dar eu cred că mai degrabă a ivirii acestui bărbat la noi în familie, mama a înflorit puţin câte puţin. Era mai prezentă ca niciodată în vieţile noastre, dar mai ales în a Sofiei. Mai mult decât atât, una-două, mama îşi făcea drum pe la ei. Le ducea într-o zi un borcan cu dulceaţă, într-alta unul cu zacuscă, ba o vânătă, un sirop…

— Păi şi nu se supără George când se trezeşte mereu cu ea la voi la uşă? am întrebat-o pe Sofia.

— Nu, îl amuză. Ştii că e băiat bun. Mi-a şi zis într-o zi: „Ce simpatică e maică-ta. Îşi tot face drum pe-aici. Cred că-i place să te vadă fericită!”

Motivele mamei erau cele pe care ni le zisese chiar la finalul zilei în care îl cunoscuserăm cu toţii şi nu se sfia să le invoce de fiecare dată când avea ocazia. Nu voia cu niciun chip să înţeleagă că simpla asociere a lui George cu tata era de natură

să ne aricească, să ne întoarcă împotriva lui, să ne învrăjbească nu neapărat între noi, ci înăuntrul nostru. Cum de nu-şi dădea seama că cel mai bine era să tacă, nu puteam să înţeleg.

— A aşteptat ea cât a aşteptat, dar măcar a găsit un băiat bun. Îmi place mult de George. Seamănă cu taică-tu în tinereţe, zicea mama ori de câte ori i se ivea ocazia.

— Nu mai spune aşa, sau măcar nu ne mai spune nouă, ţine pentru tine! mă rugam de ea.

— Ce crezi că simţim, cum crezi că-l privim pe George după ce tot zici că seamănă cu tata? Nu-ţi dai seama că, fără să vrei, produci în noi exact reacţia inversă? Nu vezi că de fapt faci mai mult rău decât bine cu remarcile tale? Nu-ţi dai seama că noi ne gândim că dacă tata a fost la fel în tinereţe şi a reuşit să se transforme atât de tare, la fel se poate întâmpla şi cu iubitul Sofiei? Nu pricepi ce presiune pui pe toţi? Of, măi, mamă!

— Da rea mai eşti, fetiţo! Deloc nu vrei să mă slăbeşti!

— Ba tu nu vrei, tac-tu-n sus, tac-tu-n jos. Băiatul ăsta n-are nicio vină, dar să nu te miri dacă o să începem să ne uităm la el cu ranchiună, tocmai pentru că o să ne amintim de tata. Fie că-ţi place sau nu, noi nu avem de pe urma lui decât traume. Poate tu ai şi amintiri frumoase, dar noi nu! Te rog eu, mai lasă-ne cu el! încearcă să înţelegi măcar acum! Nu faci decât rău pronunţându-i numele întruna.

— Cu tine ajung mereu la ceartă, măi fetiţo! se oţăra mama.

*

În anii ce-au urmat m-am obişnuit să fac faţă atacurilor de panică şi pot spune că uşor-uşor am ajuns să le stăpânesc. N-au scăzut în intensitate decât foarte târziu, dar cum-necum am învăţat să nu mă mai pierd cu firea. Dacă făceam ce mă învăţase doctorul, era mai uşor. Mă simţeam cumva ghidată de vorbele lui şi ieşeam mai repede la suprafaţă.

Dar, una peste alta, a fost greu. A fost o luptă cu propriul corp, cu spaimele alea ce urcau din adâncuri, spumegând. Aveam zile când simţeam pericolul de la distanţă – chiar dacă de cele mai multe ori atacurile izbucneau spontan – şi îmi luam medicamentele preventiv. Au fost luni, ani în care am simţit că efectiv mă lupt să supravieţuiesc, dar cumva m-am împăcat cu gândul că ele fac parte din mine şi din viaţa mea.

Erau preţul pe care trebuia probabil să-l plătesc pentru tot ceea ce era nerezolvat în mine şi, totodată, supapa prin care ieşeau la suprafaţă fricile ce mă paralizau. Probabil că uneori dedublările, părerile de rău, nesiguranţa şi propria-mi impostură nu mai găseau loc înăuntrul meu şi simpla lor atingere dădea naştere unor reacţii toxice, de nesuportat. Fără să bag de seamă, fierbeam pe dinăuntru asemenea oalelor sub presiune, iar când totul dădea în clocot, furia profita de orice fisură pentru a ieşi la suprafaţă cu o forţă nimicitoare.

*

Adam era la şcoală, Thea la grădiniţă. Dimineaţa îi duceam şi pe unul şi pe celălalt, după care-i luam şi-i duceam din nou, pe el la bazin, pe

ea la balet şi gimnastică. Aşa am ţinut-o până ce Thea a mers şi ea la şcoală, dar măcar acum îi lăsam şi-i luam din acelaşi loc. După cursuri mă duceam să-i iau şi să-i las care pe unde avea treabă. Au continuat să facă meditaţii acasă la limbi străine, iar lucrul ăsta m-a mai scutit de drumuri. Eram severă când venea vorba de note, de performanţă. Dacă tot mă străduiam atât, îmi doream să iasă ceva din ei. Dacă n-ar fi reuşit, aş fi considerat că e în primul rând eşecul meu.

Anii treceau şi eu tot după fundul lor mă ţineam. Ia-i de colo, du-i dincolo. Ştiam tot ce fac la şcoală, învăţam alături de ei, eram la curent cu tot ce era în manuale şi aveam cumva impresia că sunt din nou la şcoală.

Totuşi, eram sătulă de viaţa ce pentru mine se rotea în acelaşi sens, dar şi obosită din cauza nopţilor de insomnii, ce mă făceau să fiu irascibilă, fără înţelegere, răbdare sau compasiune. În felul lor, copiii îmi ştiau de frică, deşi nu-i atinsesem în viaţa mea cu un deget, iar lucrul ăsta mă făcea să mă simt nedreptăţită. În loc să mă iubească şi să aprecieze efortul meu, ei se temeau de mine şi aşteptau cu nerăbdare sosirea lui Victor.

— Ema, eşti prea dură cu ei, las-o mai moale! îmi spunea de fiecare dată David, când vedea că-i presez cu lecţiile, că le fac un program strict.

— Da, mă, sigur, uiţi că eu fac o mare parte din treaba lor, învăţ cu ei, îi ajut la orice, le citesc, fac lecţii suplimentare, fac tot ce pot să-i ajut!

— Da, văd, dar totuşi… las-o mai moale! spunea el iritat.

— Vrei să spui că sunt ca tata, asta vrei să

spui? Hai, curaj, zi aşa dacă asta crezi?

— Eşti nebună, ce-ai? Am zis eu că eşti ca tata?

— Nu, dar la asta te gândeşti de fiecare dată când eu mă străduiesc să-i fac să-nveţe bine. I-am bătut eu vreodată? continuam, nervoasă că David nu mai spune nimic.

— Spune, i-am bătut? Le-am făcut eu ceva? în afara faptului că mă spetesc muncind cu ei, învăţând, făcând pe dracu' în patru să le fie bine, am făcut eu ceva greşit?

— Ce sari aşa? La urma urmei, sunt copiii tăi şi-i creşti aşa cum vrei!

— Aşa e. Când o să ai şi tu copii şi-o să vezi cum e, atunci să vorbeşti! i-am spus cu răutate, regretând chiar în secunda următoare grozăvia ce tocmai îmi ieşise pe gură.

David mai că-i înfiase pe copiii mei, aşa de mult îi iubea, iar eu îi aruncasem aşa, numai de-a naibii, vorbe otrăvite.

David n-a zis nimic şi nici nu s-a ridicat să plece valvârtej, aşa cum mă aşteptam. A stat să strângem masa, ne-a salutat de bun-rămas, dar nici că a mai venit pe la noi. Degeaba l-am sunat şi l-am implorat să mă ierte, degeaba a insistat şi Victor să vină, nimic nu l-a putut face pe David să ne calce pragul din nou.

A 11-a aniversare a lui Adam a fost prima petrecere fără unchiul David. Ca să abat atenţia de la acest lucru, l-am lăsat pe Adam să-şi cheme toţi prietenii din clasă. Au venit doar patru băieţi şi-o fată. S-au jucat, s-au alergat, au făcut tot felul de lucruri pe care nu aveau voie să le facă în mod

normal. Din când în când Adam şi Theo se uitau îngroziţi spre mine, să vadă dacă i-am văzut. Erau speriaţi, inhibaţi. Oare eu le făcusem asta?

Când a venit momentul tortului, Adam şi-a pus dorinţa cu voce tare: „Să se împace mami cu David”, a zis, iar lucrul ăsta nu mi-a picat bine deloc. Nu era treaba lui! Ce ştia el cum e viaţa? Până la vârsta lui mâncasem bătaie mai des decât orice altă mâncare, iar tata ne umilise în asemenea hal, de nu mai ştiam cine suntem. Ce naiba ştia el? De ce se băga? Când eram mici nu ne călca niciun copil casa şi nici vorbă de aniversări. Când a făcut mama pentru prima şi ultima oară tort, încercând să dea un aer festiv mesei în cinci, tata ne-a umilit atât de tare, că fiecare dintre noi şi-a dorit să uite pe loc ziua în care s-a născut.

David împlinea zece ani atunci şi tot atâtea lumânări aprinse aşteptau să fie stinse dintr-o suflare. Când a venit momentul, tata i-a lipit fratelui meu tortul pe faţă cu lumânările aprinse cu tot, fără să-i pese dacă-l vor arde sau nu, dacă-i va da foc la păr sau îi vor răni ochii. Atât de mare a fost şocul şi-atât de mare spaima, că am rămas încremeniţi pe loc. Doar David s-a apărat cu palmele-i micuţe, încercând să îndepărteze crema şi lumânările stinse, lipite de obraz. Ca un apucat, tata a început să râdă zgomotos, în timp ce arăta cu degetul spre faţa lui. I se părea caraghios din cale-afară şi era mai mult decât mulţumit de ceea ce făcuse. David a început să plângă şi noi două odată cu el. Când el s-a ridicat în picioare, ne-am ridicat şi noi, dar tata ne-a făcut semn să ne

aşezăm. Degeaba am căutat ajutor la mama, ea privea ca de obicei în pământ, ca şi cum n-ar fi fost prezentă.

— Aşezaţi-vă înapoi, derbedeilor! Nu vreţi să sărbătorim? Dă-mi un cuţit să le tai câte-o felie! i-a cerut mamei, în timp ce analiza ce mai rămăsese din tort.

Ne-a tăiat din el şi ne-a lăsat inclusiv lumânările cufundate-n blat, cu ceara topită în broboane mari şi mici. Nu mai aveam chef să luăm nici măcar o înghiţitură, tot ce ne doream era să ne lase să plecăm. Am separat lumânările şi ceara picurată şi-am mâncat fără să înţelegem ce gust are. De ce ne-o fi urât atât de tare tata n-am înţeles nici până-n ziua de astăzi şi în continuare cred cu tărie că cei mai fericiţi am fost atunci când am scăpat de el.

Dar ce ştiau copiii mei? Ei se simţeau îndreptăţiţi să mă judece. Considerau că greşesc faţă de ei! Le-am tăiat câte o felie de tort, iar unii musafiri au mai cerut. Nu şi ai mei. Le-am dat, deşi nu eram de acord să mănânce atâta dulce.

— Mai vreţi şi voi? i-a întrebat Victor, iar ei, în mod automat, s-au uitat spre mine.

— De ce vă uitaţi la mama? V-am întrebat pe voi!

— Nu cred că ne mai dă voie mama. Nu ne dă voie decât atât, cât ne pune ea.

— Serios? a întrebat Victor.

— Zice că prea mult zahăr nu face bine la copii.

— Bine, a încercat s-o dreagă Victor, dar astăzi e ziua ta, aşa că ai voie orice îţi doreşti.

— Şi eu? a întrebat Thea sfioasă.

— Şi tu, normal!

— Da, vrem, vrem, mai vrem şi noi câte o felie!

— Şi nu-ndrăzneaţi să cereţi? s-a mirat Victor mai mult ca pentru sine, în timp ce le dădea copiilor încă o porţie.

Îmi venea să-i dau naibii pe toţi şi să plec în lume, oriunde. Toată situaţia asta mă făcea să par exagerată, nebună. Eu însă ştiam că nu-i aşa. Doar eu ştiam adevărul, pentru că eu eram atentă la tot, doar să fie bine. Iar felul în care au pus ei problema m-a durut.

După ce s-a terminat petrecerea am strâns în curte, le-am pus pe toate la locul lor şi m-am dus să mă culc, fără nicio vorbă, fără nicio explicaţie. Nu le-am zis copiilor să se spele, să se schimbe, nu le-am zis noapte bună, nu le-am zis nimic, nu m-am dus să-i învelesc.

Singurul lucru pe care mi l-a zis Victor a doua zi dimineaţă, înainte să plece la serviciu, a fost:

— Las-o un pic mai moale cu ăştia mici!

Aproape aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi David.

Iar eu ce-am făcut? Am aruncat în el ceaşca cu cafea. Da, exact aşa am făcut. Am azvârlit-o pur şi simplu în el. Noroc că nu era fierbinte. Şi apoi am aşteptat. Am aşteptat palma. Da, credeam c-o să mă bată. Chiar o aşteptam. Sfidătoare. Cu fruntea în sus. Cu ochii ţintă în ochii lui. Simţeam că o să fac o criză de nervi. Dar aşteptam palma, într-un fel, speram să mi-o dea.

Victor mi-a susţinut privirea oarecum mirat.

S-a uitat în ochii mei, sperând probabil să înţeleagă ce-am păţit, dar când a priceput trufia mea, m-a abandonat cu milă. M-a ocolit fără să spună un cuvânt şi s-a dus sus, să se schimbe.

Am rămas ca o proastă în mijlocul bucătăriei mânjite de cafea, plină de cioburi şi resturi de nervi. Aşa era şi când Victor a coborât şi a ieşit pe uşă fără să se uite în urmă şi să-şi ia rămas bun. Am crezut că plecat va fi şi el. De tot, vreau să zic. La fel ca David.

Mi-a venit să urlu şi prea puţin a lipsit să nu fac ţăndări tot ce mi-a trecut prin faţa ochilor. Vedeam negru şi simţeam că trebuie să fac neapărat ceva, să ţip, să arunc, să ies măcar din casă. M-am dus în curte, m-am aşezat pe iarbă şi-am tras un ropot de plâns cu sughiţuri. M-am încovoiat convulsiv şi-am bătut cu pumnii în pământ. Arătam probabil ca o descreierată, dar chiar nu-mi păsa.

Ce naiba era în neregulă cu mine?

*

Când am auzit cheile în uşă, m-a trecut un fior pe şira spinării. Mi-aş fi dorit ca tata să nu mai vină acasă. Nu duceam până la capăt gândul dispariţiei lui, dar pur şi simplu voiam ca el să nu mai existe. Eram sătui cu toţii de sentimentul ăla de teroare, de frică animalică ce ne făcea să privim speriaţi unul la altul, dorind să prevenim pericolul. Ca un adevărat şef de haită, David ne făcea semn scurt din ochi şi-ntr-o secundă ne buluceam la uşa camerei noastre. Intrarea se-ngusta şi abia puteam încăpea tustrei. Ne băgăm acolo şi trăgeam repede uşa în urma noastră. Dac-

am fi încuiat-o, probabil că ne-am fi simţit mai în siguranţă, dar nu avea niciunul curaj să facă asta. Nu după ce David o-ncasase atât de rău cu numai câteva săptămâni în urmă, tocmai pentru că îndrăznise să o-ncuie. Ne-am aşezat care-ncotro, unul la masa de scris, altul în pat cu cartea-n mână, altul pe jos, pe-o pernă dolofană. Cu toate simţurile în alertă, îi urmăream paşii apropiindu-se şi depărtându-se de uşa camerei noastre. Ne era groază de momentul în care ar fi putut apăsa pe clanţă, înghiţindu-ne apoi în privirea lui atotcuprinzătoare. Sufletul urca şi cobora în ritmul apropierii şi depărtării lui. „Nenorociţii dracului” l-am auzit pe tata spunând şi, fireşte, am crezut că se referă la noi.

— Tot mai eşti supărat? l-a întrebat mama. Nu mai pune la suflet, sunt nişte filfizoni, l-a îndemnat ea cu voce mică. Şi dacă n-ai ştiut despre cine era vorba, ce? Ce atâta tevatură? Doar nu putem să le ştim pe toate, nu? a încercat mama să-l liniştească şi să fie de partea lui.

— I-ai văzut ai dracu’ cum râdeau pe înfundate? M-au luat de prost, spunea tata turbat de furie şi frustrare.

— Nu te mai gândi!

Noi ne uitam unul la celălalt şi dădeam din umeri, neştiind ce se întâmplase de-l scosese pe tata din fire aşa de tare. Pesemne că cineva îl umilise, ne dădeam noi cu presupusul în şoaptă.

— Îţi pun să mănânci? l-a întrebat mama dincolo de uşă.

— Nu-mi arde.

Continua să bufnească şi să trântească, se

aşeza pe scaun, apoi se ridica, iar se aşeza, iar se ridică şi tot aşa.

Ştiam asta după hârşâitul scaunului pe podea, după paşii hotărâţi. Cum stăteam noi cu urechile ciulite, în cea mai deplină linişte, ne-am trezit cu uşa dată de perete şi cu tata în cadrul ei. „Bum-bum-bum!” au pornit la galop inimile noastre speriate.

— Ia veniţi încoa! ne-a ordonat el şi ne-am ridicat tremurând care de pe unde stăteam. Ia să-mi spuneţi voi dacă ştiţi vreun muzician, adică de-ăla, compozitor cum s-ar zice, care a surzit şi a compus muzică aşa’s…

— Beethoven, am răspuns noi parcă la unison, zgâlţâindu-ne în continuare de frică.

— Betovăn, ai? a răcnit el cu ciudă. Betovăn şi mai cum? ne-a chestionat în continuare, cu speranţa că nu vom şti, parcă dornic să ne facă de râs.

— Ludwig van Beethoven, am şoptit noi.

— Fir-aţi ai dracului să fiţi! De unde ştiţi voi, mă? Eu de-aia vă trimit la şcoală, ca să vă umpleţi capul de bazaconii? auzi la ei, Ludvig van Betovăn!

Dacă la început am crezut că e bine să-i arătăm că ştim, am regretat imediat răspunsurile date. O luase ca pe o umilinţă personală, considerând că vrem să-l punem într-o lumină proastă, dându-ne mari. Nu ne doriserăm decât s-o scoatem la capăt, însă el o luase ca pe un afront personal. Era de rău! îşi mijise ochii şi ne ţintuia cu privirea, în timp ce nările i se umflaseră ca nişte bărci. Gura zbârcită se strânsese într-o

pungă de dezgust şi amărăciune.

Cu toate astea, nu schimbările fizionomiei ne îngrozeau cel mai tare, ci palmele lui mari atârnând pe lângă corpul încordat ca un arc. Păreau oricând gata să se avânte şi să înhaţe tot ce găseau în cale şi aproape că vedeam înainte de-a se-ntâmpla răul pe care aveau să-l facă. Ba chiar mă rugam să se-ntâmple odată, să ne bată, să ne facă ce-o vrea, numai să termine şi să ne lase în pace. Tremuram ca varga şi-aproape ne auzeam unul altuia clănţănitul dinţilor ce ne făcea capetele să se mişte spasmodic. Evitam să ne privim unii pe ceilalţi pentru că ştiam prea bine ce hidoşi ne făcea frica şi cât ne lua după aceea să uităm ceea ce trăisem.

Tata însă oprise timpul în loc, iar secundele păreau întinse ca pelteaua. Nici nu veneau, nici nu plecau. Pur şi simplu rămăseseră încremenite într-o nemişcare perfidă. Se opriseră în loc şi stăteau. Stăteau încordate. Frica ce se-nghesuise între noi ne tăia orice îndrăzneală. Nici măcar saliva nu ne-o înghiţeam, după cum nici să clipim nu cutezam. Aşteptam sleiţi să reacţioneze cumva şi de-acum ne era totuna ce-avea să ni se-ntâmple. „Ce-o fi o fi, numai să fie-odat”, ne spuneam dornici să se termine.

— Ţi-ai dracu’ de închipuiţi, ne-a înjurat tata înainte să trântească cu putere uşa-n urma lui.

Pentru câteva clipe am rămas ca proştii, încremeniţi în locul unde ne-adunase, nevenindu-ne să credem c-am scăpat.

Abia după ce l-am auzit trăgându-şi scaunul la bucătărie ne-am prăvălit ca nişte cârpe fără

vlagă care pe unde-am apucat. În loc să se oprească, tremurul a pus stăpânire pe noi şi-am respirat lacom. Aerul înhăţat cu nesaţ ne umfla prea tare piepturile. Ne durea înăuntrul de-atâta respirat, dar cu toate astea continuam să tragem adânc în piept, de parcă ar fi fost pe terminate şi-am fi vrut să ne facem provizii. Ne-am îmbrăţişat strâns şi târziu de tot ne-am liniştit cu-adevărat.

*

Din când în când deschideam uşa dulăpiorului din baie şi priveam la ea; uneori minute-n şir. Alteori o puneam în palme şi-o strângeam între ele. Îmi făcea bine s-o simt în căuşul lor. S-o ştiu că e acolo, fără să-mi fie de folos. Lăsam lacrimile să curgă de câte ori aveau nevoie să-mi umple ochii şi obrazul, gândindu-mă la izbăvire. O dată la câteva luni, o aruncam şi-o-nlocuiam cu alta, nouă. Nu uitam niciodată să cumpăr şi uneori se strângea un adevărat stoc. Cu timpul, am început să-mi pun câte una în fiecare geantă şi chiar şi-n buzunare, când aveam. Cutiuţe mici, rotunde, cu alifie galbenă, vâscoasă. Crema de gălbenele, asistenta sanitară fără faţă umană, care ne-a ajutat în clipele de coşmar. Ne lua usturimea cu mâna şi grăbea vindecarea rănilor deschise. Ca o zeiţă, un dar binecuvântat. Erau zile în care aveam nevoie doar să o privesc încercând să-mi îndes cu de-a sila în cap că totul e-ncheiat.

Dintre toate fricile pe care le-ncercasem, frica de bătaie şi glasuri ridicate erau primele care mă făceau să reacţionez necontrolat. Scăpăm sacoşele din mână la auzul celui mai mic ţipăt şi-mi acopeream urechile ca o posedată, la cel mai

scurt claxon. Pipăiam apoi geanta sau buzunarul, după caz, şi la simpla atingere a cutiuţei mici mă linişteam.

*

David nu voia să mă mai vadă. „Nimic”, răspundea Lucia când o întrebam ce pot face. „Trebuie să aştepţi, atâta tot!”, spunea ea cu convingere, ca un om trecut nu o dată prin asta. „Nu e nimic ce poţi face tu acum. Va face el când va veni timpul şi va considera necesar”.

Iar eu mă încredeam în ea. Ajunsese să-l cunoască mai bine decât mine, poate mai bine decât noi toţi. Eu îl ştiam pe David, frăţiorul meu chinuit, dar pe bărbatul ăsta, frământat de sensibilităţi în faţa cărora capitula fără urmă de raţiune, nu ştiam deloc de unde să-l apuc.

Avea lucruri peste care nu voia sau nu putea să treacă. Devenise tare ca stânca. Puteai să încerci să-l modelezi oricât, dar mai degrabă te lăsau pe tine puterile decât să schimbi ceva la el. În anii ăştia se întărise cum ştiuse el mai bine, se pusese la adăpost. Acum putea. Atunci nu fusese în stare. Acum se proteja pe el, dar încerca în acelaşi timp să ne apere şi pe noi. Tot ce ne cerea era să-l lăsăm. Să-i permitem.

Eu, însă, îl dădusem cu fermitate la o parte, îl îndepărtasem ca pe un rest, un nimic ale cărui păreri nu erau demne de luat în seamă. Îl privisem de sus, îl umilisem, îl exclusesem. Iar asta era de neacceptat, nu după câte trăiserăm împreună.

M-am gândit mult la David în acele zile şi-am înţeles că de trecut nu poţi scăpa. E ca o haină invizibilă pe care o porţi pe dedesubtul celor care

se văd. Un gând nu e niciodată o idee şi atât. E un trecut întreg modelat în el. Iar când trecutul e unul ca al lui, nevoia de dreptate absolută devine singura nevoie.

Pentru David lucrurile erau simple. Meritau copiii mei să fie certaţi şi admonestaţi? Nu. Atunci de ce-o făceam? De ce-ncălcam tocmai eu legea asta nescrisă, ştiind atât de bine cum e să fii nedreptăţit? „Meritai un asemenea noroc”, îmi spusese el la nunta mea şi ştiu că pe moment m-a surprins remarca lui. Oare de ce? Poate tocmai pentru că de-a lungul timpului m-am întrebat şi eu, la rândul meu, dacă sunt vrednică de ceea ce-am primit. Sau, mai degrabă, pentru că n-am putut să nu mă-ntreb dacă e drept ca Victor să se fi ales cu mine.

Aşadar, îi înţelegeam nevoia de a veghea asupra noastră. Chiar şi dorinţa de dreptate absolută i-o înţelegeam. Pentru că, pe nesimţite, eu şi Sofia deveniserăm responsabilitatea lui, pe care şi-o luase fără drept de apel. Iar un eşec ar fi fost de neiertat.

Faptul că nu-l scăpa din ochi pe George făcea parte din acest plan. Îl pândea, îi respira în ceafă. Era mereu cu un pas în urma lui. Chiar şi atunci când nu părea atent la el, David îl urmărea cu colţul ochiului, îl absorbea în pavilioanele urechilor larg deschise. Nimic nu-i scăpa. Nimic nu-i deturna vigilenţa. Era ceva la George ce numai el vedea şi simţeam că nu va avea linişte până ce nu va dovedi tuturor că a avut dreptate. Iar pentru asta era dispus să-şi folosească toate abilităţile.

Singura care ajungea la el cu adevărat era Lucia. Tocmai de aceea mă bazam mult pe ajutorul ei. Ca să fiu cinstită, îmi puneam cam toate speranţele în ea. Să mă îndrume, să mă înveţe cum să fac să-l cunosc mai bine pe fratele meu. Însă cred că avea şi ea momente în care nu ştia ce-i cu el. Îşi făcea griji, dar ascundea asta cât de mult putea. Nu ştiam cu-adevărat cum stau lucrurile între ei.

*

Era probabil cea mai mare prostie care putea să-mi treacă prin cap, dar îmi doream încă un copil. Aşa credeam eu că e bine. Să fie trei. Deşi, uneori, numai la gândul de-a o lua de la-nceput simţeam că mi se arcuieşte şira spinării ca a unei mâţe speriate, îmi era clar că nu mă voi linişti până nu-l voi avea.

Nu i-am spus nimic lui Victor de planurile mele, dar am rămas gravidă intenţionat. Dacă e să spun acum cu sinceritate, a fost primul copil pe care mi l-am dorit cu adevărat. Singurul pentru care sentimentele materne s-au declanşat încă de când era cât vârful unui ac. Iar lucrul ăsta m-a surprins chiar şi pe mine. Adică de ce faţă de ceilalţi am fost încercată mai ales de sentimente contradictorii de teamă, de regret că nu pot da înapoi, iar pe acesta îl primeam cu braţele deschise? Ce avea acest copil şi nu avuseseră ceilalţi?

Târziu am înţeles că eu eram răspunsul. Eram schimbată acum şi poate mai pregătită ca oricând să cresc un copil cu dragoste. Victor n-a fost convins că e bine – mai ales pentru mine şi tot

programul meu – să avem încă un copil, dar văzându-mă fericită, şi-a zis probabil că poate e mai bine aşa.

N-aş şti să spun de ce, dar dintr-odată mi-am găsit echilibrul şi am simţit că primesc o nouă şansă. Poate prima reală. Eram mai blândă cu copiii, mai volubilă şi binevoitoare şi asta a adus cu sine o armonie pe care n-o trăisem niciodată. Am început să mă bucur din nou de atingerea ierbii pe picioarele desculţe, de mirosul rufelor curate dansând pe frânghia din fundul curţii, de toată liniştea de care aveam parte în spatele gardurilor verzi încărcate de mâna Maicii Domnului. Ceva mă făcuse mereu să aştept altceva şi uitasem să mă bucur de ceea ce aveam. Pentru prima dată mă simţeam pregătită să intru cu adevărat în viaţa mea.

Mă „împrietenisem” cu Thea, dacă pot să spun aşa, care îmi sorbea acum fiecare mişcare. Se ţinea după mine ca un căţel care caută în permanenţă compania cuiva. Voia mereu să mă ţină de mână, să mă atingă, să mă mângâie, îmi cerea să-i împletesc părul şi mă privea din oglindă cu ochi calzi, plini de promisiuni copilăreşti. Umplea casa cu râsul ei gâdilat şi-mi cerea să ne jucăm întruna. Din când în când îmi mângâia pântecul cu iubire de soră.

— Mami, o să ne iubeşti la fel şi după ce-o să vină el pe lume?

— Desigur, draga mea. Dar poate că o să fie o ea, la asta te-ai gândit?

— Sunt sigură că o să fie băiat.

— Cum de eşti aşa sigură?

— Pentru că numai eu vreau să fiu fata ta!

— O să vă iubesc pe toţi la fel!

— Dar nu e corect! Noi suntem mai vechi! Pe noi ar trebui să ne iubeşti mai mult!

— Ba nu, o mamă trebuie să-şi iubească toţi copiii la fel.

— Dar nu e corect! se bosumfla ea.

Chiar dacă îmi răspundea la telefon, David tot nu voia să vină pe la noi. Mă întreba mereu de copii şi spunea că-i e dor de ei. Cu toate astea, nu venea. Nici măcar nu mă văzuse din nou gravidă. Copilul ăsta, pe care eu îl iubeam deja aşa de mult, simţeam că e văduvit de atenţia lui.

Într-o dimineaţă, după ce i-am dus pe copii la şcoală, am cumpărat un buchet mare de flori şi m-am dus la David la serviciu. Nu l-am găsit, dar am rugat pe cineva să-i lase buchetul pe birou. Scrisesem pe o cartolină: „TE ROG să mă ierţi. Îmi pare rău cu adevărat. Vino la noi! Copiii te aşteaptă, te iubesc, la fel ca şi mine! Sunt eu, sora ta neruşinată!”

N-am ştiut ce altceva să fac, aşa că am lăsat buchetul şi-am plecat. Ca niciodată, m-am dus la film. Nu aveam cine ştie ce treburi de făcut acasă, aşa că am ales un film la întâmplare şi-am intrat. Erau doar câţiva spectatori răzleţi în sală, de parcă fiecare venise acolo să fie singur mai mult decât să vadă filmul. Întunericul din sală m-a făcut să cred că pot să dispar. Pentru aproape două ore m-am simţit în afara vieţii, ieşită din ea, fără identitate şi fără scop. Un om oarecare. Alt om. Nu EU. Sala aceea imensă şi întunecată îmi dădea sentimentul de ieşire din timp, iar schimbările de

lumini şi umbre păreau câte jocuri, atâtea posibilităţi. Mi-am propus să fac mai des lucrul ăsta şi să nu mă mai iau atât de mult în serios. Puteam să fiu fericită, îmi spuneam. Chiar puteam. Trebuia doar să trăiesc, iar atunci când mi se părea prea greu, aş fi putut să ies din timp, ca de exemplu, aici, la cinema.

*

Faptul că eşti singurul care ştie adevărul te face să crezi că ai nişte puteri pe care le poţi folosi oricând în beneficiul tău. De fapt, ele nu-ţi folosesc la nimic. Unele aşa-zise adevăruri nu fac decât să-ţi prelungească monologul interior, să-ţi dea răspunsuri false la întrebări puse în mod voit eronat. Însă nimic folositor.

*

— Se întâmplă ceva cu Sofia, se întâmplă ceva, îţi spun eu! mi-a zis David precipitat la telefon.

— Adică ce să se-ntâmple?

— Ceva rău!

— Ce vrei să spui? Detaliază!

— E tristă, dar mai mult de-atât, e ruşinată. Nu ştiu exact ce are, dar se întâmplă ceva cu ea. Du-te s-o vezi şi convinge-o să vorbească!

— Of! Ştii că sunt mereu pe drumuri, mi-e greu să mă duc până la ei. Poate o conving să treacă ea pe la noi. Dar ar trebui să vină singură, nu?

— Păi da, că altfel n-am făcut nicio scofală! Vin şi eu, dacă e, şi vorbim amândoi. Mi-e teamă că ăla se poartă rău cu ea.

— Doamne, Dumnezeule! Chiar ai vrea să vii?

Of, David, aşa m-aş bucura! Te rog încă o dată să mă ierţi, atunci a vorbit gura fără mine, ştii bine că n-am vrut să spun aşa ceva!

— Lasă asta acum! Hai să rezolvăm cu Sofia!

— O să încerc s-o conving să vină pe la mine singură. Nu ştiu cum o să fac asta, dar o să reuşesc.

— Te descurci tu, eşti soră-sa, ce dracu'!

— O să-ncerc! am zis apăsat, enervându-mă uşor. Dar nu uita că ai promis că vii şi tu.

— Bine, bine…

Dar nu mi-a mai ars de asta, pentru că s-a întâmplat ceva ce a dat cu mine de pământ. Mi-a secerat picioarele. Fără niciun semn de avertizare, fără să fi făcut ceva în mod special, am pierdut sarcina. Iar asta m-a aruncat într-o disperare pe care n-o mai simţisem de mult.

Au început din nou visele rele, atacurile de panică s-au reluat. O vreme n-am mai vrut să ştiu de nimeni. Aveam mintea ceţoasă şi limba încleiată. Nu reuşeam deloc să mă adun şi parcă nici nu-mi mai doream. Nu puteam uita imaginea copilului vineţiu pe care-l născusem singură, acasă. Avort spontan. Nici clipele alea de groază când încercam să-l sun pe Victor să vină repede acasă, nici strădania disperată de-a păstra în mine copilul care voia să iasă. Totul s-a-ntâmplat atât de repede, c-am născut înainte ca Salvarea sau orice fiinţă umană să fi ajuns la mine. Înnebunită de groază, am privit cearşafurile înroşite, lichidul acela incolor şi păpuşica aia de copil, urât şi ireal care ieşise din mine şi nu dădea niciun semn de viaţă. L-am acoperit cu ce-am avut primprejur, dar

n-am putut să tai cordonul ombilical şi-am rămas aşa, prostită, într-o aşteptare dementă, rugându-mă să vină cineva. „Doamne, fă ceva! Doamne, fă ceva!”, repetam întruna. Aşa m-au găsit Salvarea şi Victor, care au intrat deodată în casă şi m-au îngrijit în grabă.

— Nu-i nimic, a spus Victor făcându-le loc doctorilor să aibă grijă de mine. Nu-i nimic! a spus el punându-şi toată încrederea în aceste câteva cuvinte.

— Puteţi face ceva pentru el, pentru copilul meu? întrebam eu printre hohote de plâns, la fel de obsesiv cum căuta Victor să mă liniştească.

Ne-au luat în grabă şi ne-au dus la spital. Copilul n-avusese nicio şansă pentru că se născuse mort, nu apucase să cunoască nimic din această lume şi nu-mi dăduse nici mie posibilitatea să mă uit în ochii lui.

I-am revăzut trupul vineţiu, nu mai mare ca al unui pisoi, de nenumărate ori, în fiecare noapte când am visat că-l strâng la piept şi-l învii. Alteori îl visam deja mort şi toate eforturile mele de a-l face să mişte erau zadarnice. Dar eu continuam să-l încălzesc şi să-l ţin în braţe. Cel mai frumos vis al meu cu el a fost cel în care, aşa vineţiu cum era, îl ţineam într-o păturică roz – nu ştiu de ce nu era albastră, pentru că fusese băiat – iar el clipea şi-şi întindea mânuţele alea mov-pământii spre mine. Vedeam că e urât şi străveziu, dar mie-mi părea ca rupt din soare. „Cât de mult te-am dorit”, îi spuneam, iar el părea să înţeleagă. Când mă trezeam şi vedeam că nu-i nici urmă de copil, plângeam cu lacrimi mari, amare. Nu puteam să-

mi iau gândul de la el şi aveam impresia că niciodată lucrurile nu vor fi cum ar fi trebuit să fie. Pierdusem, odată cu acest copil, şansa la normalitate. Şansa de-a fi ca toţi oamenii, ca toate mamele, ca toate soţiile. Din atâtea mame, el mă alesese pe mine, dar, fie nu avusese putere să reziste, fie crezuse cumva că nu sunt potrivită pentru el. Că nu-l merit. Şi-aici îi dau dreptate.

După ce l-am pierdut, totul s-a năruit. M-am simţit descărnată, de parcă era de-ajuns doar să mă priveşti atent ca să-mi vezi oasele, durerea cotropitoare. N-aveam pretenţia să-nţeleagă nimeni ce simţeam, de altfel nici nu ar fi avut cum, ci doar să mă lase în pace.

— Ar trebui să mergi să te vadă un psiholog. Cred că te-ar ajuta să vorbeşti cu cineva priceput, care să te facă să depăşeşti pierderea asta, mă ruga Victor, doar că eu ştiam că nimeni nu mă poate ajuta.

— Poate voi merge, îl amăgeam, deşi nu aveam nici cea mai mică intenţie de-a face asta.

Niciun cuvânt nu putea să aducă înapoi ceea ce pierdusem: mai întâi pe mine, apoi bărbatul fără nume şi acum copilul meu. Ce-ar fi putut să-mi spună cineva, astfel încât să nu mai doară, când doar eu ştiam cu-adevărat ce pierdusem?

Nu e vorba că nu-i iubeam pe copiii mei, dar nu fusesem pregătită pentru ei, nu-i dorisem cu-adevărat, le dădusem tot timpul şi disponibilitatea mea, dar nu şi dragostea mea necondiţionată. Îi privisem cu teamă pentru că nu ştiusem cum să mă descurc cu ei, încercasem să-i dresez, poate aşa cum făcuse tata cu noi, să asculte fără să pună

întrebări, să accepte, chiar şi atunci când nu înţeleg de ce. Nu lăsasem prea des garda jos cu ei, aşa cum făceau mamele adevărate. Căutasem o cale să mă descurc cu ei şi să le fac faţă şi nu ştiusem să apreciez cu adevărat minunea de a-i avea.

Nu ştiam să depăşesc pierderea copilului şi lăsam durerea să se plimbe prin mine şi să contamineze totul în jur. Era bolnav totul înăuntrul meu. Încremenisem, când pierdusem bebeluşul într-o nemişcare bolnăvicioasă, în vineţiul acela pe care-l avusese el. Mă zbăteam ca-ntr-o plasă de păianjen ţesută straşnic, în care, de ce mă foiam mai tare, de aia mă lipeam şi mă năclăiam mai mult.

Eram atât de pierdută, că nu ştiam încotro s-o apuc şi de ce să mă prind. Nu mă mai puteam da jos din pat şi-mi era greu să-mi mişc până şi ochii dintr-un loc în altul. Mă obosea lumina zilei, soioasă, mâzgălită în culori nedefinite, aşa că stăteam aproape veşnic la adăpostul draperiilor. Îndată ce mă trezeam şi deschideam ochii, pentru o fracţiune de secundă simţeam că totul este bine, că e o nouă zi şi că totul va fi în regulă, după care, asemenea unui taifun, apărea frica şi se instala cu toată greutatea peste pieptul meu. Fiecare gură de aer pe care n-o puteam niciodată trage prea adânc se oprea în cutia toracică şi rămânea acolo într-o inerţie dureroasă.

Frica mă făcea să mă simt un animal urmărit, pe urmele căruia erau haite de lupi cu gurile căscate, cu un hârâit continuu în nări şi în gâtlej. Totul mă durea, totul îmi crea disconfort. Prinsă

între două lumi, fiecare mă chema înspre ea, niciuna suficient de puternică pentru a mă face să ies din apatie. Pătura cadrilată atârna peste mine fără viaţă, cu colţurile lăsate-n jos ca gura unui păcăliri. Deşi nouă, lenjeria de sub mine părea ponosită, iar culorile i se estompaseră şi se şterseseră parcă de la sine. Totul se decolorase-n jurul meu şi de câte ori treceam cu mâna prin aer aveam impresia că e îmbâcsit. Stăteam ore întregi nemişcată în pat, în poziţia mortului, fiindu-mi frică să mă mişc, să respir.

Dar cel mai frică îmi era să gândesc. Să aflu ce se întâmplă dincolo de uşile închise ale camerei în care mă exilasem. Cine ducea copiii la şcoală, cine se ocupa de casă, cine făcea mâncare, cine punea rufele la spălat, cine le întindea… Copiii veneau uneori la mine în cameră şi, neştiind ce să-mi facă, mă luau de mână şi mă mângâiau.

Thea se băga uneori în pat lângă mine şi-mi cuprindea cu palmele-i fierbinţi mijlocul suferind. Voia să repare ea ce se stricase în mine, fără să-nţeleagă că aveam nevoie de timp. Se făcea mică şi se băga atât de-adânc în mine, încât mi-era greu s-o mai pot dezlipi. Uneori îmi băgăm nasul în părul ei şi de-abia mă abţineam să nu izbucnesc în plâns. Nu ştiu ce mă durea mai tare, faptul că pierdusem un copil sau imposibilitatea de-a opri nefericirea să mă-acopere?

— Mami, eşti bine? mă întrebau uneori copiii, ştiind că nu vor primi decât un răspuns lapidar.

Se mulţumeau cu o strângere de mână şi după ce stăteau stingheri pe marginea patului, neştiind ce să spună, ce să facă, mă părăseau la

fel de discret cum apăreau.

Erau nedumeriţi de suferinţa mea şi cred că nu înţelegeau de ce plâng după ceva ce nici măcar nu se născuse viu, un suflet pe care nici nu apucasem să-l cunosc. Pierdusem un copil, dar ei doi erau încă vii, parcă-ar fi vrut să strige. Se simţeau neglijaţi, neiubiţi, neînsemnaţi. Şi probabil că, mai mult decât orice, se simţeau nedreptăţiţi.

— Te lăsăm să te odihneşti, spuneau atunci când nu vedeau nicio licărire în ochii mei, după ce îmi povesteau câteva dintre lucrurile pe care le făcuseră fără mine.

Voiam, îmi doream mult să-i pot strânge în braţe, să mă lipesc de ei sau să mă ridic din amorţeala în care mă afundasem, dar fiecare gest pe care aş fi putut să-l fac mi se părea imposibil de dus până la capăt. De parcă nu s-ar fi făcut în niciun fel conexiunea creier-corp. Totul se bloca înaintea celui mai mic efort. Un fel de paralizie împiedica muşchii să tresară, iar voinţa se stingea înainte de a-şi lua avânt.

Mi se părea atât de departe perioada în care-mi duceam copiii de mână peste tot, de parcă era din altă viaţă. „Oare o să rămân aşa?” mă întrebam retoric, fără să văd luminiţa de la capătul tunelului.

Nu ştiu câte zile am zăcut aşa, ridicându-mă din pat doar pentru a mă duce în ultimul moment la baie şi a-mi face un duş scurt uneori. Zilele, nopţile îmi păreau totuna şi nu-mi doream decât să dorm şi să uit. Uneori, noaptea, când casa era cufundată-n linişte adâncă, mă ridicam din pat şi

mă duceam la geam. Senzaţia de frig îmi făcea bine şi, zgribulită, mă bucuram să simt sub tălpi podeaua rece, singurul semn că mai sunt în viaţă.

Nu era seară în care Victor să nu-i ajute pe copii la lecţii şi să nu-i drăgălească-n fel şi chip. Compensa lipsa mea cu vârf şi-ndesat, iar uneori îi răsfăţa peste măsură. Răzbăteau până la mine alinturile lor, iar uneori îmi venea să le spun c-au întrecut măsura. Dar cine eram eu să intervin, de vreme ce-i lăsasem de izbelişte?

Victor îi îndemna să fie veseli şi nu ştiu de unde găsea puterea de-a le zâmbi.

— Ce-i cu feţele astea triste şi-alungite? îi tachina el.

— Când o să se facă mama bine?

— Curând, dragii mei, curând! le spunea Victor cu răbdare, străduindu-se să pară convingător…

*

Se pare că Lucia se mutase la noi şi preluase multe dintre treburile mele. Bineînţeles că o ajuta Sofia, care îndată ce scăpa de la serviciu venea pe la noi. În casa noastră era un du-te-vino care trebuie să fi fost obositor. Pentru ei, nu pentru mine.

— Ema, ştii că mie poţi să-mi spui orice! Vorbeşte cu mine, descarcă-te, spune tot ce-ţi trece prin cap, numai ieşi odată din starea asta, te rog! insista Sofia.

— Am impresia că te pedepseşti singură şi nu ştiu pentru ce! Ai pierdut un copil, dar mai ai încă doi, care te aşteaptă! Ai un soţ, ai atât de multe în viaţa ta, iar tu le dai cu piciorul! Te rog, Ema,

vorbeşte cu mine! mă implora Sofia.

Încerca, asemenea celorlalţi, să stabilească un dialog, dar nu avea cu cine. Intrasem într-o muţenie din care-mi era imposibil să ies. Nu spuneam nimic nimănui şi nici nu răspundeam la întrebări, dar când mi-a zis Victor că trebuie să cheme un medic, am scos un „nu” răzvrătit.

Într-o astfel de stare de apatie m-a găsit David, care a lăsat deoparte toate disensiunile dintre noi şi-a venit să mă readucă la viaţă. În felul meu, am simţit că e prea târziu, că a lăsat prea mult să treacă. Muţenia devenise dopul prin care astupasem toate căile de comunicare cu exteriorul. Închisesem urechile pentru a nu intra, dar mai ales, pentru a nu lăsa să iasă durerea ce crescuse în mine.

— Haide, hopa sus! Gata cu statul în pat, gata cu bolitul! Ridică-te, fă-ţi duş şi-ntoarce-te la viaţă! Te-aşteaptă copiii, te-aşteaptă bărbatul! Te-aşteaptă viaţa! Gata! Ai jelit destul! Ce dracu’, mă, Ema?!

— Lasă-mă, am zis eu fără putere, încercând să mă smulg din mâinile lui.

— Te-am lăsat destul! Gata! E de-ajuns! Unde-ţi găsesc haine curate? De unde iau? Hai, scoal-te!

— Lasă-mă!

— De unde?

— Îi pregătesc eu! s-a oferit Victor din colţul uşii, pe care nici măcar nu-l observasem.

— Hai, ţine-te de mine! Aşa, uşurel! Te bagi în cadă şi te freci. Nu stai, ai înţeles? Te speli şi-ndată ce-ai terminat vii în bucătărie. Între timp, Lucia îţi pregăteşte masa.

Aş fi vrut să mă lupt cu el să mă lase în pace, dar n-aveam niciun pic de vlagă. În plus, realizam că dacă voi continua să zac, n-o să mă mai pot întoarce niciodată. Mă enerva stilul ăsta impetuos al fratelui meu, dar, pe de altă parte, ştiam că era singurul care ar fi putut funcţiona.

La rândul lui, era convins că e unicul om căruia i-aş fi îngăduit vreodată s-o facă. M-am băgat în cadă, dar n-am putut să zac, pentru că David stătea la uşă şi mă zorea ca la armată.

— Haide, mai ai mult? Te-ai spălat? Pregăteşte-te să ieşi! E masa gata!

Era ceva în tonul lui care mă făcea să execut fără alte întrebări. M-am spălat, m-am dat cu cremă pe corp şi când m-am uitat în oglindă, m-am speriat. Eram numai piele şi os, cu cearcăne pământii, mari, noi, cu ochii afundaţi în orbite şi-o piele aproape transparentă. Mi-am pieptănat părul şi l-am uscat puţin. Dădea să se onduleze pe la vârfuri, iar eu m-am bucurat. Era ca şi când mi-ar fi zis că totul o să revină la normal. Că mai e încă viaţă în corpul meu!

*

Când m-am întors mi-am dat seama că toţi aşteptau să-mi revin ca să-nceapă să trăiască din nou. Şi poate că nu m-aş fi luptat niciodată să ies din starea aceea dacă nu mi-aş fi dat seama că toţi ceilalţi depind de mine. Chiar dacă-mi făcea rău să recunosc, eu dădeam tonul în casă, aşa cum făcuse tata la noi, iar asta mă făcea să mă simt vinovată.

Copiii m-au primit bucuroşi înapoi, deşi mă priveau cu neîncredere, ca pe fiinţa care-i putea

abandona oricând. Le demonstrasem că nu sunt mama pe care se puteau baza în orice situaţie, iar lucrul ăsta, puteam vedea în ochii lor, îi făcuse să aşeze între mine şi ei un perete transparent de dezamăgire. Deşi bănuiesc că le-a fost greu să se înveţe cu absenţa mea, cumva, cred că le-a fost şi mai greu să se reobişnuiască cu prezenţa mea. Eu am făcut tot ce-a stat în puterea mea să le arăt că-i iubesc, că-mi pasă de ceea ce se-ntâmplă cu ei şi că n-o să-i mai neglijez niciodată. Dar tot n-am putut să fac să dispară ghilimelele între care am pus existenţa lor când m-am retras în spatele uşilor închise. Oricât m-am străduit, n-am reuşit să şterg amărăciunea lor de copii neînţeleşi. Gesturile de afecţiune cu care o întâmpinau pe Lucia le-am primit ca pe-o pedeapsă binemeritată. Era de-ajuns ca ea să-şi deschidă braţele, pentru ca ei să se bulucească în îmbrăţişarea ei. Ea-i mângâia pe creştet şi îi pupa pe frunte cu uşurinţa unei femei care ştie foarte bine cum să facă asta. În prezenţa ei, copiii se simţeau liberi, iar pe Victor îl adorau pur şi simplu.

Mi-am propus să învăţ de la fiecare şi să las uşor-uşor garda jos. Obişnuită să fiu mai mult un paznic, mi-a fost greu la-nceput să mă apropii de ei în felul acela total în care vedeam c-o fac ceilalţi şi, chiar dacă aveam cele mai bune intenţii, copiii nu se lăsau păcăliţi. Nu-nţelegeam de ce ceea ce pentru alţii venea natural, instinctiv, pentru mine era atât de greu.

Îmi iubeam copiii, îmi iubeam familia, dar nu ştiam cum să arăt toate astea. În plus, mă simţeam vinovată de lucrurile pe care le ştiam

doar eu şi chiar dacă totul se întâmplase demult, puterea mea de uitare funcţionase doar până la un anumit nivel. Uneori era de-ajuns să-mi treacă prin faţa ochilor o singură imagine pentru a mă face să devin melancolică, înstrăinată, împleticită. Alteori, mă uitam la Adam şi Thea şi nu vedeam decât trupul vineţiu al copilaşului pierdut. O fracţiune de secundă din această privelişte mă trimitea la porţile disperării. Îmi priveam copiii cu ranchiună că nu sunt trei, de parcă ar fi avut şi ei o vină. Oricât mă străduiam, eram defectă, eram bolnavă de gânduri nepermise.

Cu toate astea, în perioada ce-a urmat, m-am străduit să iau lucrurile de unde le lăsasem, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. De câte ori mă gândeam la ceea ce pierdusem, îndepărtam şi puneam repede ceva în loc. În plus, îmi plăcea să fiu mereu pe drumuri, mereu cu câte ceva de făcut, amăgindu-mă că sunt importantă, chiar indispensabilă.

În anul acela am petrecut cel mai frumos Crăciun din viaţa mea. Atât de mult m-am străduit să iasă bine, că m-am ţinut ocupată săptămâni în şir. Adormeam şi mă trezeam în gând cu idei de surprize pentru toată lumea. Planurile de cadouri şi amenajări m-au transformat într-o păpuşă multifuncţională. Victor îmi lăsase o sumă importantă de bani, cu care puteam face orice îmi doream. Şi simţeam că doar de mine depinde să ne fie mai bine. Pentru că părinţii lui Victor se retrăseseră la căsuţa lor de la munte, aveam să fim în familie. Am vorbit din vreme şi cu David să fie blând cu George. „Vreau să fie totul perfect”, l-

am avertizat.

— Se rezolvă, şefa! mi-a zis el ducându-şi un deget la tâmplă!

— Orice pentru sora mea…

— Vorbesc serios, să ştii!

— Păi ce, am zis io ceva?

— Şi cu ocazia asta poate reuşim să ne dăm seama şi dacă se întâmplă, într-adevăr, ceva cu Sofia.

— N-ai reuşit să stai de vorbă cu ea ca lumea?

— Când? Doar ai văzut în ce hal am fost.

— Da, aşa e, iartă-mă!

Aveam emoţii mari şi îmi doream mai mult ca niciodată să repar stricăciunile pe care le făcusem, dar, mai mult ca orice, să-i fac pe ceilalţi să se simtă bine. Copiii mă tot văzuseră bolnavă şi-mi doream să nu mă mai arăt aşa. Am cumpărat cadouri pentru toţi, am făcut o listă a mâncărurilor pentru masa de Crăciun şi m-am dus împreună cu copiii la alesul globurilor şi al ornamentelor de brad. Ca niciodată, i-am lăsat să cumpere tot ce şi-au dorit, chiar dacă unele globuri mi s-au părut stridente din cale-afară. Umblând cu ei prin magazine, am putut să observ şi care sunt lucrurile care le fac cu ochiul şi pe care s-ar bucura să le primească de la Moş Crăciun.

O frenezie copilărească îmi clocotea prin vene. Râvna cu care alergam de colo-colo şi agitaţia îmi produceau pentru prima dată o oboseală plăcută. Dormeam destul de bine nopţile şi doar arareori îl mai visam pe tata jignindu-mă în fel şi chip. Chiar şi aşa, reuşeam să mă adun

repede dimineţile şi să-mi reiau planurile.

Prezenţa lui Victor în mijlocul nostru – care reuşise să-şi ia zece zile libere – animase casă, curtea, vieţile. Trăgeam toţi trei de el şi efectiv simţeam cum fiecare se luptă să aibă o părticică numai a lui. Uitasem cum e să fim împreună. Victor m-a ajutat să fac curăţenie generală, a frecat şi a spălat cot la cot cu mine, a bătut covoare şi a mutat mobile, a fost într-un du-te-vino continuu la cumpărături şi le-a făcut copiilor toate poftele.

Pentru că-n ziua în care trebuia să mergem să alegem bradul m-a cuprins un rău ciudat, am ales să rămân acasă. Mi-era ciudă să-i las să plece singuri, dar n-am avut încotro. Decât să mă vadă iar bolnavă, mai bine mă feream. Abia îmi revenisem. Am stat o vreme în pat, răpusă de sfârşeală, dar imediat ce m-am simţit în putere, am pregătit vasele pentru copt, fiert şi amestecat. Sinceră să fiu, ardeam de nerăbdare să gătesc şi să umplu casa de mirosuri îmbietoare. Mi-era ciudă că nu putusem să merg şi eu cu ei, dar într-un fel era mai eficient aşa. Dacă nu m-ar fi săgetat nişte dureri prin tot abdomenul, poate că aş fi reuşit să mă mişc mai cu zvâc.

Deşi de obicei îmi plăcea să fiu singură în bucătărie când pregăteam masa, de data aceasta i-am lăsat pe Adam şi pe Thea să mă ajute la tot ce le făcea plăcere. Şi chiar m-au ajutat. Am gătit în neştire şi dacă nu ar fi fost ajutorul lor şi sprijinul lui Victor n-aş fi reuşit să termin toate apetitivele, fripturile, garniturile şi prăjiturile.

Am participat destul de puţin la împodobirea

bradului, pentru că mai aveam încă mult de învârtit, tocat, de scos şi băgat în cuptor, de aranjat în bucătărie, dar am ajutat şi eu la agăţarea câtorva decoraţiuni mai speciale. Chiar dacă era plin de globuri multicolore, bradul a prins viaţă abia când l-am îmbrăcat cu ultimele ghirlande argintii. Instalaţia cu beculeţe albe n-a făcut decât să le pună în valoare, ca şi cum ele ar fi fost vedetele. Ghirlandele opulente parcă ar fi vrut să atragă atenţia că uneori trebuie să râzi şi să nu te-ntrebi nimic, să nu priveşti în urmă, să te bucuri de moment, să nu-ntorci capul. Doar puţin, foarte puţin eşti pe scenă şi trebuie să-ţi savurezi momentul, gloria; bucuria trebuie să fie cu atât mai deplină, cu cât ştii că e efemeră. Să te dai în spectacol, să laşi modestia, fricile deoparte şi să iubeşti bucăţica aia de viaţă.

M-au năpădit lacrimile fără un motiv anume. N-am să uit niciodată coloritul ăla strident ce picta direct în sufletul meu desene mari, de satisfacţie şi mulţumire. Era un sentiment firav, despre care-mi dădeam seama că n-are cum să dureze, şi poate de aceea mă fermeca atât de mult. Era ceva ce ştiam că mi se va scurge printre degete, asemenea nisipului alunecos. Dar atunci ERA. Pur şi simplu era, iar eu nu trebuia decât să mă bucur de el.

Chiar dacă mă simţeam complet istovită, eram încărcată pentru ziua de Crăciun cu cele mai bune intenţii, gânduri, aşteptări. Sofia şi George au venit mai devreme să ne-ajute la aranjatul mesei, iar cât au meşterit Victor şi George la potrivirea meselor, am profitat cât am putut de intimitatea mea şi a Sofiei.

— Te supără ceva, Sofia, te văd preocupată. Şi asta nu de ieri, de azi.

— Serios, aşa ţi se pare? Nimic în mod special.

— Mi-ai spune dac-ar fi ceva?

— Normal.

— Sigur mi-ai spune?

— Desigur. Însă cu toţii avem lucruri pe care le păstrăm doar pentru noi. Nu-i aşa? Sunt sigură că şi tu ai. N-am vorbit deloc despre cele întâmplate ţie.

— N-am putut. Dar important e că acum sunt bine. Ceea ce tu nu pari.

— Chiar n-am nimic. Nu ştiu ce ţi se pare că am.

— Tu şi George sunteţi bine?

— Aaa, da, foarte bine!

— Sigur? Nu mă minţi?

— George e tot ce am mai bun în viaţă.

Nu ştiam dacă s-o cred, să n-o cred? Părea totuşi sinceră şi mi se părea aiurea să insist.

— Orice-ar fi, ştii bine că poţi vorbi cu mine sau cu David.

— Ştiu, normal că ştiu!

Când a ajuns şi el, David părea răvăşit. Parcă n-avea stare şi nu putea da încă ochii cu noi. A urcat de câteva ori la etaj, doar el ştia ce caută, şi pentru câteva minute s-a închis în baie. Am vrut să bat la uşă să văd dacă e bine, dar a ieşit înainte să apuc să fac asta. Părea complet revigorat, aşa că l-am lăsat în pace.

Livingul arăta ca-n reclame, numai bun de fotografiat şi de pus în revistele de home deco.

Aşteptam ca un copil să desfacem cadouri, să ne bucurăm de tot ceea ce pregătisem. Cu toate că realizam că n-avusesem parte niciodată de aşa ceva, totuşi bucuria şi tihna sentimentelor pe care le trăiam înghiţeau tristeţea care mă atingea timid uneori. Poate că totuşi reuşisem să ne salvăm şi că ceva inocent, nepângărit rămăsese înăuntrul nostru. Cine ştie?

Poate pentru că văzuseră cu toţii cât de mult mă străduisem sau poate pentru că era într-adevăr ceva ce nu putea fi deranjat cu bună ştiinţă, cert este că nimănui nu i-a venit să spargă globul de bunăvoinţă în care îndesasem toate aşteptările mele. Dacă n-aş fi fost uneori traversată de-o oboseală sfâşietoare, totul ar fi fost perfect. Nicicând atmosfera nu mi s-a părut mai blândă şi prietenoasă, nicicând lumina din încăperi n-a fost mai caldă şi învăluitoare, după cum nici glasurile tuturor nu mi-au părut mai binevoitoare. A fost unul din acele momente pe care le întâlneşti o dată în viaţă, pe care ştii că nu-l vei regăsi, oricât te vei strădui şi pe care e bine să-l presezi în suflet. Mă îmbăiam în pudra de linişte catifelată şi-mi părea rău ştiind că mâine-o să dispară. Eram însă dispusă să joc totul pe-o singură carte şi să mă bucur şi eu o dată în viaţă, ca şi când nu aş fi avut nimic de ascuns, nimic de pierdut.

Pentru o seară am lăsat fricile şi îndoiala şi am trăit ca-ntr-o poveste fără cusur. M-a ajutat sentimentul de familiaritate pe care mi l-au dat fraţii mei şi chiar dacă, privindu-i în ochi, am ştiut că fiecare ascunde ceva ce nu poate fi mărturisit, în loc să mă sperie, lucrul ăsta m-a făcut să văd

mai bine ceea ce ştiusem dintotdeauna: eram toţi trei la fel. Poate că era ceva înspăimântător, dar atunci n-am văzut decât firul roşu care ne unea şi pe care nu-l puteam percepe decât noi, însemnaţii. Nu eram singură pe lume şi sentimentul ăsta, că oricât am fi fost de defecţi, de stricaţi, eram totuşi la fel, crea în mine o certitudine.

George şi Sofia păreau uniţi de-o taină numai de ei ştiută. El n-o scăpa din ochi şi avea nevoie să se asigure că totul e în regulă. Pe ea o obosea acest joc şi ar fi vrut să înceteze, dar George cerşea confirmarea ei. Aveai impresia că tocmai se-mpăcaseră şi el încă nu era sigur dacă e iertat. Sau poate mă-nşelam.

Mama stătea la masă între George şi David. O aşezasem strategic lângă ei. Să se descurce cum o şti, mi-am spus, dacă David avea să strecoare vreuna dintre înţepăturile sale obişnuite către George. Era drăguţă mama. Fără a fi sofisticată, reuşise să se dichisească într-un mod care ne lăsase pe toţi cu gurile căscate. Purta pantaloni – nu cred să fi văzut-o vreodată purtând aşa ceva – şi o bluză cu tiv de mărgeluţe. Îmbrăcată complet în negru, ai fi zis că face notă discordantă cu veselia generală, însă nu era deloc aşa. De-o eleganţă simplă, mama reuşise să pară la locul ei. Dac-ar vedea-o tata, mi-a trecut prin cap! Oare ar fi mândru de ea sau i-ar trage-o mamă de bătaie s-o pună puţin la punct?

Rochia multicoloră pe care o alesese pentru acea zi nu făcea decât să-i pună Luciei în valoare ceea ce ne obişnuisem cu toţii să vedem în ea: vitalitatea, veselia, optimismul. Eram fericită s-o

văd aici. Iar David arăta perfect în pantalonii negri de stofă subţire şi cămaşă bleu.

Un singur lucru era în discordanţă, dar ar fi trebuit să mă fi obişnuit deja. Aşa cum o făceau întotdeauna, mâinile lui mari, butucănoase nu-şi găseau locul în acest tablou. Mâinile lui, blestemul lui.

Victor nu se formalizase deloc şi îmbrăcase o pereche de blugi şi o cămaşă cu mâneci suflecate. Asta era ţinuta care îl prindea cel mai bine; uşor neglijent şi totuşi aranjat. Eu am ales să port o rochie simplă, mov, cu croială – clopot, în care mă puteam mişca lejer. Cei mai gătiţi dintre toţi erau desigur Thea şi Adam, cărora le pregătisem hăinuţele festive cu câteva zile în urmă.

A fost o seară perfectă şi chiar dacă nu a nins ca-n poveşti, cerul roşiatic a umplut în permanenţă ramele ferestrelor cu picturi improvizate. Muzica din surdină s-a completat permanent cu zgomotul furculiţelor şi zumzetul conversaţiilor animate. Ne-ntindeam platourile de la unul la altul şi niciodată până atunci n-am avut sentimentul că TOŢI suntem o familie, nu numai eu şi fraţii mei. În toată viaţa noastră împreună nu mai văzusem atâtea zâmbete la un loc. Era bine. Era cald. Era viaţă.

*

Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Victor va încerca iar şi iar să mă convingă să mănânc, să mă mişc, să mă ridic. Dar eu nu vreau. Vreau doar să dorm. Atât.

*

Imediat după Crăciun, vraja s-a rupt. De

parcă fusese prea mult dintr-odată, iar universul nu putuse lăsa atâta frumuseţe în acelaşi loc. Fiecare s-a întors la ale lui, iar eu am rămas din nou singură. Într-unul dintre momentele de slăbiciune, am căutat să iau unul dintre medicamentele recomandate de medic, dar am constatat că nu mai am. Aş fi putut băga mâna în foc că mai am cel puţin o folie din fiecare, dar n-am mai găsit nici măcar o pastilă. Când le luasem pe toate, doar Dumnezeu ştia! Asta însemna însă o nouă vizită la doctor. Altă reţetă, alte întrebări. Chiar dacă îi spuneam mereu că mă simt mai bine, de fiecare dată mă întreba dacă am fost la psiholog. Nu mă slăbea deloc cu întrebarea asta. Ca o placă stricată, îi spuneam că o să mă duc. Nu mă credeam nici eu, nu mă credea nici el. Era o întrebare pe care simţea că trebuie s-o pună, cu toate că ştia dinainte răspunsul. M-am întrebat de multe ori de ce insistă totuşi. Poate spera în sinea lui să se fi înşelat. Uneori mă gândeam să mă duc, numai din curiozitatea de a-i vedea reacţia când i-aş spune c-am fost. Probabil că nu i-ar fi venit să creadă. Ce amuzant! îmi plăcea acest medic, aveam încredere în el şi deşi uneori mi se părea că vede prin mine, ştiam că vrea să mă ajute.

*

Adam era campion olimpic la înot la categoria lui de vârstă şi era şi primul în clasă. Thea alesese baletul şi renunţase la gimnastică, pentru că nu le putea face pe amândouă. Cu toate că nu o vedeam învăţând cu seriozitatea şi încrâncenarea lui Adam, Thea era prima din clasă. Era mai degrabă genul care prinde din zbor şi tot ceea ce face îi

iese fără prea mare efort. Adam era genul studios, stătea aplecat cu orele asupra cărţilor şi caietelor. Învăţa la birou, cu lampa aprinsă până târziu. Thea scăpa repede de scris, după care citea sau învăţa întinsă pe covor, afundată în fotoliu, cu picioarele sub ea sau pur şi simplu în vârful patului, înconjurată de tot ceea ce avea nevoie. Părea mereu că se distrează şi că nu ia nimic în serios. Poate şi de aceea n-o scăpăm deloc din ochi, temându-mă că nu-i suficient de studioasă. Rezultatele ei nu făceau însă decât să mă contrazică.

— Mami, poate să vină Andreea pe la noi, adică să vină şi să doarmă aici?

— Nu, m-a luat gura pe dinainte, fără să fi apucat să mă gândesc măcar.

— De ce? a urmat întrebarea ei curioasă, cu dezamăgire în glas.

— Pentru că nu mă simt bine.

— Păi tu niciodată nu te simţi bine, a completat ea cu reproş în glas.

— Nu e adevărat.

— Ba da, mi-a răspuns sigură pe ea. Şi-n plus, nu trebuie să stai cu noi, poţi să rămâi acolo, la tine în cameră, în pat, n-o să te deranjăm.

— Nu e vorba despre asta.

— Atunci despre ce este vorba? m-a întrebat ea curioasă, aşteptând cu ochii larg deschişi răspunsul meu.

— Am spus nu şi gata, nu e nevoie să-ţi dau explicaţii, i-am zis dintr-odată enervată la culme de insistenţa ei.

N-aş fi îndrăznit niciodată în copilăria mea s-

o-ntreb pe mama de ce. Ar fi fost culmea tupeului şi cred că m-aş fi ales din partea ei c-o palmă peste ochi. Sau cum ar fi fost să-i cer socoteală lu' taică-meu? Doamne fereşte!

Thea m-a privit cu ranchiună şi a plecat în camera ei, trântind uşa ostentativ. Aş fi vrut să mă duc după ea să-i zic vreo două, dar m-am abţinut. Uitasem cu desăvârşire de acest episod, când într-o după-amiază, m-am trezit cu Thea întinzându-mi receptorul să vorbesc.

— E mama Andreei la telefon, vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine?

— Da, cu tine, a zis ea cu glas mic, mic de tot, vizibil emoţionată. A stat lângă mine şi m-a privit cu speranţă pe tot parcursul convorbirii.

— Bună ziua, doamnă, mă iertaţi că vă deranjez. Mama Andreei la telefon, colegă de clasă cu Thea.

— Bună ziua, am răspuns sec.

— Aş vrea să vă întreb dacă sunteţi de acord să o lăsaţi pe Thea pe la noi.

— Îmi pare rău, nu, am spus, fără să mai aştept continuarea.

— Vă promit c-o să am grijă de ele, le supraveghez, le dau să mănânce, am gr…

— Îmi pare rău, nu, am spus din nou. Nu se poate. Dar vă mulţumesc pentru propunere, la revedere, am spus şi-am închis.

Thea nu mi-a zis nici măcar un cuvânt, n-a plâns, n-a schiţat niciun gest, ci doar a continuat să se uite în ochii mei întrebând, fără să rostească, „de ce?”. Apoi, mi-a întors spatele, a închis din

nou uşa după ea şi n-a mai ieşit de-acolo până la venirea lui Victor. Bănuiam că o să găsească o modalitate să mă pârască, să-i spună, dar n-a zis nimic şi asta m-a făcut cumva să mă simt dintr-odată vinovată. Nu ştiu să spun de ce.

Şi-a mai fost o dată, când Thea m-a rugat s-o învoiesc de la balet pentru că voia să se ducă la ziua unei colege, la mail.

— Mă învoieşti, te rog? Vreau şi eu să mă duc la ziua Laurei. Merge juma de clasă.

— Nu, i-am răspuns scurt.

— De ce, m-a întrebat ea?

— Pentru că tu ai ore de balet.

— Dar nu e nimic dacă nu merg o dată. Dacă eram bolnavă şi nu puteam să mă duc?

— Dar nu eşti.

— Mama, te rog, merg toţi copiii.

— Am spus nu.

M-a privit cu lacrimi în ochi şi pot să spun că pentru prima dată am văzut în ochii ei o scânteie de ură, ură adevărată. Nu dezamăgire, nu frustrare, URĂ. Mi-a părut rău, dar n-am dat înapoi. Iar bobul ăsta al ei de ură a crescut de fiecare dată când a mâncat numai ce-am vrut şi cât am dorit eu, când a stat la televizor numai cât am lăsat-o eu, urmărind numai ce-am vrut eu, citind seara, noaptea, doar cât am lăsat-o eu. A renunţat să mă mai întrebe dacă poate să rămână cineva la noi sau ea să doarmă undeva, i A renunţat să mă mai întrebe „de ce”.

Nu ştiu de ce mă opuneam la tot ce-i făcea plăcere. În fond, nu aveam nimic împotrivă să vină copii la noi sau să se ducă ea la cineva, dar nu

eram de acord să rămână peste noapte. De câteva ori, de puţine ce-i drept, au venit nişte fete de la ea din clasă, cu care s-a jucat câteva ore, dar apoi Thea a renunţat să mai aducă pe cineva. A renunţat pur şi simplu. S-a lipsit de tot. Mă ofeream să merg eu cu ea peste tot, dar acum mă refuza ea pe mine şi încet-încet a încetat să mai iasă din camera ei toamna şi iarna, sau să-şi părăsească balansoarul primăvara şi vara. Singurul cu care ieşea din când în când la film sau la câte-o plimbare prin oraş era Adam, căruia îi căuta mereu compania şi lângă care se simţea mai bine decât cu oricine.

i

Spre deosebire de ea, Adam era prins în vârtejul competiţiilor sportive, al concursurilor extraşcolare la care se ducea de drag. Nu trăgeam niciodată de el cu nimic, dintre ei doi el părea să fi deprins repede mersul treburilor, chiar şi felul în care decurgea colaborarea dintre noi şi făcea totul întocmai, fără să comenteze, fără să pară că-l deranjează ceva. Era atât de implicat în ale lui, încât pur şi simplu se mulţumea să urmeze regulile fără să-şi pună întrebări. În programul meu cu copiii apăreau şi ore de respiro. Câteodată citeam, altă dată mă duceam prin magazine sau făceam piaţa – era una chiar foarte aproape de şcoala de înot – şi mi se părea că timpul mi se-nchină mie. Îmi spuneam că toate astea se vor termina într-o zi, că trebuie să-mi găsesc şi eu de lucru, să am un rost al meu, să nu mai atârn aşa după fiecare. De multe ori îl invidiam pe Victor care pleca dimineaţa şi venea seara, mort de

oboseală, lihnit de foame, nedorindu-şi altceva decât puţină linişte, dragoste şi să ne vadă pe noi lângă el. Oricât de obosit era, mereu avea dorinţa să afle ce făcusem fiecare peste zi. Asculta cu atenţie tot ce-i spuneam şi niciodată nu-l oboseau copiii. De fiecare dată când îl auzeau intrând se bucurau zgomotos. Era între ei o intimitate de care eu nu aveam parte, în multele ore petrecute împreună şi uneori mi se părea nedrept că el obţine doar prin simpla prezenţă ceea ce eu nu primeam niciodată, oricât de aproape le-aş fi fost. El nu era ca alţi taţi, care atunci când ajung acasă, după ore lungi de lucru, nu-şi doresc altceva decât să fie lăsaţi în pace. Dimpotrivă, Victor părea să se încarce cu energie doar la vederea copiilor şi să-şi extragă fericirea din fiecare cuvânt al lor. Deşi, de obicei, petreceam împreună astfel de momente, eu mă simţeam în plus, exclusă. Încet-încet glasurile zglobii ale copiilor, râsetele lor zgomotoase şi vulcanice nu s-au mai făcut auzite la noi în casă decât în aceste intervale scurte, în care nu erau monitorizaţi.

Victor n-a ştiut niciodată că eu nu primeam nimic din ceea ce copiii îi puneau lui la picioare într-un singur ceas. Iar lucrul ăsta a început să mă macine tot mai mult. Ştiu că e nebunie ce spun acum, dar sunt convinsă că dacă al treilea copil ar fi trăit, m-ar fi iubit pe mine aşa cum îl iubeau Thea şi Adam pe el. Nu ştiu cum să explic, e mai mult decât o certitudine. E ceva ce aproape c-am trăit.

Încet-încet, anxietăţile mele au prins din nou contur şi aproape că nu era noapte în care să nu

mă trezesc gâtuită de emoţii, frici, angoase. Arareori mă puteam abţine să nu mă gândesc la bărbatul fără nume şi să nu mă-ntreb cum ar fi fost viaţa mea dacă aş fi plecat cu el în lume. Dorul ce-mi rupea pieptul în două şi-mi tulbura minţile în dezgroparea acelor puţine amintiri pe care le aveam cu el mă făceau să nu mai vreau să trăiesc. Îmi petreceam nopţile privind cerul. Uneori îmi trecea prin cap s-o reînvii pe fata cu blugii rupţi căreia-i plăcea să fie iubită şi cucerită. Dar, de fiecare dată când mă întrebam concret dacă aş mai putea, vedeam că nu a mai rămas nimic din ea.

*

Balaurii dinăuntrul meu pândeau momentul oportun pentru a-şi întinde capetele înfometate. Din timp în timp, limbile şfichiuiau ascuţite. Când scoteau flăcări, focul se-ntindea cu uşurinţa cu care arde paiul. Balaurii erau în mine, nu în afara mea şi trăiam mereu cu teamă că iar se vor trezi. De spaima urâtului dinăuntrul meu făceam lucruri incontrolabile, greu de înţeles chiar şi pentru mine. Arsă de frica de a fi defectă, ratam una după alta toate şansele la normalitate. Însă când te timp exclusa lumii nu mai vezi decât peticul tău de vinovăpe, murdar, bopt.

*

Singurele care ne mai animau casa erau întâlnirile de familie. Atunci, copiii scoteau la vedere tot ce aveau neconsumat şi împărţeau în stânga şi-n dreapta zâmbete şi îmbrăţişări. Dacă pe David îl adorau pur şi simplu, spre Lucia descărcau toate drăgălăşeniile. Ea ştia să fie şi

copil şi adolescentă în acelaşi timp, dar mai presus de toate, avea ceva mămos care îţi câştiga încrederea. De la ea am aflat că Adam e îndrăgostit de-o fată şi că Thea şi-ar dori să nu mai meargă la balet.

— E severă profesoara, mi-a explicat Lucia. Poate că ar trebui să vorbeşti cu ea.

— Poate, am spus, convinsă că n-o voi face niciodată.

Mie-mi convenea că e severă profesoara. Doar aşa se putea face performanţă, nu?

Şi George avea ceva patern în el. Copiii îl numeau „blândul Ben”, după numele unui urs celebru dintr-un serial pe care-l văzuseră de nenumărate ori. În pofida masivităţii sale, ursul Ben era de-o blândeţe rară. La fel ca George, ai cărui ochi pur şi simplu se topeau când o vedea pe Thea jucându-se în barba lui. „Blându Ben, pe dracu’”, spunea David printre dinţi, de câte ori îi auzea pe copii alintându-l aşa. „Da şi când o scoate ghearele la voi, să vedeţi atunci de ce e-n stare malacu ăsta! mai vorbim noi”, îmi strecura David în singurătate.

Da, David continua să-l tachineze pe George, ducând uneori glumele şi aluziile spre limite explozive. Din fericire pentru noi toţi, se oprea fix înainte de-a fi prea mult. Făcea totul cu viclenie şi nu putea fi bănuit de rele intenţii. Mai degrabă puteai spune că n-avem noi simţul umorului, decât să-l poţi acuza pe el de glume proaste. Acest joc pe sârmă ne făcea uneori să stăm cu inima cât un purice, însă pe George nu părea să-l deranjeze. Credea că ăsta-i felul lui de-a fi şi-l accepta fără

să-şi pună întrebări. Sau, cel puţin, aşa părea din afară. Sofia renunţase să se mai amestece şi doar din când în când se mai contra cu David pe faţă. În rest, părea să-i fi înţeles şi ea jocul şi să-l accepte ca pe ceva de care David avea pur şi simplu nevoie. De obicei, de fiecare dată când venea la noi, Sofia se pierdea în camerele copiilor şi cu greu se lăsa scoasă de acolo. Vorbeau, povesteau şi păreau de-aceeaşi vârstă. Adam şi Thea o percepeau mai degrabă ca pe sora lor, decât ca pe sora mea. Vorbeau cu ea ca şi când ar fi fost de-o seamă. Făceau o diferenţă foarte clară între felul în care se purtau cu ea şi cel în care se purtau cu Lucia. Sofia era un fel de soră, iar Lucia un fel de mamă. Nu mă întrebaţi ce eram eu. Pentru că nu ştiu. Nu ştiu, nu-mi era clar. Poate un fel de gardian…

Era frumos când ne adunam cu toţii. Ciuguleam din frânturile de viaţă ale celorlalţi şi lăsam problemele mele să se ducă la fund, ştiind că vor ieşi la suprafaţă îndată ce voi rămâne singură. Însă era bine, chiar era. Pentru că nu veneau atunci când ar fi avut nevoie, ci când se nimerea să poată fiecare, de multe ori vorbeam prostii, mărunţişuri. Alteori vorbeam puţin. Mâneam, beam şi priveam cerul. Uneori însă se nimerea ca fiecăruia să i se fi întâmplat recent ceva ce trebuia neapărat povestit. Toţi aveau ceva de spus, numai eu nu. Eu ascultam. Ce-aş fi putut zice interesant?

— M-au furat! a zis Lucia într-o zi, intrând valvârtej în curte.

— Cuum? a sărit David. Cum aşa?

— Uite-aşa! Mi-au furat geanta!

— Cine erau?

— Nişte tineri. Trei băieţi. Cât am alergat eu după ăla care luase geanta, altul a venit din spate şi mi-a pus piedică. Până m-am ridicat, ei se depărtaseră deja.

— Şi nu te-a văzut nimeni? Nu te-a ajutat?

— Cine naiba să mă vadă? Nu era nici ţipenie pe stradă.

— Da' unde erai?

— Unde, unde? O luasem pe scurtătura aia care iese-n parc. Na! Pe-acolo pe unde mi-ai zis tu să n-o mai iau. Eşti mulţumit? Şi-acum să nu te aud, „doar ţi-am zis".

— Bine că n-ai păţit tu ceva, am sărit cu toţii s-o consolăm. Bine că eşti tu în regulă. Cu actele se rezolvă.

— Ce-aveai în geantă?

— Actele de identitate, cheile şi foarte puţini bani.

— Şi nu te-a văzut chiar nimeni?

— Păi n-auzi că nu era nimeni? Cine să mă ajute? Ăştia nu ştiu de unde-au răsărit.

— Şi dacă nu ţi-aş fi zis să n-o mai iei pe acolo singură!!!

— Na, poftim! Doar te-am rugat să nu spui asta! Am greşit şi-am plătit. Ce vrei să spun mai mult?

— Mama lor de huligani! Dacă-i prind, îi omor! Ăştia nu merită altceva! Bătuţi până crapă! Daţi cu capu' de asfalt! Să le iasă creierii! Asta merită!

— Potoleşte-te! Erau nişte puşti! Probabil că

acum se dau mari în faţa cuiva! Nu m-am speriat. Doar că mi-e ciudă să mă apuc acum s-alerg după acte, să schimbăm butuce…

— Astea sunt mai puţin importante!

David n-a mai reuşit să fie el însuşi până la sfârşitul serii. În loc să-i treacă, mai rău se enerva. Nu l-am auzit niciodată înjurând ca-n seara aceea. Toţi eram indispuşi, dar el parcă îşi ieşise cu totul din minţi. La un moment dat s-a ridicat să plece.

— Hai să mergem! a rugat-o el pe Lucia. Nu mai am stare. Vreau să văd unde s-a întâmplat.

— Hai, măi David, ce naiba? Dacă ştiam că faci aşa, pe cuvântul meu că nu-ţi spuneam.

— Hai, te rog, hai să mergem!

— Pfff!

Au ieşit valvârtej. David tremura de nervi. Avea maxilarele încleştate şi o privire turbată.

Îşi trecea grăbit mâna prin păr şi bombănea neîntrerupt în barbă. Se uita-n pământ, era grăbit şi-a ieşit aproape târând-o pe Lucia după el. I-am petrecut cu privirea temători. A rămas în urma lor un fel de prevestire rea.

*

Sofia şi George ajunseseră la o convieţuire atât de armonioasă, încât cuvintele potrivite îşi găseau cu uşurinţă drumul de la unul la celălalt. Îţi lăsau senzaţia că toată viaţa se pregătiseră pentru această întâlnire. Îţi făcea bine să fii în preajma lor. Mie, cel puţin. Şi ştiu că şi lui Victor.

David rămăsese blocat în încăpăţânarea lui de a-l crede pe George un impostor, un prefăcut, care mai devreme sau mai târziu îşi va da arama pe faţă şi-i va face rău Sofiei. Nimeni însă nu-l mai

lua în seamă. Eu una i-o retezam de fiecare dată când încerca să mă atragă de partea lui. Îşi dorea complicitatea cuiva, dar nimeni nu era dispus să i se alăture. Însă îl vedeai c-abia aşteaptă momentul în care să ne spună „Doar v-am spus! V-am spus de-atâtea ori şi nu m-aţi crezut. Nu m-aţi ascultat”. El era sigur că mai devreme sau mai târziu va putea să ne scoată ochii cu asta.

Pentru mine şi Victor, Sofia şi George aduceau liniştea unei căsnicii bătătorite. Chiar dacă Sofia refuza încă să facă pasul legal, rămâneau un exemplu de stabilitate, iar ceea ce trăiau ei tot un fel de căsnicie, firească, neîncorsetată, fără presiuni. Îi invidiam în sinea mea şi nu conteneam să mă mir de frumuseţea simplă în care îmbrăcaseră relaţia lor. De naturaleţea cu care le ieşea schimbul ăsta de fragmente sufleteşti pe care le trimiteau unul în întâmpinarea celuilalt.

Tot ce aveau de spus le ieşea uşor, iar gesturile erau întotdeauna cele potrivite. Să poţi să spui, să exprimi ceea ce ai pe suflet, să te manifeşti aşa cum simţi… toate astea erau pentru mine obstacole de netrecut. Aş fi avut şi eu atâtea de spus, de arătat, dar nu ştiam când, dar mai ales cui să le ofer. Mă-nvăţasem să cred că sunt ce poate fi mai rău şi-atunci încercam să exist cât mai puţin. Uneori, aveam sentimentul că nu aparţin cu adevărat niciunui timp, niciunui loc.

*

Când au intrat în casă s-a strecurat odată cu ei un nor de îngrijorare. Cu umerii coborâţi de griji, David şi Lucia păreau îmbătrâniţi peste

noapte. Îşi evitau privirile şi-aveau grijă să nu-şi încalce teritoriul. Cu cât se străduiau mai mult să pară fireşti, cu atât era mai evident efortul. Se certaseră probabil chiar înainte să vină. Sau se certaseră mai devreme şi nu depăşiseră nici acum momentul. N-aveam de unde şti. Nu puteai spune cine supărase pe cine pentru că amândoi păreau la fel de răniţi. Era atât de nefirească răceala dintre ei, că mai întâi n-am ştiut cum să reacţionăm. Ne-am aricit fără să vrem şi noi. De parc-ar fi adus cu ei ceva contagios. Au stat tot timpul la distanţă, n-au schimbat o vorbă între ei şi-au avut grijă să privească doar în faţă sau în farfurie. Când David a atins-o din greşeală pe braţ, Lucia l-a săgetat cu privirea, iar noi am încremenit pe loc. N-aş fi crezut niciodată că fata asta blândă e-n stare să-l pună pe David la punct. Şi totuşi, tocmai o făcuse. Ceva o supărase, David făcuse pesemne ceva grav de reuşise s-o dea peste cap în felul ăsta. Tensiunea devenise densă ca fumul de ţigară într-o cameră îmbâcsită. Aşteptam cu respiraţiile ţinute să se întâmple ceva.

— Ce dracu’ ai? Dacă ştiai că nu-ţi poţi stăpâni nervii nu trebuia să vii! a tunat David, făcându-ne pe toţi să tresărim.

Ca şi când ar fi ştiut că asta-l enervează cel mai tare, Lucia a continuat să mănânce, ignorându-l cu desăvârşire.

— Cu tine vorbesc! a răcnit el, făcând să tremure chiar şi vesela de pe masă.

— Nu, David, nu vorbeşti. Tu urli, iar eu la urlete nu am ce să răspund, i-a spus Lucia pe cel mai firesc ton.

— Încetează să mă mai provoci! a tunat David în continuare.

Cu o stăpânire de sine extraordinară, Lucia şi-a tamponat buzele cu un şerveţel, pe care l-a împăturit tacticos şi l-a pus pe masă. Cu mişcări lente s-a ridicat în picioare şi cu un zâmbet larg s-a scuzat către noi:

— Se pare că am făcut o greşeală venind astăzi aici. Vă urez poftă bună! a mai spus ea. Nu vă deranjaţi, ştiu drumul până la ieşire.

Pentru moment, nimeni n-a putut să zică sau să facă nimic. Eram prea şocaţi de întreaga scenă pentru a ne putea urni. Abia când a văzut-o pe Lucia că-şi ia paltonul, Victor a sărit în picioare şi-ntr-un moment a fost lângă ea.

— Lasă-mă să te conduc măcar, a spus el la repezeală.

— Las-o, dom'le să plece. Dacă aşa vrea, aşa să facă. Nu ştiu la ce-a mai venit! a sărit David.

— Tu să taci! a intervenit Sofia cu o hotărâre de care n-o credeam în stare.

Abia dezmeticiţi, ne-am dus cu toţii după Lucia, încercând s-o facem să se întoarcă. Sau măcar să vadă că ne pare rău. Era însă prea târziu, deja ieşise din casă. Victor a-nşfăcat într-o mână paltonul şi-a ieşit valvârtej după ea. În urma lor a rămas rumoare.

— Ce i-ai făcut? l-a încolţit Sofia, nelăsându-i timp lui David să se aşeze înapoi.

— Ce-ai, mă? Tu ce vrei? Ia mai lasă-mă şi tu în pace! a strigat David pregătindu-se şi el să plece.

— Vii, dai totul peste cap şi pleci fără nicio

explicaţie? am zis şi eu.

— Ce vreţi de la mine? a urlat David din nou, cuprinzându-ne de data asta pe toţi cu privirea.

— În primul rând să te linişteşti şi să ne spui ce s-a-ntâmplat.

— Şi-a luat-o-n cap, aia s-a-ntâmplat!

— Cum adică, ce vrei să spui?

— Păi, uite-aşa, nu-i mai convine nimic la mine. Că de ce-am zis aşa, de ce-am făcut aşa… mereu e ceva ce nu-i place. Să mă lase, frate! N-am nevoie de cineva care să mă dădăcească la tot pasul!

— Şi-acu unde pleci?

— Plec, nu ştiu. Mă duc să mă plimb, să iau aer. Mi s-a tăiat tot cheful.

N-a fost chip să-l reţinem. După ce-am rămas doar noi patru, George a încercat să-l scuze vorbindu-ne despre haosul de la ei de la serviciu. Zicea că-i presiune mare pe David şi că probabil îi e greu să facă faţă. Tocmai el, amărâtul, îi luă apărarea, tocmai el! Ne-am făcut procese de conştiinţă că n-am intervenit în favoarea Luciei şi uite-aşa s-a dus naibii o seară ce-ar fi putut să fie liniştită.

*

Sunt în continuare în pat. Aud chicotelile copiilor din camera alăturată şi mersul pe vârfuri al lui Victor. E o comedie. Unele lucruri au tendinţa să se repete.

*

Eram secătuită de puteri, deprimată şi fără poftă de viaţă, întrebându-mă fără oprire la ce bun să trăiesc când totul în jurul meu e minciună, o

păcăleală fără sens. Curând, sentimentul că trebuie să-i spun, că nu mai pot să ţin în mine nimic din ceea ce făcusem am simţit că mă gâtuie şi că trebuie să scuip toate minciunile pe care le-am ascuns, cu riscul de-a fi izgonită, decăzută din toate drepturile omeneşti. De ce tocmai acum, după atâţia ani, nu-mi mai găseam puterea de-a ascunde, de-a disimula? De ce acum, când totul era aşezat ca un praf peste lucrurile moarte? De ce?

Cu unele lucruri poate e mai bine să te lupţi toată viaţa, dacă ştii că ascunzându-le le faci un bine celor din jur. Dar eu, din nou, nu mă gândeam la ceilalţi, mă gândeam la mine, mă gândeam să scap eu, să mă curăţ de tot ceea ce era frivol, murdar în mine. Şi într-un fel, ştiu că pare de neînţeles, dar simţeam că, odată pentru totdeauna, trebuia să primesc ceea ce merit. Nu ştiu, să fiu ocărită, să fiu maltratată, scoasă în stradă, alungată. Să păţesc ceva.

N-am crezut că voi fi în stare să-i spun până când n-am văzut că nu mai pot sta în picioare, nu mai pot dormi, nu mai pot mânca, nu-mi mai pot privi copiii în ochi şi nici pe Victor, nici măcar o clipă. Eram pregătită pentru orice şi poate de aceea atunci când am început să-i vorbesc, nu m-am mai putut opri. Pe măsură ce vedeam cum ochii lui se schimbă din mirare în groază, din groază în neputinţă şi cum trece apoi de la o culoare la alta, de la alb la pământiu, ajungând în cele din urmă să ia culoarea vineţie a copilului meu mort, realizam ce nenorocire simţea Victor că s-a abătut asupra lui, ce grozăvie trăise fără ştirea

lui. Cu toate astea, am spus tot, de teamă că n-o să mai am niciodată şansa asta, de-a vărsa amarul strâns în mine, punga asta de venin pe care o colectasem în toate zilele în care l-am minţit şi l-am înşelat ca pe cel mai fraier dintre pământeni.

M-a ascultat şi nu m-a întrerupt decât să mă întrebe „De câte ori te-ai culcat cu el?”, „îl mai iubeşti?”, „Eu ce-ar trebui să fac acum?”. Am răspuns pe rând: „O singură dată”, „Nu cred”, şi-ncă o dată, „Nu ştiu, ce vrei tu”, după care s-a lăsat tăcerea.

— O să plec, o să scapi de mine, însă aş vrea să vorbim înainte.

— Nu pot vorbi acum. Nu vorbim acum. Du-te sus, te rog! Du-te şi lasă-mă singur!

M-am dus ascultătoare şi m-am chircit în pat. Nu ştiam ce avea să se întâmple cu mine, dar nu voiam să-mi părăsesc copiii. Oricât de rele erau relaţiile noastre, simţeam că fără ei nu mai am rost. N-aveam decât să mă întorc la mama, dar din ce să trăiesc până îmi găseam un serviciu? Nu vedeam nimic din ceea ce putea însemna viitorul meu, aşa că nici n-aveam la ce să mă gândesc. Victor n-a urcat deloc în cameră în noaptea aceea, ci doar dimineaţă, ca să-şi ia o cămaşă din şifonier. Am coborât imediat după ce-a plecat, sperând să-mi fi lăsat un bilet pe masă sau un semn, ceva, orice. N-am găsit nimic şi lucrul ăsta m-a făcut să-mi pierd speranţa. Stăteam în casa lui, pe banii lui, în viaţa lui şi nu numai că nu-i adusesem nimic bun în viaţă, dar îi mai şi luasem. Încrederea, iubirea, bucuria. Şi nu doar pentru acum, ci pentru toată viaţa.

*

E bine ce fac. E poate singurul lucru pe care-l fac aşa cum trebuie.

*

În ziua aceea, Adam avea un concurs important, aşa că m-am gândit că ar fi frumos să o iau pe Thea de la şcoală şi să mergem să-l susţinem împreună. Aşa îmi mai luam gândul de la grozăvia ce-o făcusem şi trecea mai uşor timpul până seara, când speram să obţin un răspuns. Ce voia să fac? Trebuia să-mi spună, ştiam că este greu, dar aveam nevoie să ştiu încotro o apuc. Contrar a ceea ce s-ar putea crede, mă simţeam bine. Chiar dacă acum aveam o mare nelinişte în privinţa viitorului, măcar reuşisem să îndepărtez greutatea ce zăcuse pe pieptul meu, lăbărţată ca o caracatiţă. Era ceva aproape nefiresc în felul în care mă simţeam. Ca un fulg de uşoară, ca o clepsidră goală. Aşa mă simţeam eu în acea dimineaţă, când doar frica de ceea ce ar fi putut aduce viitorul mă împiedica să nu mă bucur efectiv.

Înţelegeam perfect răul pe care-l făcusem, nedreptatea, mizeria pe care o aruncasem dintr-odată peste Victor, dar cu toate astea nu puteam să nu mă simt uşurată c-am scăpat de ea. I-o pasasem lui. Era peste el acum. Cu ocazia asta avea măcar să vadă cât de greu îmi fusese mie. Nu aşteptam compasiune, nici măcar înţelegere. Nu aşteptam nimic. Doar mă bucuram să fi scăpat de crusta de vinovăţie care mă acoperise atâţia ani. Era, desigur, un moment de cotitură, din nou, în viaţa mea, dar nu mă speria la fel cum mă

speriaseră lucrurile pe care le făcusem şi le trăisem deja.

Copiii m-au văzut surescitată, dar n-au îndrăznit să mă-ntrebe nimic. Probabil se obişnuiseră cu ciudăţeniile mele, aşa că nu le mai păream nicicum. După ce Adam s-a clasat pe primul loc, obţinând cel mai bun timp la competiţiile de înot viteză, am simţit nevoia să sărbătorim. Ne-am oprit într-un mail şi ne-am aşezat să mâncăm ceva. I-am lăsat să-şi ia tot ce doresc, fără restricţii şi priviri severe, dar n-am reuşit să-i fac să renunţe la ceea ce le impusesem atâţia ani la rând. Poate că făcusem totuşi un lucru bun până la urmă, îmi spuneam, sau poate pur şi simplu le anihilasem propriile dorinţe, impunându-mi-le pe ale mele. Aş fi vrut să ne oprim să mâncăm îngheţată, să mergem la film, să ne plimbăm printre oameni, să ne pierdem printre ei, dar Adam se plângea că are multe de făcut.

— Mamă, e târziu! Mâine am test la chimie şi n-am apucat să-nvăţ nimic, am şi un eseu de făcut şi altele. Nu-ţi spun că-mi vine să mă culc de-acum.

— Hai să-l ducem pe Adam acasă şi să ne-ntoarcem noi, m-a rugat Thea cu o slipire-n ochi.

— Tu n-ai lecţii de făcut?

— Ba da, dar nu sunt chiar aşa de multe. Le termin repede dacă-mi pun mintea cu ele, s-a rugat Thea de mine.

— Eu ştiu?!?!

— Spune da, m-a îmbiat şi Adam, care şi-ar fi dorit ca eu şi Thea să fim mai apropiate. Dar şi mai bine e să mă duc eu singur acasă şi voi să

rămâneţi aici. Vă duceţi la film, faceţi ce vreţi. Eu mă descurc. Nu trebuie să mă ducă şi să mă aducă neapărat cineva. Sunt băiat mare, a zis el, râzând cu substrat spre mine.

— Aaa, nu, aşa nu! După ce că eşti istovit, mai stai să pierzi timpul şi cu drumul. Te ducem repede şi noi ne-ntoarcem.

Când am ajuns însă acasă, am dat cu ochii de Victor. Nu ştiu când venise, dar nu se schimbase de hainele de serviciu şi nici nu părea să aibă vreun gând. Îşi pusese un pahar cu whisky, ceea ce nu făcea niciodată în timpul săptămânii. Când l-am văzut, inima mi-a tresăltat de bucurie şi-am simţit impulsul de a-i sări în braţe. Abia s-a uitat la mine, dar în ochii lui n-am văzut decât un mare hău. Apoi şi-a lăsat bărbia-n piept şi şi-a fixat privirea-n jos.

— Tatiii, ce-i cu tine acasă la ora asta? Ţi-e rău?

— Nu, scumpii mei. Doar c-am scăpat mai devreme.

— Tatiii, plângi?

— Eii, asta-i bună, mă ustură ochii de la nesomn. N-am nimic, sunt doar obosit, a ridicat el privirea spre ei şi le-a zâmbit trist. Sunt doar foarte obosit.

— Nu e doar asta, dar nu vrei să spui, a zis Adam ca pentru sine, în timp ce Thea mi-a aruncat o privire răutăcioasă, voind să văd că ştie că e vina mea.

— Ai nevoie de ceva, tati? au întrebat copiii la unison.

— Doar de puţină odihnă, dragii mei, doar

atât.

În acest timp, m-am schimbat în ceva mai comod şi mi-am făcut de lucru la bucătărie.

Peste câtva timp, i-am auzit pe copii plecând în camerele lor, semn că-nţeleseseră că planurile noastre se opreau aici şi apoi paşii lui Victor apropiindu-se.

— Stai jos, m-a rugat el. Vreau să-mi mai spui o dată tot.

— Victor…

— Ema, vreau să-mi spui încă o dată tot ce s-a întâmplat. De-a fir a păr.

— Nu mai pot, am zis cu orice risc.

— Atunci, vreau să-mi mai spui o dată, dar sincer, sincer de tot, de câte ori te-ai culcat cu el, dacă-l mai iubeşti şi ce aştepţi de la mine să fac.

— Ţi-am spus ieri tot, ţi-am răspuns, am încercat eu să scap.

— Mai zi o dată, atât te rog să faci, mai zi o dată! a spus el ciulindu-şi parcă urechile ca să asculte cu atenţie.

— O singură dată s-a întâmplat.

— Unde? s-a grăbit el să întrebe.

— Aici.

— Unde aici, arată-mi. La noi în pat?

— Nu.

— Atunci unde, spune? a ridicat el vocea la mine pentru prima dată.

— Unde ai stat tu adineauri. Acolo unde te-am găsit.

— Bun, bun. Mai departe. Îl mai iubeşti?

— Nu, nu cred, nu ştiu, am spus scâncit.

— Aha, nu ştii, a repetat el după mine.

— Nici nu ştiu dacă l-am iubit vreodată, dacă aia a fost iubire. Totul e atât de departe, e atât de confuz, încât uneori mă întreb dacă a fost adevărat sau nu.

— Vreau să ştiu clar, da sau nu.

— Nu ştiu, am spus din nou. Şi dacă iubesc ceva e doar ideea, himera, nu omul. Pe om nici nu l-am cunoscut.

— Cum ai putut? Cum? a întrebat cu ciudă-n glas, ca pentru sine.

— Bun, ce vrei să fac eu acum? a reluat Victor tirul întrebărilor.

— Fă ce vrei. Fă cum consideri tu de cuviinţă, am spus şi eu dornică să aflu ce am de făcut.

— Ţi se pare că e aşa simplu?

— Nu, dar ce vrei să spun?

— Spune-mi ce ai vrea tu să se întâmple. Spune-mi! Vrei să pleci?

— Nu vreau să-mi părăsesc copiii. Nu pot pleca fără ei.

— Deci dacă pleci, vrei să pleci cu copii cu tot. Şi unde vrei să te duci?

— Habar n-am. Ştii bine că n-am unde să mă duc, nu e ca şi când aş avea de ales. Doar să mă-ntorc la mama.

— Ştiu, ştiu, a spus el, părând că mă înţelege şi-mi dă dreptate. Bine, acum lasă-mă să mă gândesc. Lasă-mă singur, te rog!

*

Speram să obţin un răspuns cât mai repede ca să ştiu încotro s-o apuc, dar Victor m-a evitat în zilele ce-au urmat, ţinându-se de programul lui obişnuit. Am încercat să-l abordez într-o seară, dar

mi-a zis scurt, „răbdare, te rog, puţină răbdare” şi n-am avut încotro, am aşteptat. Mă durea să-l văd atât de trist şi mai ales să ştiu că eu am provocat întreaga tragedie, dar, cu toate astea, mă simţeam în continuare uşurată. Mi-aş fi dorit să mă simt mai prost pentru furtuna pe care o iscasem, dar… pur şi simplu nu puteam. Părerile de rău îmi erau acoperite de pojghiţa bucuriei de-a fi scăpat de un ditamai bolovanul de pe piept.

Îmi reluasem drumurile, activităţile zilnice şi uneori uitam că asta era o situaţie de provizorat. Pentru mine viitorul nu însemna nimic. Nu puteam să văd mai departe de-acum, de prezent. Nu ştiam nici măcar ce mă aşteaptă seara, darămite a doua zi, aşa că eu n-aveam viitor. Poate şi de-aceea mi-am văzut de treburile mele ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ba pot spune cu oarecare indiferenţă pentru ceea ce urma. „Ce-o fi, o fi”, îmi spuneam, ştiind că nu stă în puterea mea să fac ceva. Hotărârile se luau pe deasupra mea, iar lucrul ăsta mă făcea din nou să mă simt bine. Uşurată. Copiii simţeau că s-a rupt ceva între noi, dar nu aveau curajul să ne-ntrebe făţiş. Victor dormea într-un salonaş în care nu aveam decât o canapea mică, incomodă, pe care nici măcar nu încăpea ca lumea. M-am oferit să schimbăm locurile, dar s-a făcut că nu m-aude. Până într-o zi când am venit acasă şi, în miezul zilei, am văzut o maşină mare parcată la poartă, din care descărcau o canapea mare în formă de L, din mai multe bucăţi. În locul ei încărcau vechea noastră canapea din living. Un zâmbet stins mi-a înflorit pe buze şi-am zis în gând, „ştiu ce vrei să faci”.

Mi-am luat din ochi la revedere de la tronul iubirii mele şi pentru o clipă am simţit că-mi ia cu mâna vinovăţia ce mi se întipărise pe suflet. Era mult mai frumoasă cea nouă şi mult mai încăpătoare. De culoare mov nedefinit, canapeaua dădea viaţă încăperii luminoase. Aşezată puţin mai spre fereastră decât fusese cealaltă, noua canapea schimba însăşi forma camerei pătrate. În plus, aducea un fel de bucurie în spaţiul alb, imaculat.

— Acum putem să vorbim, mi-a spus Victor făcându-mi semn să mă aşez pe partea mai lungă.

— M-am gândit aşa. N-ai unde să te duci şi nici nu trebuie să strici tot rostul copiilor, aşa că îţi cer, te rog chiar, să rămâi aici. Vom avea camere separate şi dacă vreodată vei vrea să te întorci la mine cu tot sufletul, eu te aştept. Dar doar dacă simţi că poţi să faci asta deplin. Dacă nu, e mai bine să rămâi acolo unde eşti. Nu vreau să cred că ai fi în stare să mă minţi din nou. Ascultă bine ce-ţi spun. S-a terminat cu minciuna în casa asta! Nu-ţi cer să mă iubeşti dacă nu poţi, dar îţi cer să mă respecţi. Să fii o mamă bună pentru copiii noştri. E rezonabil?

— E mai mult de-atât, am spus eu cu gura căscată, nevenindu-mi să cred că nu mă alungă în stradă.

— Atunci, ne-am înţeles.

— Lasă-mă măcar să dorm eu jos, în salonaş.

— Nu. În câteva zile va veni şi acolo un pat pe măsura mea. Canapeaua aia mică o vom scoate vara pe terasă. Iarna o punem în holul de la intrare. E loc destul.

Făcea planuri pentru vară, iarnă, pentru

viitorul nostru. Şi, pe lângă canapele şi alte acareturi, eram şi eu în peisaj. Nu se descotorosea de mine, aşadar! Ce om extraordinar era Victor! Nu, nu pot spune că nu mă bucuram, dar parcă nu-mi venea să cred. Să fiu sinceră până la capăt, nu ştiu de ce naiba eram uşor dezamăgită de decizia pe care-o luase. Nu mă alungase, nu ţipase, nu se revoltase. Mă tolera în continuare, în casa lui, pe banii lui, în viaţa lui. Mă ierta ca pe-o soră mai mică. Oricât de tare îl supărase, nu putea s-o alunge. Eram parte din el.

— Copiilor ce le spunem?

— Nimic.

— Vor vedea că dormim în camere separate.

— Şi crezi că n-au văzut deja? Nu le zice nimic sau spune-le orice, dar nu le spune adevărul. Despre ce-am vorbit acum nu vom mai vorbi niciodată. E dus, e mort şi îngropat. Asta pot să-ţi ofer. Nimic în plus, nimic în minus.

— E mai mult decât generos.

— Mă bucur să aud asta.

— Victor?

— Da.

— Îţi mulţumesc!

— Hm, a făcut el din mână ca şi când n-ar fi fost mare lucru. Apoi a dispărut. S-a dus să facă duş şi aş putea băga mâna în foc că sunetele care s-au auzit împreună cu picăturile grosolane ale duşului erau suspine înfundate de plâns.

Pe înserat s-a dus afară, în curte şi de câte ori am dat perdeaua la o parte să văd dacă mai e, l-am văzut în aceeaşi poziţie îngheţată. Nemişcat, ghemuit ca o statuie. Cu trupul armonică,

încordat, de parcă era gata s-o ia la fugă. Privea pe deasupra caselor în zare, către ceva numai de el ştiut. Un punct îndepărtat, hipnotizant.

Răcoarea serii îl făcea să se strângă şi mai mult în el, iar cenuşiul felinarelor îl acoperea într-o lumină tristă. De la un moment dat, mi-a fost imposibil să-l mai privesc. M-am băgat în pat, fără însă a-mi putea desprinde gândurile de la el. Ce era mai grav, să distrugi un om prin forţă fizică sau să-i iei încetul cu încetul tot ceea ce-a avut mai bun? Am rămas c-o ureche ciulită spre uşa de la intrare. Nu am auzit-o până am adormit.

*

Copiii au sesizat schimbările şi-au început să mă deteste făţiş. N-a fost asta intenţia mea, dar, pentru că n-am reuşit să mi-i apropii, i-am ţinut şi mai mult din scurt. Am vrut, mi-am dorit să devin mai deschisă cu ei, să-i provoc să povestim, să le permit mai multe, dar n-am ştiut cum să fac asta. Treceau prin propriile lor perioade dificile, dar eu nu mă simţeam în stare să le rezolv nici măcar pe-ale mele. Speram totuşi că lucrurile se vor rezolva de la sine şi vor intra pe un făgaş normal. Cel puţin, aşa îmi plăcea să cred. Victor mă rugase să fiu o mamă bună pentru copiii noştri şi eu mă străduiam. Rezultatele nu se vedeau, dar poate nu era încă vremea lor. Chiar dacă nu le puteam oferi dragostea mea nelimitată, înţelegerea şi apropierea pe care poate şi-o doreau, le ofeream o educaţie.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat Adam într-o zi.

— Poftim?

— Ce-ai făcut de l-ai supărat pe tata?

— Nu e treaba ta, am spus!

— Asta, adică ce se întâmplă în familia noastră e şi treaba mea. E treaba noastră, a tuturor.

Am rămas cu gura căscată, am dat să scot câteva vorbe, să mă revolt, să-l cert, să-l ocărăsc, dar n-a ieşit nimic din mine. Pentru prima dată l-am văzut pe Adam nu ca pe un copil, ci ca pe omul ce are dreptul la o explicaţie, un adolescent care are nevoie să înţeleagă şi căruia îi datorez asta.

— E complicat, am spus în cele în urmă…

— Şi ce, crezi că n-am să-nţeleg?

— N-am spus asta.

— Atunci?

— Sunt lucruri care se întâmplă în fiecare casă, căsnicie, am spus, ca să zic ceva.

Simţeam că Adam n-o să renunţe să obţină o explicaţie, aşa cum făcuse Thea de-a lungul timpului.

— Nu e mereu perfect. Oamenii se mai ceartă, se mai supără, sunt uneori mai veseli, alteori mai trişti.

— Sigur, bla, bla, bla bla. Tu chiar mă crezi retardat. Doar n-o să vă despărţiţi, nu?

— Nu, nici nu se pune problema, am spus cu repeziciune, ca o pisică ce-ncearcă să-şi acopere mizeriile. Doar că uneori e mai greu.

— Pentru tata e cel mai greu, a spus şi Thea, care apăruse din senin lângă noi.

— Poate, am aprobat încolţită, abţinându-mă cu greu să nu mă reped la ei şi să-i pun la punct. Dar nu e întotdeauna atât de simplu.

— Ar putea fi, a spus Adam întorcându-mi

spatele, semn că discuţia, cel puţin pentru el, s-a încheiat.

N-am mai apucat să zic nimic că Thea a dispărut şi ea.

Era groaznic. Amândoi mă trăgeau la răspundere ca pe un copil scos la tablă cu lecţia neînvăţată. Am început să plâng. De ciudă, de incapabilă. Ce naiba ştiau ei? Şi cum de-şi permiteau să mă ia la rost şi să mă judece?

*

Ascult cu atenţia încordată tot ce se întâmplă în casă. Copiii vorbesc şi se distrează în voie. Fac abstracţie de mine. Ca şi când nu aş fi.

*

M-am descurcat greu cu ei în perioada ce-a urmat şi-am răspuns ostilităţii lor cu şi mai multă ostilitate. M-am impus prin forţă şi mai că nu m-am urcat pe un piedestal de unde să le dau ordine ce trebuiau respectate fără drept de apel. Pe cât erau de ţâfnoşi cu mine, pe atât de calzi şi iubitori erau cu Victor. Se poate să fi făcut-o intenţionat sau se poate să fi fost reacţia lor sinceră vizavi de comportamentul nostru, cert este că mă simţeam mereu lăsată pe dinafară, mereu pusă la zid. Uşor-uşor, copiii m-au exilat, iar apoi m-am autoexilat şi când am avut momente în care mi-am dorit foarte mult să revin în viaţa lor, să recuperez ceea ce pierdusem, nu am mai găsit niciun locşor liber.

Colac peste pupăză, am aflat că Lucia l-a părăsit pe David. Pe neaşteptate, total inexplicabil. L-am întrebat obsesiv de ce şi orice răspuns am primit, am simţit că nu e cel adevărat. David părea să vrea să sufere singur şi să nu lase pe nimeni să-

i calce teritoriul. Mai mult decât atât, voia să-i facem numele uitat şi să ştergem amintirea Luciei ca şi când n-ar fi existat. Nu puteam să fac lucrul ăsta faţă de femeia care îmi fusese alături şi preluase grijile familiei în cele mai grele momente ale căsniciei mele, nu puteam s-o scot din memorie ca şi când aş fi şters un contact din agenda telefonică. Am sunat-o de câteva ori la rând, conştientă că-i fac rău şi c-o arunc într-o stare din care tocmai se chinuie să iasă. Cu toate astea, simţeam că nu am încotro. Voiam să înţeleg.

— Vino pe la mine într-o zi, am rugat-o până am crezut că în cele din urmă îi va fi mai uşor să accepte decât să mă refuze.

— Vino, vino, am tot insistat.

Şi totuşi n-a venit. Nu s-a înmuiat, iar asta n-a făcut decât să-mi adâncească neliniştea.

— Nu vreau decât să stăm de vorbă. Poate reuşesc să te-ajut cu ceva, poate stă-n puterea mea să fac să vă-mpăcaţi. Eraţi atât de potriviţi, îi spuneam, dornică s-o fac să se răzgândească, sau măcar să vorbească despre ce s-a întâmplat.

— Unele lucruri e bine să se oprească la timp, mi-a spus Lucia. Vreau să rămân cu tot ce-a fost frumos.

— S-a purtat necuviincios cu tine, ţi-a făcut ceva fratele meu?

— Nu, nu, nu e vorba de asta. Nu te gândi aşa.

— Dar la ce să mă gândesc? Spune-mi ceva, spune-mi orice, nu pot accepta să te pierd fără nicio explicaţie.

— Vorbeşte cu David!

— Crezi că n-am încercat?

— Atunci eu nu te pot lămuri. Nu mă-nţelege greşit, dar sunt lucruri care-l privesc doar pe el. E absolut necesar să vorbească cineva cu el. Iar tu cred că eşti singura care poate face asta.

Văzând că nu rezolv nimic cu ea am încercat din nou la David. El ţinea însă poarta închisă oricărui dialog. O păzea ca un Cerber şi avea grijă să nu lase pe nimeni înăuntru. Singura care rămăsese neîntrebată era mama. Merita să încerc şi la ea. Cine ştie, poate auzise sau mirosise ceva.

— Ce rău îmi pare că Lucia şi David s-au despărţit, am luat-o eu pe ocolite. Păreau aşa de potriviţi, nu-nţeleg ce s-a putut întâmpla.

— N-a avut răbdare cu el.

— Răbdare?

— Păi da.

— Ce vrei să spui?

— Că nu l-a înţeles şi n-a avut răbdare cu el. Mereu îi reproşa lucruri.

— Ce lucruri?

— Îi spunea că o îngrozeşte.

— Că o îngrozeşte?

— Da, cu visele lui.

— Ce vise? Nu-nţeleg nimic. Mamă, povesteşte şi tu să înţeleagă omul. Ce vise?

— Ce vise, ce vise? De unde să ştiu eu? Asta îi spunea ea. Că o îngrozesc visele lui şi că vorbeşte mereu în somn.

— Ce zicea în somn, ştii?

— Zicea mereu că merită.

— Ce merită, cine merită?

— Măi fetiţo, de unde să ştiu eu? Aşa zicea el,

că ei toţi merită.

— Păi şi tu nu l-ai întrebat niciodată despre asta?

— Ce să mă amestec eu? Doar i-am auzit certându-se. Vise şi bolboroseli în somn. Spune tu, astea-s motive de ceartă şi de despărţire? Nu i-a făcut niciodată nimic. N-a atins-o nici măcar c-un deget. Mai bine c-a plecat, dacă tot nu l-a-nţeles.

— Păi ce e mamă aici de-nţeles? Tu ai înţeles?

— Chiar nu l-ai întrebat nimic despre vise?

— Ce să mă amestec eu?

— Nu pot să cred! Doar e copilul tău, stai în aceeaşi casă cu el. Dar oare de ce mă mir? am zis, ca pentru mine.

N-am ştiut ce să fac. M-aş fi dus s-o caut pe Lucia, dar mi-am dat seama că n-aş face decât s-o hărţuiesc. Fusese suficient de categorică, cât să-mi dau seama că nu voi scoate nimic de la ea. Singurul care ar fi putut să mă lămurească era David. El însă părea mai închis ca niciodată. L-am chemat pe la mine sub pretextul că am nevoie de ajutor.

— Ce ajutor? Ce-ţi trebuie?

— Vino şi gata! Nu mă mai iscodi atâta.

— Tu iar mă iei cu tot felul de prostii. Zi ce-ţi trebuie.

— Vii sau nu? Chiar trebuie să mă rog de tine?

S-a codit, s-a sucit, dar până la urmă a venit.

— Ce e? Ce-ai păţit? Ce-ţi trebuie? m-a întrebat imediat ce-a făcut un pas în casă.

— Te-am chemat să vorbim.

— Despre ce?

— Despre tine!

— La dracu'! Doar ţi-am zis, nu e nimic de vorbit!

— David, David, opreşte-te, l-am rugat în timp ce se pregătea nervos să facă stânga-mprejur spre uşă.

— Ce dracu', mă? Crezi că sunt prostu' tău să mă păcăleşti cum vrei tu?

— Potoleşte-te, ce sari aşa? Sunt îngrijorată pentru tine, atâta tot! Stai jos, îţi fac o cafea. Suntem doar noi.

Deşi încă se uita cu duşmănie la mine şi nu era hotărât dacă să plece sau să rămână, în cele din urmă s-a aşezat. Sunetul scaunului pe parchet a semănat cu o voce hârşâită. Cu mişcări nervoase şi-a scos pachetul de ţigări din buzunarul de la piept şi-a căutat din ochi scrumiera. N-a apucat să se ridice că i-am vârât-o sub nas. Poate pentru că priveam eu dintr-o parte, dar puteam băga mâna în foc că mâinile îi tremură uşor. Mâinile-i noduroase păreau liliachii, iar oasele falangelor uşor înroşite. Doamne, Dumnezeule, mi-a trecut prin cap, dacă o bătuse pe Lucia? Trebuia neapărat să-ntreb.

— Ce te uiţi aşa? mi-a luat-o el înainte şi m-a făcut să tresar.

— Ce-ai păţit la mâini?

— Nimic.

— David…

— Nimic, am spus!

— Uite ce e, nu vreau să ne certăm. Vreau să vorbim ca fraţii!

— Ce tot vrei de la mine? Mai slăbeşte-mă, că

acu plec! N-avea niciun rost să insist, altfel avea să se ţină de cuvânt şi să plece. Simţeam că nu mai are mult. Noroc că între timp se făcuse cafeaua.

— Vrei lapte, un cub de zahăr?

— Nimic. Amară să fie.

— Ce face mama?

— Mm?

— Mama. Ce face mama?

— E bine. Cu-ale ei.

— Ţi-e foame? îţi pregătesc ceva de mâncare? am întrebat ca să zic neapărat ceva.

— Ăăă, da. Cred că mi-e foame. Ce-ai putea să-mi dai? Acu că mă întrebi, îmi dau seama că n-am mâncat de alaltăieri.

— De-alaltăieri? Cum aşa??? Doamne fereşte! De ce-ai stat atâta nemâncat?

— M-am luat cu treaba…

— Îţi fac repede nişte sandviciuri, dacă vrei. Am şi mâncare gătită, dar nu cred că e ora cea mai potrivită pentru asta.

— Nişte sandviciuri ar fi perfecte!

I-am uns nişte pâine cu unt peste care am ras nişte caşcaval şi am presărat puţin piper.

Le-am pus puţin la încălzit şi între timp am tăiat nişte felii subţiri de jambon peste care am pus câteva foi de salată creaţă, alte felii transparente de jambon şi câteva picături de maioneză. Am scos şi castonul cu salată de vinete din frigider şi i-am uns câteva felii. Deasupra lor am presărat câteva cubuleţe de roşii tăiate mărunt şi fisiuţe subţiri de ardei copt. Rămăseseră de cu seară.

Când l-am văzut cu câtă disperare putea să mănânce, am simţit cum mă cuprinde mila. Ştiam că de data asta e rândul meu să-l protejez pe el. Mi s-a părut slab şi jigărit. Cu ochii speriaţi, ca două mărgele sticloase. Iar mâinile alea chinuite arătau jalnic. Îmi venea să i le iau şi să i le sărut.

— Mănâncă încet, dragule! Să nu te doară stomacul! îţi mai fac dacă vrei! Numa mănâncă încet!

— Mamă, ce foame-mi era! Nici nu mi-am dat seama până acum!

— Ar trebui să ai mai multă grijă de tine! Acum că nu mai e Lucia, cine-ţi face de mâncare, mama? am întrebat prevăzătoare, dornică să mă apropii de subiect.

S-a oprit din mâncat şi a rămas cu felia de pâine în aer. Se gândea la ceva. Îl speria ceva. S-a uitat în stânga şi în dreapta şi-a lăsat felia jos, încet.

— Ai zis că eşti singură. Cine mai e aici?

— Nimeni. Suntem doar noi doi.

— Mă minţi! De ce mă minţi? a ţipat şi a pornit valvârtej pe scări. A urcat în viteză la etaj şi-a deschis fiecare uşă. E aici? E aici la tine?

— Cine să fie? Nu e nimeni. Ţi-am zis că sunt singură. Suntem numai noi doi!

— Să nu mă minţi!

— Nu te mint! Cine ai crezut că e aici? am întrebat în timp ce cobora scările şi se îndrepta spre camera lui Victor.

— Lucia. Sigur nu-i aici?

— David, nu e nimeni, suntem doar noi doi. Pe Lucia n-am văzut-o de când v-aţi despărţit.

— Aşa?

— Aşa.

— Bine, a zis David şi s-a aşezat din nou la masă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mi-era teamă să-l mai întreb ceva pentru că nu voiam să-i creez noi suspiciuni. L-am lăsat să mănânce în linişte.

— Mănânc ce găteşte mama, a zis de parcă abia atunci îl întrebasem. Mai ai puţină cafea?

— Da. Îţi pun?

— Juma de ceaşcă, te rog!

De data asta puteam să văd foarte clar că nu mă înşelasem. Mâinile îi tremurau vizibil.

— Ce te holbezi aşa?

— Nu mă holbez, dar n-am cum să nu observ! îţi tremură mâinile. David, ai probleme? Ce se-ntâmplă cu tine?

— Au primit ce-au meritat, a ţipat David la mine.

Şi într-o fracţiune de secundă a fost în picioare, cu faţa lipită de a mea, respirându-mi zgomotos în obraji, ţintuindu-mă cu privirea. Făcându-mă să mă întorc în timp, la moartea tatălui nostru. Când mă temusem că o să-i facă rău mamei.

— Cine, David? Cine a primit? am reuşit să îngaim cu voce joasă, ţinându-mă tare.

— Toţi! a urlat el.

Am continuat să ne privim în tăcere, cu feţele apropiate, simţindu-ne răsuflarea unul pe chipul celuilalt.

Cât de mult mi-aş fi dorit să ştiu despre ce vorbeşte, cât de mult! Dar n-am îndrăznit să-ntind

coarda. Cea mai mică presiune l-ar fi putut arunca cu totul în aer, făcându-l să explodeze în mii şi mii de particule dureroase. N-am avut curaj să mai întreb nimic. Am tăcut. Mi-am înghiţit cuvintele. Cu toate astea, nu-mi era frică cu adevărat de el. Ştiam că nu mi-ar putea face rău niciodată.

— David, am zis, încercând să-l mângâi pe obraz. David, dragul meu!

Pentru o clipă a rămas şocat şi ochii lui duri s-au topit în blândeţe. Simţeam că am ajuns la el. La David, frăţiorul meu speriat, care se lupta mereu să nu se piardă cu firea. Să nu verse nicio lacrimă şi să fie puternic. Să reziste. David al meu, cel chinuit. Un val de lacrimi răsărite de niciunde a început să-i acopere irisul încetul cu încetul. Precum fluxul unei maree. Părea copleşit. Tristeţea risca să-l înghită cu totul în timp ce lacrimile dădeau uşor pe-afară, făcându-şi loc prin şanţurile-nguste. Lacrimi dureroase, amărui.

Apoi a plecat. Ca şi când nici n-ar fi venit. A lăsat în urma lui un fum gros de amărăciune. Şi îngrijorare. Părea prins între două lumi. Într-un lift ce-l urca şi-l cobora în infern. El sau altcineva apăsa butonul greşit. Starea lui mi-a dat lumea peste cap şi, deşi presupuneam că ar trebui să fac ceva, n-am ştiut deloc ce. Am încercat să găsesc un sens purtării lui, o explicaţie pentru cuvintele spuse, dar mai ales pentru cele nespuse. Pentru expresiile dureroase ale chipului schimonosit.

A doua zi, David s-a străduit să-mi spulbere îngrijorarea. Voia să şteargă totul cu buretele. Strădania lui nu făcea decât să-mi sporească temerile. Atât a insistat că-i bine, că-n cele din

urmă m-am lăsat convinsă. Sau poate doar mi-am dorit foarte mult să-l cred.

— Iartă-mă pentru ieri, mi-a zis repezit şi vesel la telefon. M-ai prins într-un moment mai dificil.

— Daviiid! Ce se întâmplă cu tine?

— Hai, mă, fii serioasă, nu se întâmplă nimic! Am avut o săptămână mai grea la birou. Şi nu mi-a fost uşor nici cu despărţirea de Lucia. Na, am spus-o! Am recunoscut! Asta ai vrut s-auzi? Da, ai avut dreptate! Mi-e greu fără ea. Dar, te rog, nu vreau să vorbesc despre asta! Te-am sunat să nu-ţi faci griji pentru mine! Sunt ok. Zău!

— Chiar nu ştiu ce să zic. Te-ai purtat aşa ciudat!

— Da, ştiu, iartă-mă!

— Nu e vorba de iertat aici. Aş vrea doar să înţeleg.

— Hai, lasă, uită, nu e nimic de înţeles! Am fost ciufut, na, aia e! Am avut şi eu un moment cum şi tu le ai pe ale tale!!!

— Normal că le am, dar nu despre asta e vorbă acum. Erai foa...

— Hei, gata, gata! Nu te-am sunat s-o luăm de la capăt. Stai fără grijă. N-am nici pe dracu', a mai zis el râzând înainte să-mi zică „pa" şi să închidă.

*

Ştii vreodată ce vei deveni? Ştii vreodată că nu te vei transforma în ceea ce-ai urât mai mult la alţii? Nu, nu-ţi oferă nimeni garanţii. Certitudinile sunt pentru proşti. Sunt pentru cei care se cred deasupra slăbiciunilor, a ceea ce ne face

vulnerabili. Sunt pentru infatuapi care se cred puternici şi dispreţuiesc omenescul din noi. A spune că tu nu vei face niciodată una sau alta e ca şi cum ţi-ai provoca destinul. A băga mâna în foc pentru asta nu-nseamnă altceva decât că eşti dispus să renunţi de la bun început. Eu una n-am avut niciodată certitudini. Am avut doar îndoieli, frici, nesiguranţe. N-a fost bine nici aşa. Nu mă dau exemplu. Spun doar că am trăit mereu cu frica de a nu deveni ca ei.

*

Totuşi, zile întregi nu mi l-am putut scoate din minte pe David. Nu puteam uita rigiditatea glacială a expresiei lui. Spaima, neliniştea, tulburarea, toate-mi rămăseseră în suflet. Voiam să cred că-i bine, dar ceea ce văzusem era de neuitat.

Zilele mele treceau pe cât de pline, pe atât de goale, pe cât de simple, pe-atât de incomode. Încercam să-mi văd de treburi ca şi când totul era în regulă şi uneori reuşeam. Încercam să-mi păstrez rutina şi să mă fac folositoare. Deseori însă mă simţeam inutilă. Un obiect nefolositor.

Mă gândeam des la David şi puneam cap la cap imagini distorsionate. E dată naibii memoria asta! Uneori înşira una după alta amintiri copleşitoare de blândeţe şi normalitate, alteori îmi vâra în ochi doar priviri aruncate pe furiş, înnegurate de îngrijorare. Niciodată nu-ţi aminteşti la fel, niciodată imaginile nu se lasă înlănţuite în aceeaşi ordine. Doar o dată le vezi într-un fel. Pe urmă, ţine de noroc şi de conexiunea aleatorie care se face între minte şi

trăirile acumulate. E ca la roata cu noroc. Depinde unde se opreşte, în dreptul cărei amintiri. Apoi, ca un făcut se-amestecă, fuzionează şi ceea ce odată ai văzut într-un fel, acum ţi se arată în cu totul altul. Totul e înşelător.

De când Adam refuzase să-l mai duc şi să-l mai iau de undeva „îmi împărţeam timpul după orarul Theei. Ar fi preferat şi ea, desigur, să se ducă singură în loc să mergem peste tot împreună, însă n-a îndrăznit să-mi spună. Pe de-o parte, o scuteam de stat în staţii şi de alergătura de la un loc la altul, iar ăsta era un avantaj la care îi venea greu să renunţe.

Victor era trist, dar nu-mi purta ranchiună. Aveam zile în care puteam jura că a uitat tot şi m-a iertat cu adevărat, după cum erau altele în care era de ajuns să se uite la mine ca să-i simt întreaga apăsare. Uneori, dar numai uneori, avea în ochi o sclipire de uimire asemenea celei a unui câine bătut pe nedrept. Atunci nu ştiam pe unde să mă ascund şi cum să dispar din calea lui. Cu toate astea, convieţuiam mai bine decât mi-aş fi imaginat vreodată. O timidă normalitate plutea deasupra noastră. Proximitatea ei ne făcea bine, chiar dacă ştiam că nu putem ajunge la ea cu-adevărat.

Am început să-mi caut serios de lucru, dar cu cât căutam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu pot face faţă nici măcar unui job de student practicant. Pierdusem legătura cu lumea şi tot ce ştiam să fac era legat de universul copiilor mei. Am dat câteva telefoane, am selectat câteva posturi, dar m-am blocat când am început să-mi

fac CV-ul. Oricât de mult m-am străduit să trec ceva în el, spaţiul se încăpăţâna să rămână gol. Făcusem o facultate din care abia dacă-mi aduceam aminte câteva cursuri, dar nimic nu părea să-mi fie de folos acum. Trebuia să pornesc de undeva, dar nu ştiam de unde.

Când nu-mi căutam de lucru, făceam curat, pregăteam mâncăruri uşoare, cu minţile brambura. Curând avea şi Thea să se debaraseze de mine şi-atunci urma să nu mai fiu de ajutor chiar nimănui. Aş fi vrut să fiu mai apropiată de Sofia care, de când era cu George, se depărtase de noi. Îşi vedea de viaţă în felul ei discret şi chiar când eram împreună, parcă nu era cu mine. Ceva o măcina, ceva se stingea în ea puţin câte puţin, iar noi lăsam cu toţii să se-ntâmple asta. Dacă o-ntrebam, zicea că ni se pare, că n-a fost niciodată mai bine ca acum. La serviciu era ca de obicei. Caldă, blândă şi conştiincioasă, aşa o descria David. Toţi o iubeau şi-i căutau compania. Îi cereau sfaturi, îi făceau confidenţe. Sofia era omul la care ceilalţi veneau să-şi verse bucuriile sau amarurile. Simţeau că sunt păstrate cu sfinţenie. Nu conta dacă avea şi ea probleme, important era că găsiseră locul unde să le spună pe-ale lor.

Ea şi George nu se certau niciodată, sau cel puţin noi nu vedeam. Dar nici nu existau între ei momente pasionale. Trăiau linear, ca doi bătrânei c-o viaţă împreună-n spate. Exista între ei o intimitate pe care nimeni şi nimic n-o putea tulbura. Ceva parcă ştiut numai de ei, care trebuia protejat. Deşi locuiau de ani buni împreună, Sofia refuza să se căsătorească şi pentru asta, în felul

meu, o admiram. Îi ţinea piept mamei, care-i spunea că nu se aşteptase ca tocmai ea să fie cea care să vrea să trăiască în păcat. George ar fi vrut să fie o familie cu acte-n regulă, dar ea era neînduplecată.

— Am trăi altfel dacă am fi căsătoriţi? răspundea-ntrebând atunci când David voia să ştie de ce nu vrea să facă pasul.

— Ce ştiu eu, habar n-am. Poate că da. Dacă n-ar fi aşa, atunci oamenii nu s-ar mai căsători niciodată, nu?

Cert este că habar n-aveam dacă Sofia era bine într-adevăr, după cum nici cu David nu reuşeam să-mi dau seama ce se întâmplă. Fusesem atât de închisă în lumea mea, încât acum, când ieşisem într-un fel la suprafaţă, totul mi se părea de nerecunoscut. Pierdusem contactul cu oamenii din jurul meu, iar asta era de natură să mă bulverseze.

Când n-aveam minţile în dezordine, citeam. Nu mult timp, căci rândurile stăteau prea puţin cuminţi, la locul lor. În rest, se prindeau în hore ce-şi băteau joc de mine-n felul lor.

Aşa m-a găsit Victor într-o zi, când între două plecări şi veniri rămăsesem acasă cu privirea aţintită în gol.

— Ce faci? m-a luat prin surprindere întrebarea lui.

— Încerc să mă adun şi să mă apuc să fac ceva de mâncare poate… nu ştiu nici eu prea bine ce.

— Adică… ce mai faci?

Am holbat ochii mari şi aproape că am

izbucnit în plâns când mi-am dat seama că vrea să ştie cu adevărat ce fac. Că e curios să ştie cum o duc. Iertarea lui mă durea mai rău decât mă duruse supărarea. Mă făcea să mă văd în toată micimea mea. Atât de şocată am fost de interesul lui, că n-am ştiut ce să zic. Aş fi vrut să-i spun cum mă simt, să-l rog să aibă grijă de mine, să facă ceva să nu mai fiu a nimănui, dar în loc de asta am zis:

— Sunt… bine. Sunt bine, mă descurc. Tu?

— Eu nu sunt. Te-am lăsat în urmă, m-am străduit să te scot din sufletul meu, să nu-mi mai pese şi-aproape că am reuşit. Am fost nedrept.

— Nu mai nedreaptă decât am fost eu. Aveai şi de ce să-ţi doreşti asta.

— Poate. Dar eu nu sunt aşa.

Era adevărat, el nu era aşa. El era al naibii de bun şi de drept şi de corect, iar asta nu făcea decât să mă arate pe mine cu degetul. Cât de găunoasă, cât de defectă, cât de anormală eram. Curios lucru, nu mă deranja, pentru că de data asta nu era vorba despre mine, ci doar despre el. Pentru ca lucrurile să fie echitabile, nu poţi răsplăti bunătatea decât cu bunătate. Orice altceva ai oferi în schimb, întotdeauna va fi prea puţin.

— Voi avea mai multă grijă de tine.

— Ai destulă!

— Ba nu. Aproape că nu mai am deloc, a spus cu amărăciune. Oricum, voiam să vorbesc cu tine despre… David.

— Despre David? Ce-i cu el? am sărit speriată.

— Trebuie să staţi de vorbă.

— Am încercat. Tocmai ce-a trecut pe aici zilele trecute, dar n-am prea reuşit să avem un dialog. E dat peste cap complet de despărţirea de Lucia. Suferă în singurătate şi se preface că nu-i pasă. Se poartă ca şi când n-a existat.

— Întreabă-l!

— Ce să-l întreb?

— Întreabă-l de ce s-au despărţit.

— Crezi că n-am făcut-o deja?

— Şi ce-a zis?

— Nimic. Nu vrea să vorbească despre asta. Tu însă… pari să ştii mai multe decât mine.

— Nu ştiu nimic, doar că… a zis Victor părând să cântărească dacă să-mi spună sau nu…

— … e ceva în neregulă cu el.

— Îţi dai seama că mă sperii?

— Nu vreau să te sperii, s-a repezit el spre mine şi mi-a cuprins mâinile. Vreau doar să vorbeşti cu el.

— Şi cum să fac asta?

Vorbitul ăsta, al naibii! Cum să-l conving să se deschidă dacă el nu vrea?

Şi totuşi, Victor parcă ar fi pus reflectorul pe lucrurile pe care le văzusem, care mă şocaseră şi pe mine şi pe care, cu toate astea, încercasem să le uit. Să le fac să dispară. David era ciudat, era repezit, avea privirea tulbure, agitată, nu putea s-o ţină în acelaşi loc mai mult de câteva clipe. Doar văzusem eu însămi cât de dereglat era. Şi cu toate astea încercasem să merg mai departe. Să bag totul sub preş şi să mă uit în altă parte. Era fratele meu şi totuşi fusese necesar să vină Victor să-mi

deschidă ochii. Să mă forţeze să privesc şi să nu mai întorc capul. În felul meu rezolvasem, spunându-mi că ăsta e modul lui de-a suferi după Lucia. Îmi potolisem conştiinţa, deci puteam să merg mai departe. Fusesem prea preocupată cu mine, cu problemele mele, cu propriile ascunzişuri şi nu-mi mai rămăsese energie, nici curaj, de-a vedea ce se întâmplă cu ai mei. Mă purtasem ca mama, căutând ceva de care să mă agăţ ca să trec mai departe, să mă salvez, să pot îndura.

Era însă momentul să nu mai întorc capul, să mă confrunt cu problema. Trebuia să mă uit cu adevărat spre fraţii mei, să-i ascult. Să deschid, cu forţa dacă trebuia, cutiile alea mâncate de rugină în care ne ascunseserăm. Cutii doar aparent perfecte, ce păstrau în ele strigăte de ajutor pe care nu le auzea nimeni. Sunete ce ne zgâriau timpanul de fiecare dată când dădeau să iasă la suprafaţă, agăţându-se cu gheruţele mici, invizibile, de pereţii metalici, netezi, de care n-aveau nicio şansă să se prindă, dar pe care încercau totuşi să-i escaladeze. Mă durea să spun asta, dar cred că tata câştigase. Şi mama. Cu tot ce fusese anormal în ei.

*

Amândouă am simţit că e momentul ca eu să ascult, iar ea să povestească. Ştia foarte bine ce face. Se pregătise pentru asta şi se străduia să nu se lase copleşită. Şi eu, de altfel. Voiam să par degajată ca să-i dau curaj. Dar simţeam că eu însămi am nevoie de îmbărbătare. Aşteptam nişte răspunsuri care să-mi lămurească şi să-mi explice comportamentul ei din anii cei mai grei ai

copilăriei noastre. Aveam aşteptări mari, deşi nu ştiu ce-mi doream să aud. Simţeam nevoia să ştiu că mereu a existat ceva care să o scuze.

— Am avut un frate, a spus ea. A murit înecat, sub ochii mei şi-ai mamei, la ştrand. Tata nu fusese de acord să mergem, dar atât de mult îl rugasem să ne lase, că-n cele din urmă a cedat. Nu şi-a iertat niciodată greşeala asta. N-a iertat-o nici pe mama şi nici pe mine. Moartea fratelui meu ne-a schimbat complet vieţile, până atunci liniştite. Tata a început să fie tot mai absent, apoi s-a apucat de băutură. Simţeam că mă urăşte de fiecare dată când dă cu ochii de mine. Eu trăiam, iar fiul lui murise. Vedeam în ochii lui că ar fi preferat să fi fost invers. Dacă tot era să-i moară un copil, măcar să-i fi rămas băiatul. Cu toate astea, nu erau certuri în casă decât atunci când tata se-mbăta prea tare şi nu mai ştia ce spune. Împărţea palme în stânga şi-n dreapta până obosea şi se ducea la culcare. Chiar dacă nu-şi mai aducea aminte mai nimic a doua zi, ceva – ceva tot îi rămânea în memorie, altminteri nu ne-ar fi privit cu ochii ăia vinovaţi, de câine. Nu era om rău, dimpotrivă, dar îşi pierduse orice poftă de viaţă după moartea fratelui meu. Fiecare zi era pentru el o nouă suferinţă pe care nu găsea motive s-o prelungească.

Pe tatăl vostru l-am întâlnit când aveam 16 ani. Chiar în ziua în care se muta cu ai lui la noi în bloc. M-am îndrăgostit de el pe loc. Înalt, frumos, cu mâini lungi şi puternice, mi se părea ca rupt din soare. Râdea tot timpul. Sau aşa-l vedeam eu. Mă intersectam cu Barbu când plecam sau ne-

ntorceam de la şcoală. Când a vorbit pentru prima dată cu mine, m-am fâstâcit atât de tare că n-am putut să spun nimic coerent. El a râs. A râs cu toată gura şi eu m-am topit. Nu mai văzusem de multă vreme la noi în casă pe cineva vesel. De cele mai multe ori aşteptam gata îmbrăcată până-l vedeam că iese din bloc. Atunci ţâşneam şi eu pe uşă-afară. La-ntoarcere ne-aşteptam unul pe celălalt în staţia de autobuz. Doar pentru asta trăiam. Nu mă gândeam decât la cum să provoc o nouă întâlnire. Îmi făceam drum pe-afară de câte ori puteam. Aruncam gunoiul în spatele blocului, în nişte containere mari şi de când se mutase el, la orice oră te uitai, la noi gunoiul era dus. Apoi, am început să ne dăm întâlnire. Care pe unde avea treabă îl lua şi pe celălalt. Aşa am ajuns practic de nedespărţit.

La partea asta a poveştii, ochii mamei s-au luminat. De parcă s-ar fi întors în timp. Pierdută în gândurile copilăriei, părea o fetişcană. Nu ştiam că avusese un frate, darămite că murise. Nu ştiam nici că fusese fericită. Ce-i drept, nu mi-o imaginasem niciodată îndrăgostită, deşi tot timpul îmi spusesem că trebuie să-l fi iubit foarte mult pe tata, ca să îndure tot ce-a trăit mai apoi alături de el.

— Cu cât dădeam mai puţin ochii cu tata – şi-a continuat mama şirul amintirilor – cu atât era mai bine. Puteam să stau plecată cât voiam, nu mă întreba nimeni nimic. Era chiar mai bine. Pentru toţi. Când nu mă vedeam cu Barbu, stăteam la mine-n cameră. Arareori îmi deschidea cineva uşa. Iar asta doar pentru a mă chema la masă sau ca să

mă trimită la cumpărături. Cu mama n-am vorbit niciodată despre moartea fratelui meu. Şi n-am discutat nimic din ceea ce discută o mamă cu fiica ei. Am crezut că aşa trebuie să fie. Că fiecare le duce pe-ale lui aşa cum poate, a mai zis mama privindu-mă cu subînţeles.

Când Barbu m-a-ntrebat dacă vreau să mă mărit cu el, eu aveam 17 ani, iar el 18. Am zis „da” cu ochii în lacrimi, convinsă fiind că norocul îmi surâde. Ardeam de fericire să pot pleca de-acasă şi să-ncep o viaţă nouă alături de băiatul pe care-l iubeam. Nu mă gândeam decât să scap din casa unde nefericirea atârna ca o pânză de păianjen la toate colţurile. Nu ştiam unde vom locui sau din ce vom trăi, dar important era să fim împreună. Nu ştiu dacă ai lui s-au bucurat sau nu, cert e că, imediat ce-a terminat şcoala, tatăl lui Barbu i-a aranjat să lucreze la un magazin alimentar. Aveau nevoie de un om care să se ocupe cu întreţinerea clădirii, a instalaţiilor sanitare care erau vechi şi cedau aproape în fiecare săptămână. Deşi nu se pricepea la nimic, Barbu era dispus să-nveţe cât mai mult de la cel care urma să iasă în curând la pensie. Cu restul, zicea el, o să se mai dumirească pe parcurs. Ai mei nici nu s-au bucurat, nici nu s-au întristat când au auzit că vreau să plec. Cred totuşi că au respirat uşuraţi. „Să termini şcoala”, atât mi-a zis mama, iar eu am dat din cap că da.

La început, am stat cu chirie într-o cămăruţă pe care ne-a pus-o la dispoziţie un văr de-al tatii. Avea şi-o chicinetă, iar într-un colţ al camerei, după o perdea, era o scurgere unde amenajase un fel de cabină de duş. Nu era cine-ştie-ce, dar era

un loc numai al nostru. Dimineaţa, eu plecam la liceu, iar el la lucru. Mă-ntorceam prima şi până venea Barbu acasă pregăteam ceva de-ale gurii. Nu cine-ştie-ce pentru că nu mă învăţase nimeni să gătesc şi nici nu prea aveam din ce. Din când în când, tata o trimitea pe mama să ne-aducă bani. Nu mulţi, dar suficient cât să ne simţim bogaţi şi fără nicio grijă. Am fost fericiţi atunci. Puţinul pe care îl aveam, ne era suficient. Vorbeam mult pe vremea aia, vorbe de copii, pentru că, în fapt, asta eram. Copii ce-şi găsiseră refugiul unul în celălalt. Atunci am aflat că tatăl biologic al lui Barbu murise când el împlinise 10 ani. Când pentru alţi copii viaţa abia începe, a lui dădea să se sfârşească. Taică-su luase cu el şi bucuria, dar şi siguranţa familiei. Rămasă singură, mama lui plângea tot timpul şi părea să nu se descurce cu nimic. Aşa că atunci când s-a ivit posibilitatea să se recăsătorească, a făcut-o fără să stea pe gânduri. Iar asta a pus cruce speranţelor lui că lucrurile vor mai fi vreodată ca-nainte. Tatăl vitreg nu era nici rău, nici bun. Era doar un străin cu care nu avea nimic în comun şi care ocupa un loc care nu era al lui. Nu era nici el vinovat, dar asta era situaţia. Pe măsură ce maică-sa a început să toafne copii cu acest bărbat, Barbu s-a simţit din ce în ce mai lăsat deoparte. Faptul că mă găsise, spunea el, era semnul că trebuie să-şi urmeze propria-i viaţă. În fine, te ţin aşa până dimineaţa, dacă-ţi povestesc în amănunt.

La un moment dat, tatăl meu s-a îmbolnăvit. Când m-am dus să-l văd, era de nerecunoscut. Cu oasele-i ieşite în afară şi pielea pământie, t.e-

ntrebai ce-l ţine-n viaţă. Cu ultimele puteri, mi-a luat mâinile într-ale lui şi mi-a şoptit cu lacrimi în ochi: „Dacă aş avea iertarea ta, mi-ar fi mai uşor să mă duc dincolo. Tu n-ai avut nicio vină!”. I-am zis că nu am ce să iert. Că n-a greşit cu nimic. A doua zi a murit. Abia atunci mi-am dat seama că l-am iubit. Pierderea lui m-a afectat mai mult decât aş fi crezut. L-am plâns zile în şir şi am căutat să mă apropii de mama. Însă ea era frântă de durere. M-a îndepărtat pentru a doua oară. Şi aşa am rămas până s-a dus şi ea, la doar un an distanţă de tata.

După ce s-a prăpădit şi mama, m-am mutat cu Barbu în casa alor mei. Deşi copilărisem acolo, o vedeam cu totul altfel, acum, când era a mea. Stăpână a casei, mă simţeam datoare să fac din ea căminul care fusese odată. Şi-am făcut. Aceea a fost cea mai fericită perioadă a vieţii mele. Singura la care m-am întors de fiecare dată când am avut nevoie de ceva care să mă facă să merg mai departe. Deşi am început să fac mâncare de la 17 ani, am învăţat cu adevărat să gătesc doar când m-am întors acasă. Acum lucram şi eu la acelaşi magazin unde Barbu devenise „administrator”. Chiar dacă eram vânzătoare la raionul de dulciuri şi mai apoi m-am perindat la aproape toate celelalte, pot să spun că nu mi-am dorit niciodată mai mult. Totul era perfect aşa cum era. Plecam şi ne-ntorceam amândoi de la serviciu, iar acolo ne bucuram să ne vedem de câte ori treburile noastre se intersectau. Cu aceeaşi intensitate, de parcă nu ne-am fi văzut de cine ştie când. La întoarcere, ne-nchideam în casă

şi simţeam nevoia să stăm doar noi, departe de lume. Nu aveam prieteni şi ne eram de-ajuns unul celuilalt. Nu ne săturam niciodată să fim împreună, iar fiecare zi care trecea nu făcea decât să ne unească şi mai tare. Barbu a fost omul care m-a iubit aşa cum n-a făcut-o nimeni. Nici măcar ai mei. Sau poate că mă iubiseră şi ei, dar nu ştiuseră să mi-o arate.

Barbu era priceput la ceea ce făcea şi ajunsese să se descurce cu toate situaţiile care se iveau. Cel mai greu făcea însă faţă când unii sau alţii îl luau peste picior. Desconsiderarea îl durea cel mai rău. Ce zic, îl năucea pur şi simplu. Nu mai era el când vedea că cineva îi vorbeşte de sus şi nu dă doi bani pe munca lui. „E nevoie şi de oameni din ăştia ca noi”, spunea el. „Dacă am fi toţi doctori sau ingineri, n-ar mai avea cine să se ocupe de treburile grele, astea de nu vrea nimeni să le facă. E loc sub soare pentru toată lumea!”

Cel mai fericit era acasă, seara, când se-aşeza la masă şi-mpărţeam ce-aveam. Masa, gândurile, liniştea, viaţa. Cu cât îl vedeam mai fericit, cu atât mă străduiam mai tare. Mă întreceam pe mine însămi şi cu fiecare zi care trecea voiam să-i dăruiesc mai mult. Îmi doream să se oprească timpu-n loc şi să rămânem încremeniţi în fericirea aia fără umbre.

Când am rămas însărcinată, am simţit că ne-a pus Dumnezeu mâna în cap. Din copii ne transformam în părinţi. Eram marcaţi de însemnătatea momentului. Am împărţit cu greu şi altora vestea, de frică să nu stârnim invidia. Nimănui nu-i păsa însă de noi, aşa că n-a fost cine

ştie ce schimbare. Cu cât mă umflam ca un balon, cu atât creştea şi bucuria mea. Era parcă totuşi prea frumos, prea bine ca să fie adevărat. Nu mă gândeam atunci aşa, însă am avut tot timpul din lume să o fac după ce-am născut copilul, un băiat, care la o lună a murit pe neaşteptate. O complicaţie la inimă. Atât ne-au zis doctorii. Ceva ce nu putuse fi depistat din timp. Mai bine nu s-ar fi născut deloc. Dacă n-am fi apucat să-l cunoaştem, n-am fi ştiut pe cine să iubim. Aşa însă, fericirea noastră avusese un chip. Iar acum dispăruse. Apucasem doar să vedem cum ar fi fost, să mirosim sentimentul ăla de împlinire. O lună. Doar atât durase fericirea noastră deplină. Pe urmă, totul s-a făcut scrum.

— Mamă, n-am ştiut că am mai avut un frate! am zis mai mult ca pentru mine.

— N-aţi ştiut multe. Ce rost avea să spun?

— Şi cum aţi trecut peste asta?

— N-am trecut. Eu poate aş fi făcut-o, dacă Barbu ar fi vrut şi el. Dar el nu, a rămas blocat acolo în suferinţă. Poate c-am greşit şi eu că nu l-am lăsat să plângă-n voie. Îndată ce-am putut, am rămas din nou însărcinată, însă Barbu m-a rugat cu cerul şi cu pământul să-l dau afară de frică să nu păţim la fel. Am avut nişte certuri groaznice atunci, iar eu am plâns cât nu o făcusem toată viaţa la un loc. Nu voiam să scap de copil. Credeam că lucrurile pot fi reparate şi mă grăbeam să le lipesc la loc. De parcă o naştere ar fi putut să anuleze o moarte. Greşeam, desigur, dar nu voiam să cred că doar până acolo durase fericirea noastră. Şi nici să accept că poate fi din

nou rău. Că am putea să ne pierdem din nou copilul. Şi totuşi, simţeam că istoria se repetă. Că era exact ca atunci când murise fratele meu. Tot ceea ce-mi doream era să nu fiu din nou respinsă, dată la o parte, să devin din nou invizibilă şi să nu mai însemn nimic pentru nimeni. Era lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Am lăsat copilul, iar după ce-am născut, am stat cu frică până ce-a împlinit luna. În tot acest timp, Barbu s-a ţinut departe de el, ca nu cumva să se ataşeze. Îl privea cu răceală, cu nesiguranţă şi cu oarece ranchiună. Poate e crud ce spun, dar cred că aştepta să moară. Credea că asta e soarta noastră. Să ne moară copiii. David părea să-l contrazică în fiecare zi în care se făcea mai mare şi mai puternic. Ţipa din toţi plămânii, mânca cu toată gura şi părea să se bucure de fiecare respiraţie. Cu toate astea, Barbu se ferea în continuare să-l iubească. Cred că mereu a făcut-o. N-a avut încredere în el şi n-a mai avut nici în mine. După ce-a crescut, l-am auzit mereu spunând că dacă ar fi trăit celălalt, primul său fiu, el n-ar fi îndrăznit să fie aşa obraznic şi ţâfnos cum era David.

— Ăsta n-a murit de rău ce e, spunea Barbu când se pilea puţin. S-a ţinut cu dinţii să trăiască. Pe când băiatul meu n-a avut nicio şansă. Îi spunea celuilalt „băiatul meu”, de parcă David n-ar fi fost tot al lui.

— Doamne, Dumnezeule, ce prostie! Dar totuşi nu s-a bucurat că are un fiu? Un fiu puternic, sănătos? Cum e posibil? Chiar nu l-a iubit niciodată? Nici măcar atunci când era mic?

— Mai ales atunci nu l-a iubit. Deşi mai apoi a încercat să repare.

— Când mai apoi? Că pe urmă au început bătăile.

— Totul a fost bine până când David s-a dus la şcoală.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— David a fost dintotdeauna isteţ. Mereu premiant, mereu primul. Iar lucrul ăsta n-a făcut decât să-l irite pe Barbu. Zicea că se dă mare cu deşteptăciunea lui, dar că nu e decât un mucos. I se părea că îngroaşă rândurile celor ce se cred superiori cu învăţătura lor.

— Orice părinte s-ar fi bucurat să aibă un copil ca el. El nu…

— Mai ţii mine când l-a rugat David o dată să-l ajute la ceva?

— Nu, nu-mi aduc aminte. Să-i fi cerut ajutorul tatii? Niciodată!

— Ei bine, într-o zi l-a rugat să-l ajute cu ceva la matematică. Nu ştiu dacă avea într-adevăr nevoie sau doar îl încerca să vadă câtă carte ştie. Era şi David ăsta un căpos!!! Barbu nu s-a priceput să-l ajute, iar David parcă atât ar fi aşteptat. „Doamne, tata, da nimic nu ştii!” i-a zis David cu uimire sinceră de copil, dornic să se dea mare. Făţărnicie de copil, ce vrei? Atunci l-a pocnit Barbu pentru prima dată. Toate frustrările lui de la serviciu s-au] eliberat atunci. L-am scos cu greu din mâinile lui. Şi tot atunci am încasat şi eu prima palmă. I

— Doamne, mamă! N-aţi stat de vorbă după aceea?

— Ba cum să nu? Şi-a cerut iertare şi a plâns în hohote \ promiţând că nu mai face niciodată. Şi o vreme n-a mai; făcut. Din contră, a fost Barbu cel din vremea fericirii noastre.

— Nu-nţeleg. Dacă tot simţea că-l pune în încurcătură cu isteţimea lui, de ce îl obliga după aceea să ia numai 10? De ce ne obliga şi pe noi?

— „Dacă tot se cred deştepţi, atunci să tragă! Să pună mâna să muncească pentru asta şi atunci poate că o să-i cred şi eu!”, aşa zicea de fiecare dată când îl rugam să vă mai slăbească cu notele alea de 10. El însă, nu şi nu, o ţinea pe-a lui. Dacă tot credeţi că el e prost şi voi sunteţi deştepţi, atunci ăsta să fie blestemul vostru, cam asta era ideea.

Mama a tăcut brusc. A rămas cu privirea pierdută în gol şi gura strânsă, semn că mărturisirile se încheiaseră.

Eu continuam însă să aştept. Nu ştiu ce, dar aveam impresia că trebuie să mai existe ceva. Că pur şi simplu nu putea ca asta să fie tot. Îmi pusesem toate speranţele în această discuţie, crezând că ea va arunca lumină peste tot comportamentul mamei şi peste ceea ce fuseserăm nevoiţi să trăim. Să aducă înţelegere, compasiune, şi odată cu ele iertarea. Ce trebuia să înţeleg de aici? Că mama îl iubise pe tata într-atât de mult încât îi acceptase schimbările fără să crâcnească, ascunzându-se mereu în spatele fericirii ei perfecte din tinereţe?

— Ce sperai s-auzi? m-a întrebat mama citindu-mi dezamăgirea pe chip.

— Adevărul e că nu ştiu.

— Fata mea, uneori crezi că e nevoie de cine ştie ce motive pentru ca viaţa ta să o ia într-un anume sens, dar adevărul e că n-ai. Puţine lucruri le faci pentru că aşa crezi că e bine; le faci, de fapt, pentru că nu poţi altfel. Pentru multe dintre greşelile noastre, nu există explicaţii care să aibă sens. Există doar slăbiciuni pe care nu le poţi învinge. Pentru că nu poţi schimba în totalitate ceea ce eşti. Oricât te-ai strădui. Întotdeauna rămâi ceea ce te-ai născut să fii.

— Ba da, mamă, lasă-mă să cred că da. Nu-nţeleg exact ce vrei să spui…

— Înţelegi fiecare lucru pe care l-ai făcut în viaţă? m-a întrebat mama ca şi când s-ar fi întrebat pe sine. Uneori iubeşti un om care la început ţi s-a părut perfect, iar când timpul îl schimbă, continui să o faci, fără să te întrebi de ce. Nici nu contează motivele, ci doar că numai aşa poţi face. Uneori… iubirea e pe viaţă.

— Şi atunci, l-ai iubit doar pe el?

— V-am iubit şi pe voi, dar…

— … dar pe el cel mai mult, am completat dezamăgită.

— Cu cât se schimba mai tare, cu atât îmi dădeam seama că are nevoie mai mult ca oricând să-l iubească cineva. Iar eu eram singura care o putea face.

— Şi pentru noi erai tot singura, mamă! am spus cu obidă. În tine erau toate speranţele noastre.

— Am încercat’s…

— Destul! Cred că mi-a ajuns pentru azi.

— Nu aştept înţelegere de la tine, Ema, mi-a

zis mama pe ton conciliant.

— Nu aştept nici măcar iertare. Aveam nevoie să spun povestea asta mai mult decât aveai tu nevoie s-o auzi. Aş fi vrut să am o scuză pentru felul în care m-am purtat cu voi, dar adevărul e că n-am avut. Sunt ceea ce sunt.

*

Credeam că dacă aş fi reuşit să traversez încăperea aceea întunecoasă în care mă simţeam uneori captivă, aş fi putut apoi să rămân mereu în prezent. Era nevoie însă să o străbat o dată pentru totdeauna, dintr-un colţ în altul, oricât de tare m-ar fi speriat.

*

Sofia şi-a luat un mini-concediu şi ne-a anunţat că vrea să plece pentru câteva zile din oraş. Singură, fără George. La o veche prietenă din facultate, care are undeva o căsuţă, la munte. Ni s-a părut bizar.

— Cum te-ai hotărât să te duci? am întrebat-o, mirată să aud că păstrează o legătură aşa strânsă cu Frida, despre care nu mai auzisem nimic de la terminarea şcolii.

— M-am întâlnit cu ea zilele trecute întâmplător şi pe parcursul a câteva minute ne-am povestit tot ce-am făcut în anii în care n-am vorbit. Am turuit de parcă ultima oară am fi făcut-o cu doar câteva zile în urmă. Din vorbă în vorbă, m-a invitat pentru o săptămână la căsuţa ei de la munte, unde vor fi doar ea şi fiul ei de trei anişori şi chiar dacă la început mi s-a părut de-a dreptul fantezistă propunerea ei, mi-am dat seama că aş vrea să fac asta. George lucrează foarte mult, iar

eu am nevoie de-o ieşire. Chiar şi fără el.

Şi mie şi lui David ni s-a părut ciudat s-o auzim acceptând invitaţia prietenei cu atâta detaşare. Dacă i-am fi propus altă dată să vină sau să facă ceva fără George, nici n-ar fi stat pe gânduri, ar fi refuzat pe loc. S-o auzim că vrea să plece singură o săptămână ni s-a părut realmente imposibil. Tindeam să-i dau de data asta dreptate lui David, care îmi tot atrăgea atenţia că se întâmplă ceva cu sora noastră.

— Eu cred că Sofia fuge de ceva. Vrea să stea o perioadă departe de George. Ceva – mi spune că minte. Nici măcar n-o cred că s-a-ntâlnit cu nu ştiu ce prietenă şi că se duce la ea. Cred că pur şi simplu se duce undeva unde să fie singură. Poate că are nevoie de timp de gândire. Nu ştiu, fă ceva şi convinge-o să vorbească!

— Mereu spui „fă ceva, fă ceva”, dar ce crezi tu că pot face eu s-o conving să vorbească despre ceva ce e evident că vrea să ţină pentru ea? Dorinţa de-a se deschide trebuie să vină de la ea, noi n-avem cum s-o obligăm! Iar asta cred că tu ştii mai bine ca oricine, am adăugat eu cu reproş şi subînţeles. Şi tu ai lucruri pe care le ascunzi. Poate că mai întâi ar trebui să vorbim despre tine.

— O dăm în alta acum! Ce-ai cu mine? Ce-am eu?

— Păi nu ştiu, tu să-mi spui!

— N-am nici pe dracu’!

— Ba ai, eşti agitat, eşti împrăştiat, vorbeşti aiurea, îţi tremură mâinile, nu-ţi stă mintea-ntr-un loc. Nu vrei să-mi spui de ce-a plecat Lucia şi mama spune că vorbeşti în somn. Că ai coşmaruri,

că te chinui. Te-nchizi în tine şi orice ţi s-ar fi întâmplat, nu vrei să-mparţi cu nimeni şi mă sperii!

Pentru o clipă, privirea lui David a îngheţat şi-am îngheţat şi eu odată cu ea, pentru că ceea ce am văzut mi-a provocat un fior de groază pe şira spinării. Ceva ca o umbră întunecată i-a traversat privirea sticloasă, rapid, extrem de rapid, dar suficient cât eu s-o văd şi să-mi îngheţe sângele în vene. Pentru o clipă m-am temut, nici eu nu ştiu de ce şi pentru cine, ştiu doar că mi-a fost frică. Pentru prima dată. O frică împinsă până-n măduva oaselor. Frica asta creştea şi spinteca totul ca lama unui cuţit.

— David, dragul meu, ce gânduri zac în tine?

N-a răspuns nimic, doar m-a mângâiat trist pe obraz.

— Vorbeşte cu sor-ta, mi-a spus domol, ca şi când doar pentru ea mai puteam face ceva, nu şi pentru el.

Cât de grave erau lucrurile care i se întâmplau lui David nu aveam de unde să ştiu, dar nu mai era niciun dubiu. Era bolnav. De gânduri schilodite ce-l mâncau de viu. Le văzusem cu ochii mei ridicându-se la suprafaţă, inundându-i irisul verzui. Umbre grele, întinse ca nişte aripi stufoase, acoperiseră licărul vieţii. Instauraseră întunericul, haosul şi groaza. Nu era de privit ceea ce văzusem eu atunci.

De câte ori am încercat după aceea să mă conving că poate doar mi s-a părut, am revăzut privirea lui de-atunci şi mi s-a făcut din nou frică. Aşa cum nu-mi fusese niciodată. Nici măcar de

tata. De palma lui ridicată, de ţipătul lui ce uneori mă făcea să scap pe mine stropi de pipi, de pumnul lui încordat ridicat ameninţător peste noi, de pasul pe care i-l ştiam pe dinafară şi a cărui simplă apropiere îmi făcea pielea solzi, de furia lui mereu învolburată ce ne lua mereu pe nepregătite.

Simţeam nevoia să mă concentrez şi să fac ceva. Pentru el, pentru Sofia, pentru toţi ai mei. Aveau nevoie de ajutorul meu şi pentru asta trebuia să rămân prezentă. Dacă vrei ca ceva să se schimbe în jurul tău, trebuie să ai curaj să faci tu primul pas.

Poate că stătusem prea mult pe margine. Erau fraţii mei şi ştiam că suntem la fel. Dacă eu rezistasem tuturor lucrurilor prin care trecusem, credeam că la fel vor face şi ei. Şi că, oricât de puţine ne-am spune, dacă am avea cu adevărat nevoie de ajutor, am găsi o cale să ajungem unul la celălalt. Dar cine stabileşte când e suficient de greu pentru a cere ajutor? Care sunt limitele? Fuseserăm obişnuiţi să îndurăm, însă acum nu mai era nevoie.

E bine să nu te amesteci în vieţile oamenilor, dar uneori e imperios necesar să o faci. E vital. Dacă nu o faci la timp, ai putea trăi cu regretul veşnic că ai închis ochii exact când trebuia să-i deschizi mai tare. Iar într-un astfel de moment mă aflam eu. Simţeam nevoia să mă implic. Dacă David nu m-ar fi dat jos din pat cu forţa atunci, probabil că aş fi sfârşit mâncată de tristeţe, devorată de viermii regretelor şi ai pierzaniei.

Dar cum, de unde să încep? Trebuia neapărat

să-l conving pe David să meargă la doctor, să vorbească cu un psiholog. Habar n-aveam cum să fac asta, dar trebuia să reuşesc. Aveam numărul de telefon al medicului ce-mi fusese recomandat şi mie, aşa că nu trebuia decât să fac o programare. Cum aveam să-l conving să se ducă acolo, mai aveam timp să mă gândesc. Important era să încep de undeva. Şi la fel de important era să aflu dacă Sofia avea la rândul ei probleme.

— Nu pot să cred că pleci singură în vacanţă! am tatonat-o pe Sofia, hotărâtă să mai fac o încercare.

— În mod normal ştii că n-aş fi plecat, dar dacă tot a apărut ocazia asta, am vorbit şi cu George şi-am zis amândoi, de ce nu? Nu văd când se vor linişti lucrurile la el la serviciu, aşa că până la următoarea vacanţă adevărată ne aşteaptă cale lungă. Iar eu nu mai rezist. Simt nevoia să plec undeva, îmi trebuie o pauză. Aşa că a venit la ţanc. O să fie ca pe vremuri, a completat Sofia încercând să fie ghiduşă. O vacanţă între fete.

— Cu un copil după voi nu e chiar ca între fete, dar… mă rog, dacă tu simţi că-ţi face bine!

— Îmi face, cum să nu? Mă bucur să stăm câteva zile izolate, să depănăm poveşti în mijlocul naturii, e ceva ce mai reuşesc să fac doar când vin la tine.

— Păi să vii mai des, ştii că poţi s-o faci oricând. N-ai mai venit de mult!

— Ştiu, ştiu, dar le ai şi tu pe-ale tale.

— Ai nevoie de o pauză cu George?

— Ce? Nici vorbă…

— Atunci?

— Atunci ce?

— Nu ştiu, mi se pare că eşti mereu abătută, parcă ai un nor deasupra capului şi-l porţi cu tine peste tot.

— Poate n-ar strica sa mă adun puţin.

— Cum adică? Ce te frământă?

— Am doar nevoie de puţină linişte.

— Te-ascunzi de mine!

— Nu m-ascund. Sunt obosită doar, aşa… ca tot omu', tu nu eşti?

— Ba da, sunt, i-am zis.

Deşi nu m-a convins, ba, din contră, mi-a confirmat faptul că e ceva ce-o supără, n-am avut încotro şi-am lăsat-o-n pace. Poate că nu era momentul să insist. Trebuia să procedez cu răbdare.

— Sofia a plecat deja sau urmează să plece? m-a întrebat David cu vocea precipitată la telefon, la scurt timp după ce închisesem cu Sofia.

— A zis că pleacă azi. De ce?

— Poţi să verifici, te rog, dac-a plecat? Adică acum, să verifici acum?

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

— Sun-o acum, sun-o repede şi vezi dacă a plecat. Te rog, repede, hai, acum!

— Ce-ai, mă?

— Îţi explic pe urmă, sună, poate n-a plecat!

— Of, David, mă pui în nişte situaţii!!! Abia am închis telefonul cu ea.

— Sună, nu mai sta, a spus el şi mi-a trântit telefonul în nas.

Şi s-o-ntreb ce? Ce naiba voia s-o-ntreb? Cu toate astea am sunat. David îmi indusese starea

lui de agitaţie, aşa că m-am executat.

— Ce faci, Sofia, ai plecat?

— În câteva minute… a răspuns ea mirată că o sun din nou.

— Te-am sunat să… să-ţi urez vacanţă frumoasă şi să te distrezi.

— Da, da, mulţumesc! a răspuns oarecum uşurată. Sau poate doar aşa mi s-a părut mie.

— O să ne distrăm, a adăugat apoi un pic prea strident, moment în care mi-am dat seama că tocmai îmi turnase o minciună.

— Sofia, eşti bine? am întrebat-o din nou cu vocea celei mai blânde surori.

— Ai făcut o fixaţie cu întrebarea asta!

— Fată, eşti bine? Eşti bine cu-adevărat? Ştii că mie poţi să-mi spui orice!

— Sunt bine, de ce n-aş fi? Sunt extrem de încântată de ieşirea asta! A apărut aşa, ca o joacă, dar acum mă bucur din tot sufletul de ea.

— Şi George nu se supără că pleci?

— Nu, de ce s-ar supăra? Doar ţi-am spus, se bucură să ies din ritm pentru câteva zile şi că mă duc mă odihnesc, în fond nu lipsesc decât o săptămână.

Oare de ce era aşa de obosită Sofia, chiar nu puteam să înţeleg. Copii n-aveau, ce mari griji putea să aibă? Erau doar ei doi, ce era aşa de complicat?

— Te pot suna acolo?

— Din păcate am aflat că nu prea e semnal, dar stai fără grijă, încerc eu să vă mai sun din când în când. Oricum, dau un semn la întoarcere.

— Sper să fie totul bine acolo!

— De ce să nu fie?!

— Ok, atunci ne mai suni tu dacă poţi!

— Da, da! Te pup! Pupă-i şi pe copii, pe Victor!

— Ai grijă de tine!

— Întotdeauna! a spus ea.

Am închis telefonul şi m-am gândit că David are dreptate. Sofia nu mă convinsese că e bine. O teamă agilă îmi juca în suflet şi îmi pâlpâia ca o flacără când mai mare, când mai mică. Oare chiar se întâmpla ceva cu ea? Dacă da, sigur era de rău, din moment ce recurgea la tot felul de tertipuri pentru a se ascunde de noi. Poate că era rău de tot. Sau poate că doar teama asta a lui David mă făcuse să văd lucrurile distorsionat. Teama asta născută din dorinţa lui de a ne proteja.

*

— Mama voastră e-n pat şi nu se simte bine, iar vouă vă arde să faceţi gălăgie, măi copii? i-a luat Victor la rost cu vocea mică, mică de tot.

— Dar când nu e mama bolnavă? au comentat ei.

Nu azi, mi-am zis, nu azi!

*

Mult mai târziu, am aflat că David a ajuns la timp pentru a o vedea pe Sofia înfofolită cu o eşarfă mare, ca o broboadă ancorată la gât, în pantaloni şi bluză cu mânecă lungă, cu ochelari de soare. Mi-a zis că i s-a făcut rău când a văzut-o aşa. Iar eu am înţeles de ce, fără să fie nevoie să-mi explice. Târa după ea un troller mic şi se uita speriată în stânga şi-n dreapta. Un taxi, venit la comandă, a oprit în faţa blocului, iar ea s-a urcat

cu oarecare greutate-n el. De parcă ar fi durut-o oasele, corpul.

— Eşti sigur că asta ai văzut sau doar ţi s-a părut că se potriveşte scenariului tău? m-am repezit să-l întreb.

— Nu sunt sigur de nimic, dar aş putea să jur că asta am văzut.

— Apoi ce-ai făcut?

— Am avut noroc că nu i-am dat drumul taximetristului meu, aşa că m-am urcat în maşină şi i-am zis să-i urmărească. „Ascultă, dom'le, nu vreau să intru în cine ştie ce învârteli, să am probleme. Sper că nu vrei să faci nimic rău!", mi-a zis şoferul. Fără chef să dau explicaţii, mi-am scos legitimaţia şi i-am zis că investighez un caz. „Atunci, sigur că da, facem tot ce doriţi, să trăiţi!", a răspuns el, de parcă devenise parte importantă a unei urmăriri ca-n filme. „Păstrează distanţa şi încearcă să nu baţi la ochi", l-am rugat eu. Din momentul în care a aflat că sunt în misiune, totul s-a schimbat la el. Se foia în scaun, lua virajele din tot corpul înclinându-se în dreapta şi-n stânga, se uita permanent în oglinda retrovizoare, schimba vitezele chiar şi atunci când nu era cazul.

— Lasă taximetristul, David! Zi mai departe! Până unde ai urmărit-o?

— Când mi-am dat seama că se îndreaptă spre gară, am sunat un amic, un subaltern, de fapt. I-am zis să lase tot şi să vină la gară în cea mai mare viteză, aşa cum e. Nu aveam cum să-mi dau seama unde se va duce, aşa că m-am aşezat la o coadă la bilete şi până a venit colegul, l-am pus pe taximetrist să vadă pe ce peron se aşază

subiectul. Aşa i-am zis, iar şoferul nu-şi mai încăpea în piele de mândrie că i-am dat încă o misiune. Apoi a venit colegul, i-am dat biletul şi l-am rugat s-o urmărească şi să-mi raporteze. Îndată ce a coborât din tren, Sofia a luat din nou un taxi, agentul meu, la fel, şi s-au oprit în dreptul unei case din care a ieşit o doamnă cu un copil după ea. Femeile s-au îmbrăţişat şi-au intrat cu bagajele în casă.

— Slavă domnului că n-a minţit! Atunci, înseamnă că totul e în regulă, nu?

— De ce era înfofolită?

— Avea doar o eşarfă şi ochelari de soare! iar ea poartă şi una şi cealaltă de obicei. Nu-nţeleg unde e problema, am spus încercând să mă conving singură că asta gândesc cu adevărat.

Rosteam cu voce tare nişte raţionamente în care voiam să cred şi asta le dădea greutate, le înmuia în adevăr. Dar dacă totuşi temerile lui David erau adevărate? Dacă el avusese tot timpul dreptate, iar eu nu făcusem decât să-l îndepărtez de adevăr? Dacă George o maltrata pe sora noastră? Trebuia să-mi fac curaj şi să-mi pun această întrebare. Am început să tremur la un astfel de gând, care prindea pentru prima dată rădăcini în mine şi se-nfigea cu ghearele direct în inima mea. Simţeam cum un vertij dă cu mine de toţi pereţii. Dacă închisesem ochii şi nu privisem decât problemele mele, într-un egoism feroce ce mă ţinuse departe de realitate?

În ziua aceea nu m-am putut abţine şi am sunat-o pe Sofia să văd dac-a ajuns cu bine. Deşi părea mai degrabă deranjată să mă audă decât

bucuroasă, am avut totuşi o conversaţie destul de lungă. Mi-a povestit despre locul unde e cabana, despre cât e de frumos în împrejurimi, despre redescoperirea vechii prietene din facultate, totul pe fundalul unui glas de copil care părea să vorbească neîntrerupt. Deşi îmi povestea cu plăcere toate lucrurile astea, totuşi părea absentă. Nici veselă, nici tristă. Mai degrabă distantă şi… resemnată. Ăsta e cuvântul. Părea resemnată. Vreo alte două zile am lăsat-o în pace şi dacă am văzut că nu mă sună, n-am mai insistat nici eu, deşi am avut tot timpul sentimentul că nu fac bine ce fac.

În cea de-a treia noapte a plecării ei, n-am putut să-mi iau gândul de la ea deloc. Am regretat că n-am pus mâna pe telefon şi n-am căutat-o pe timpul zilei, evitând astfel să fac o noapte albă. N-am reuşit să închid ochii nici măcar o clipă. Am avut tot timpul sentimentul că se întâmplă ceva, chiar în acele clipe, iar eu n-am fost suficient de atentă la semnale. Era patru dimineaţa, iar mie-mi era clar că n-am nicio şansă să adorm. Am renunţat să mă mai foiesc de pe o parte pe alta şi am coborât în bucătărie. Am aprins lămpiţa cu lumina cea mai slabă şi am pus de cafea. Am stat în picioare lângă aragaz până a fost gata, cu gândurile împrăştiate, după care mi-am turnat licoarea magică în ceaşcă, am adăugat un deget de lapte şi m-am aşezat. În faţa mea era scaunul pe care pe vremuri stătea Victor, în dimineţile în care ne beam cafeaua împreună.

De o vreme-ncoace nu-l mai ocupa nimeni. În fond, ce eram noi, nişte locuri pe care la un

moment dat nu le mai umpleam. Acum, deveniserăm goluri.

Trebuia să rămân prezentă, să-mi fac planuri pentru a afla adevărul despre Sofia. Poate era bine să plec după ea. Sau poate că cel mai bine era să vorbesc mai întâi cu George. Să-l somez să-mi spună adevărul. Oricare ar fi fost el. O discuţie acum, în lipsa ei, ar fi putut revela totul. Important era să am un plan. Important era să nu las lucrurile aşa.

Începea să se lumineze. Casele prindeau contur. Uşor-uşor se dezbrăcau de hainele de noapte şi scoteau la iveală siluetele încă adormite. Felinarele luminau discret. Arătau ca nişte jobene agăţate-n cui. Pe toată strada nu se vedea lumină decât la ultimul etaj al unei viluţe unde ştiam că locuieşte o familie cu copil mic. Doar eu şi ei eram treji la această oră a dimineţii. Era încă răcoare, dar mi-am tras pe mine un halat şi cu ceaşca fierbinte de cafea în mână, am apăsat uşurel pe clanţă şi am ieşit în curte. M-a izbit mirosul proaspăt al dimineţii. M-a lovit în plex, mi-a trezit gândurile, mi-a dat sentimentul realităţii. Era o linişte plăcută, nu se auzea nici ţipenie. Ştiam însă că în curând totul avea să se trezească. Era sublim. Nu era prima oară când mă bucuram de momentul acesta. În nopţile mele de insomnie, îl căutasem deseori şi eram bucuroasă când îl nimeream. Uneori am reuşit să mă bucur, alteori am fost cu minţile atât de-mprăştiate, încât n-am putut să mă opresc asupra lui.

Ar fi putut fi frumos. Ar fi putut fi altfel, îmi spuneam. Poate nu-mi dorisem destul. Nu făcusem

destul.

O lacrimă a apărut în colţul ochilor. Era caldă, fierbinte chiar, când s-a prelins cuminte pe obraz. Am lăsat-o să curgă în voie, iar urma lăsată de ea s-a răcit aproape instantaneu. Meritam, nu? Meritam toată tristeţea asta. Mâna lui Victor pe umărul meu m-a făcut să tresar. Mi-am şters lacrimile cu dosul palmei şi m-am uitat în zare. Nu puteam să-l privesc fără să-i spun tot. Aşa că mai bine-l ocoleam. Ca de obicei.

— Ce faci aici? m-a-ntrebat cu glas cald, catifelat.

— N-am putut dormi şi-am ieşit să mă-nviorez puţin.

— Ce ai?

— Nimic.

— Nu mai spune „nimic”.

— Mă gândesc la Sofia. David crede că ne ascunde ceva.

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu, dar încep să cred că are dreptate.

— Sofia şi George se chinuie să facă un copil. Şi nu reuşesc. De-aia a plecat Sofia. Să se roage. Au încercat tot ce se poate, nu prea le-a rămas nimic de făcut. Sofia are nevoie să se roage. Să creadă că Dumnezeu o va ajuta.

— De unde ştii toate astea? am întrebat cu ochii rotunzi de uimire, ridicându-mă spre el.

— De la George. Sofia l-a pus să promită că n-o să spună nimic, nimănui.

— Dar de ce? De ce?

— Pentru că-i e ruşine. Problemele ar fi la ea. Sau cel puţin au fost. Acum se pare că s-au

rezolvat, dar totuşi copilul refuză să apară.

— Nu pot să cred că tu ai reuşit să afli ceea ce mie şi lui David ne-a fost imposibil. N-am ştiut că tu şi George sunteţi prieteni aşa de buni.

— Ne-am apropiat. E un om bun. Te rog, nu-i spune lui David. Încearcă doar să-l linişteşti. I-am promis lui George.

— Dar de ce, de ce nu a… am rostit cu voce tare începuturi de întrebări ce mi se rostogoleau în cap.

— Linişteşte-te, nu e nimic cu Sofia. Dar cu David e. El are cu adevărat nevoie de ajutor.

— Ce vrei să spui? De ce am impresia că ştii şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştiu şi eu? Ce-mi ascunzi?

— L-am văzut sustrăgându-ţi o folie de medicamente.

— Cuuum? Ştiam eu! Ştiam eu că ar fi trebuit să mai am. Nu pot să cred!!! El mi le-a furat? De-aia nu mai aveam! Dar oare ce face cu ele?

— Le ia.

— De unde ştii? Poate le-a luat pentru altcineva.

— L-am văzut.

— Doamne, Dumnezeule! Oh, Doamne! Dar de ce are el nevoie să ia medicamentele mele? Dumnezeule, nu ştiu chiar nimic din ceea ce se întâmplă în familia mea! Dumnezeule!

Victor m-a strâns în braţe. Pentru prima dată de atunci. Mi-am cuibărit capul pe umărul lui şi am început să plâng. Simţeam nevoia să plâng cu sughiţuri. Şi-am plâns.

— Ema… mai e ceva!

— Dumnezeule, ce poate să mai fie?! am zis cu deznădejde în glas.

— L-am văzut pe David… agresând un bărbat.

— Ce tot spui?

— Întâmplător. Veneam într-o seară de la serviciu cu maşina când am văzut un tip şi-o tipă certându-se rău. Erau la intrarea din parcul Gralunis, de lângă noi. Se certau tare, iar la un moment dat, bărbatul a început s-o zgâlţâie pe femeie de umeri. De nicăieri a apărut David. Pot să bag mâna în foc că era el. Avea gluga trasă peste cap, dar i-am recunoscut hanoracul negru cu dungi gri şi chiar dacă nu vedeam foarte bine până acolo, pot să jur că era el. Aceeaşi înălţime, aceeaşi alură. Aceleaşi mişcări. El. Fără dubiu. Din două picioare l-a culcat pe bărbat la pământ. I-a mai dat două în burtă şi-apoi a fugit. S-a pierdut în parc. Am fost prea şocat ca să mă duc după el. Femeia a rămas înmărmurită lângă bărbatul ei. Încerca să-l ridice, dar el nu era în stare. Am tras maşina pe dreapta şi m-am dus să-i ajut. Bieţii oameni s-au speriat şi mai tare şi mi-au cerut să-i las în pace. Degeaba am încercat să-i liniştesc, ei o ţineau una şi bună. „Lăsaţi-ne în pace! Vă rugăm să ne lăsaţi!”

— Doamne, Dumnezeule! am spus, atunci când am putut rosti în cele din urmă ceva.

Simţeam că mi se face rău. Îmi simţeam stomacul în gât şi un gust amărui dădea să-mi facă gura pungă.

Doamne, Dumnezeule!

— Cred că e mai bine să ştii.

— L-ai întrebat ceva? Ai vorbit cu el despre

asta?

— Am încercat o dată, dar s-a făcut că nu înţelege.

— Poate n-a fost el.

— Ema, nu ţi-aş fi spus dacă aş fi avut cel mai mic dubiu.

— Cum i-ai zis? Cum l-ai întrebat?

— I-am zis că nu poate apăra pe toată lumea şi că rolul de justiţiar poate fi periculos. M-a privit întunecat şi sunt convins că aia nu era privirea unui om normal, după care a-nceput să râdă. Mi-a răspuns că ştie.

M-am cuibărit la Victor în braţe şi-am început din nou să plâng. De data aceasta cu toată amărăciunea de care eram în stare. Îmi plângeam copilăria, tinereţea, dar mai ales neputinţa.

*

M-am trezit de mult, dar mă prefac în continuare că dorm. L-am auzit pe Victor spunându-le copiilor: „Să nu vă duceţi la mama, încă doarme. Să n-o deranjaţi!”

— Nici nu ne duceam, i-am auzit chicotind.

Mi s-a strâns sufletul şi m-am ghemuit cât am putut de strâns.

*

Tristeţea ciuguleşte din mine cu cioc de corb flămând. Când devine lacomă, scormoneşte înăuntrul meu fără să-i pese că-mi deranjează organele vitale şi le reaşază în locuri nepotrivite. Alteori tristeţea e un nimic perfect care mă locuieşte şi pune stăpânire pe toate simţurile mele. Mă ascund în fiecare seară la streaşina întunericului până simt că mă cuprinde cu totul.

Fâşiile se-ncolăcesc împrejurul meu şi mă ţin strâns, la un loc, de parcă fără ele m-aş putea risipi în mii şi mii de bucăţele. Uneori întunericul mă protejează de tristeţe, alteori mă tăvăleşte-n ea ca într-o pudră ce mi se lipeşte de corp, îmi intră-n piele şi rămâne acolo. N-am numai sufletul impregnat de tristeţe, am tot corpul înmuiat în ea.

*

— Bună, David, am spus cu cea mai caldă voce de care eram în stare. Vreau să te rog să treci pe la mine.

— Vin, vin neapărat. E musai să stăm de vorbă. Şi eu voiam să te sun. Dar nu pot chiar acum. Ajung în vreo două ore. E bine? Eşti singură?

— Da, e bine. Şi sunt. Am multe să îţi spun.

— Ce chestie, şi eu!

— Da? Păi, zi acum dacă e ceva urgent.

— Nu, nu la telefon. Mai ai un pic de răbdare. Ajung imediat.

— Bine, te-aştept!

*

— Hai, salut! Eşti singură?

— Ţi-am zis că da.

— Aşa, hai să ne-aşezăm. Să-ţi povestesc! Nici copiii nu-s acasă?

— Doar ţi-am zis că sunt singură!

— Aşaaa. Nu-mi faci şi mie o cafea? Te rog, sunt cheaun rău. N-am prea dormit în ultimele zile.

— Păi de ce?

— Las că-ţi povestesc!

— Nici eu n-am prea dormit! Vrei şi ceva de

mâncare?

— Nu, nu, doar o cafea.

Era din nou agitat, nu putea sta locului. Ochii îi fugeau de colo-colo şi parcă tot căutau pe cineva. Bâţâia din piciorul stâng ca şi când ar fi ţinut tempoul unei melodii repezite. S-a oprit un moment să miroasă un mănunchi de zambile aflate pe masă, lângă el. Le-a privit când duios, când încurcat, de parcă n-ar fi ştiut cum să se bucure de ele.

— Ce frumoase sunt! a zis în cele din urmă. Trebuie să fii tare fericită aici, a adăugat melancolic.

— Dar să-ncep să-ţi spun, s-a adunat el. E mult de povestit şi nu e nici uşor. După ce-a plecat Sofia, m-am întors la birou şi m-am dus la George să văd în ce ape se scaldă. De cum m-a văzut, s-a albit la faţă. Da ştii cum, instantaneu! „Ce faci, cumnate?” l-am întrebat. Ştii bine că mie-mi place să-i zic aşa, cumnate, chiar dacă nu-s căsătoriţi. Ce-i drept, nu i-am zis niciodată la birou, dar aşa mi-a venit să-i zic atunci. Mereu am păstrat distanţa şi nu l-am favorizat în niciun fel. Ba, dimpotrivă, aş putea spune, dar asta n-am ştiut-o decât eu. I-am zis că mă bucur că a lăsat-o pesor mea să se ducă la munte să mai respire şi ea un pic şi l-am invitat la o bere. Ca băieţii, am zis. S-a uitat la mine cu neîncredere, dar în cele din urmă a acceptat. „Cum să nu, într-o seară, doar că acum sunt cam ocupat. Dacă tot a plecat Sofia câteva zile, m-am apucat să renovez bucătăria, că sunt o groază care s-au stricat. Chiuveta picură, sub geam s-a umflat peretele şi trebuie izolat,

termopanul trebuie schimbat, am plănuit să fac o grămadă de lucruri în lipsa ei”, a zis el. „Sigur, cumnate, când poţi tu, nu e grabă, când poţi. Nu trebuie să te dai peste cap pentru mine. Când poţi tu. Şi dacă ai nevoie de ceva ajutor, nu te sfii să-mi ceri. Eu vin, să ştii, doar să-mi zici”, m-am oferit. „Mă descurc, mă descurc” mi-a răspuns încurcat.

— Aşa, şi? am încercat să-l conduc către ce mă interesa.

— Pe urmă i-am zis că aştept să mă sune când se eliberează şi apoi, salut, salut. Nu-i venea să creadă că a scăpat, că aia a fost tot.

— Bun…

— Păi stai aşa că povestea abia acum începe. Seara m-am prezentat la el la uşă cu o sticlă de bere în braţe, iar când, m-a văzut, mai să leşine.

— Îmi pare rău, e deranj, a spus, e aşa şi pe dincolo, a încercat să scape de mine, în orice caz să nu mă bage-n casă. L-am ginit, ar fi vrut cu orice preţ să scape de mine!

— Hai, frate, că n-am venit în inspecţie, am râs eu. Bem o bere şi pe urmă te las să-ţi vezi liniştit de treburi. Asta dacă nu vrei cumva să rămân să te ajut.

— Cum vrei tu, doar să scuzi dezordinea, a aprobat în cele din urmă şi a eliberat intrarea. Am fost dimineaţă, înainte de a merge la birou să cumpăr nişte găleţi de vinarom, nişte vopsea, uleiuri, pensule, de-astea şi le-am lăsat în mijlocul casei, a continuat el să se scuze.

— Şi-ai intrat?

— Păi da, m-a lăsat să intru, ce să facă, pen’ că n-a avut încotro. Iar când am intrat, zbang i-am

dat un pumn în ficat de l-am îndoit. Apoi, l-am trântit la pământ.

— Poftiiim? Daviiid, ce mama naibii ai făcut?

— Păi da, tu ce credeai, că m-am dus în vreo vizită de curtoazie sau cum?

— Doamne, pur şi simplu nu pot să cred c-ai făcut aşa ceva… am zis ca pentru mine, simţind cum îmi vine să mă las moale, să leşin.

Dar de data asta nu era vorba despre mine, trebuia să ascult, să aflu tot ce s-a-ntâmplat, cu orice preţ.

— Păi stai că asta nu e tot, abia acum începe, a spus David ca-n transă, cu bucuria unui lunatic.

Era extaziat, nu mai putea să stea pe scaun, aşa că s-a ridicat.

— Pe urmă am început să-l dezbrac, a continuat David, mai bine zis i-am tras hainele de pe el. Boul a început să ţipe, dar i-am zis că la fiecare ţipăt o să-i dau una peste gură, aşa că a ţipat ce-a ţipat până a-nţeles că mai bine tace. „Eşti nebun”, mi-a şuierat printre dinţi. „Eşti de-a dreptul nebun. David, încetează!”, m-a rugat cu ochii bulbucaţi de groază.

„Ce-ţi veni să faci aşa ceva?” m-a întrebat ca şi când comportamentul meu ar fi fost de neînţeles pentru el.

„— Chiar nu ştii? N-ai nicio idee, cumnate?

— N-am, de unde să am?!

— De ce te porţi urât cu sora mea?

— Eu? Cum să mă port urât cu ea, o iubesc, niciodată nu m-am purtat urât”.

Atunci, zbang, i-am mai dat una. Nenorocitul dracului mă minţea în faţă cu uşurinţa cu care

scuipi seminţe. Iar asta m-a întărâtat cel mai mult. După ce l-am lăsat în pielea goală, l-am legat de calorifer. Din când în când îi dădeam câte o curea peste buci, picioare, mâini… peste tot.

Ştii, surioară, era ciudat. Cu cât dădeam mai mult, cu atât aş mai fi dat. Cu cât îl vedeam mai îngrozit, cu atât îmi venea să-l surprind din nou. Era… nu ştiu cum să zic… Era plăcut. Atunci a fost prima oară când l-am înţeles pe tata. Odată ce te înveţi cu şfichiuiala curelii pe piele, cu plescăitul ăla ascuţit, nu te mai poţi opri. Îţi doreşti să-l auzi din nou şi din nou. Iar fiecare loc alb, neînroşit parcă te roagă să-l plesneşti şi pe el. Prăpăditul plângea şi mă ruga încet să termin, cu mucii curgându-i în gură, fără vlagă, fără putere, cam în felul ăla în care îl ruga mama pe tata să înceteze prin uşa închisă. Şi-atunci am înţeles. Ruga ei n-ar fi putut niciodată să-l oprească, pentru că ea nu făcea decât să-l incite, să-l facă să meargă mai departe. L-am înţeles pe tata cu adevărat. Şi ştii de ce nu l-am dat gata atunci? Pentru că mi-am dat seama că am nevoie de plăcerea asta şi a doua şi a treia zi. Iar dacă-l terminam din prima nu mi-ar mai fi rămas nimic.

— Dumnezeule, David! am spus cu puţinul glas pe care-l mai aveam, cu tremurul vocii ducându-se în josul corpului ca un vierme lung. Şi pe urmă, pe urmă ce-ai făcut?

am întrebat, deşi simţeam că îmi ajunge şi că nu mai pot să-ndur.

Însă era prea important ca să nu vreau să ştiu.

— Pe urmă am băut berea şi m-am culcat, a

zis David cu fericirea unui nebun în ochi.

— Şi, mai departe? Spune, David, mai departe. Ce-ai făcut când te-ai trezit?

— Mi s-a făcut milă de el şi l-am acoperit cu o pătură pe care am găsit-o. Dârdâia de frig sau avea frisoane, dracu' să-l ia cu dungile lui cu tot, care numai eu ştiu cât de mult trebuie să-l fi usturat. I-am dat şi lui o gură de bere şi apoi am stat de vorbă.

„— Păi bine, mă George, e frumos să dai într-o femeie, e frumos să dai în sora mea?

— Eşti nebun? Doar ţi-am zis! N-am dat în viaţa mea în sora ta. O iubesc!

— Ştii ce cred eu? Cred că tot de-aia te-a lăsat şi nevastă-ta, pentru că dădeai în ea. Cred că eşti un bătăuş cu experienţă. De ce faci, George, asta? De ce? îţi place să le vezi privirea de căţeluşi cum te roagă să nu mai dai? Sau frica ce li se citeşte în ochi, groaza de durerea ce va urma după ce pumnul zdrobeşte carnea? Sau ce, ce-ţi face plăcere cel mai mult? Să auzi cum te imploră să le laşi în pace? Umilinţa la care le supui? Spune sincer, ce anume îţi place cel mai mult? Şi mai zi-mi ceva, ai vreun fetiş anume? Cu ce le baţi, cu mâinile goale? Le strângi de gât, le fărâmi oasele? Ce le faci? Spune! Pentru că dacă nu-mi spui, o să le încerc pe toate ca să vezi şi tu exact cum e cu fiecare. Mai bine spune simplu, le bat cu pumnul şi numai aşa o să ţi-o dau şi eu, iar dacă le dai cu piciorul, la fel o să te bat şi eu. Da e mai bine să spui tu, altfel nu te văd bine, cumnate!"

— Doamne, ce-ai făcut, David? Dumnezeule mare! Ce-ai făcut? am îngăimat îngrozită.

— L-am ţinut aşa, în pielea goală, legat de calorifer ore în şir, a continuat David ca şi când ar fi avut nevoie să spună mai departe povestea, indiferent dacă mai voiam să ascult sau nu. Din când în când îl dezlegam să-l duc la baie. Şi de fiecare dată stăteam lângă el până-şi făcea nevoile.

— Nu ţi-a fost teamă că o să sară la tine?

— Nu. O singură dată a încercat, dar eram pregătit pentru orice. Nu mă putea păcăli. L-am văzut cum îşi roteşte ochii împrejur căutând să apuce ceva cu care să-mi dea-n cap sau dracu' ştie ce, dar am avut grijă să-l lovesc în ficat de cum i-am dat drumul şi l-am făcut să meargă până la budă, cocoşat de durere, cu ochii bulbucaţi şi respiraţia tăiată. Ar fi vrut să se repeadă asupra mea atunci, dar i-am ridicat capul, l-am luat de fălci şi l-am strâns cu putere până ce-am simţit că-i ies ochii din orbite. „Dacă încerci ceva, te omor, i-am suflat în faţă". Aşa scofâlcit cum era mi-a spus din nou, „eşti nebun, eşti nebun".

— Unde e George acum? l-am întrebat.

— Răbdare, fetiţă, răbdare, te rog! E legat de calorifer. Aşa cum a fost toate zilele astea. I-am dat apă şi pâine. Din când în când i-am mai dat câte o gură de bere. Şi tot din când în când, l-am luat din nou la întrebări.

„— Şi cum ziceai că-ţi place s-o baţi pe Sofia, sora mea?

— N-am bătut-o niciodată. Poţi să o-ntrebi. Nu m-am atins niciodată de ea. O iubesc! Nu-nţelegi c-o iubesc?

— Recunoaşte, recunoaşte, porc împuţit că

de-aia a plecat de-acasă, de-aia te-a lăsat singur ca să-şi facă curaj şi să te părăsească!

— Nu, nu, spunea el tânguindu-se! Nu e nimic adevărat din tot ce spui. Nici măcar un singur lucru. Sofia a plecat la mănăstire, vrea să se roage.

— Al dracu' de porc împuţit. Recunoaşte odată! Nu mai fi laş şi recunoaşte! Nu mai inventa lucruri! A plecat să stea la o prietenă pentru că nu mai suporta bătăile tale. Am văzut-o cu ochii mei. A plecat la Frida, la fosta ei colegă de facultate, departe de tine. Era înfofolită toată. Să nu i se vadă vânătăile! Porcule! Al dracu' mincinos! Cu ochii mei am văzut-o! auzi la el, mănăstire?

— Aproape de Frida e o mănăstire unde e un preot despre care se zice că face minuni. Sofia a auzit de el şi-a plecat acolo să se roage. Vrem să avem un copil, dar Dumnezeu nu ne-a ajutat. A plecat să se roage acolo. Spera ca el s-o poată ajuta. Să ne poată ajuta…

— Ajunge! Gata, mincinosule! am sărit şi m-am apucat să-l strâng cu putere de beregată, din ce în ce mai tare. Recunoaşte, îi spuneam. Recunoaşte, laşule!"

Doamne, Ema, ce senzaţie, să simţi toate vinişoarele alea de la gât umflate, mărul lui Adam gata să se desprindă de toate celelalte şi degetele afundându-se în carne. Ce senzaţie şi câtă voinţă mi-a trebuit pentru a le elibera atunci când dorinţa de a le strivi devenise mai mare decât orice!

— Dumnezeule mare! mai spuneam eu din când în când cu groaza că alte lucruri ar mai fi

putut ieşi la iveală. Cu toate astea, am continuat să-ntreb ca un disc stricat unul şi acelaşi lucru: Şi-apoi, ce-ai făcut cu el, unde e acum?

David nu putea să răspundă. Era pierdut în lumea lui. Rânjea. Un râs lăţit pe toată faţa ca o acuarelă încă nefixată. Era grotesc, murdar. O schimonoseală drăcească îi deforma chipul şi privirea. David al meu era îngropat în acest scăpătat care se bucura de tot ceea ce povestise. Nu ştiam să dau la o parte mizeriile ce crescuseră peste el, dar trebuia să-ncerc. Chiar dacă-mi era scârbă, chiar dacă-mi era groază. O frică tăioasă mă străbătea din când în când. Era însă de datoria mea să-l caut, să-l scot la suprafaţă.

— David, dragul meu, trebuie să mergem la el. Doar noi *ţ* doi, acum, amândoi.

— Nu! a tunat el şi şi-a ferit mâinile pe care încercasem să i le prind în ale mele. Nu!

David m-a scrutat tăios, ca şi când ar fi vrut să-mi afle intenţiile, poate decepţionat de felul în care reacţionam, în parte uimit. O clipă mai târziu am avut impresia că-i văd un zâmbet slab ivit pe neaşteptate, un zâmbet pe cât de dur, pe atât de familiar, care n-a făcut altceva decât să-i strâmbe faţa într-un fel meschin.

Privindu-mă cu intensitate, David îşi luase adevărul de partea lui, adevărul său, desigur, care-i părea de necontestat. Voia să mi-l bage pe gât cu forţa dacă era nevoie, iar pentru asta nu mai avea discernământ. Ce-am văzut în ochii ăia tulburi de nelinişte n-aş şti să descriu în cuvinte, pentru că nu mai văzusem până atunci, nicăieri. Poate tocmai de-aia am stat nemişcată, cu răsuflarea

tăiată, simţindu-mă mică şi fragilă în toată lumea aia nebună, plecată la galop.

Pentru o clipă am căzut pradă fricii şi aş fi vrut să-l mă îndepărtez, dar picioarele erau ca înfipte-n plumb, aşa că am rămas neclintită. Poate că era şi dorinţa mea de a nu-mi arăta slăbiciunea şi atunci ambiţia de a nu lăsa nimic la vedere a învins frica ce torcea în mine. Ne-am privit lung, deşi nu erau ochii lui. Ne-am măsurat unul pe altul şi-am înţeles că bărbatul din faţa mea nu avea să-i cedeze cu una cu două locul fratelui meu îngropat în el.

— Tu cu cine ţii? m-a întrebat.

Şi-am avut impresia că e mugetul băieţelului aceluia pe care nu-l putuse apăra nimeni în copilărie.

— Cu tine, David, cu tine. Mereu am ţinut cu tine.

Ar fi vrut să mă creadă, dar se vedea că nu poate. Nici nu ar fi avut cum. Nimeni nu fusese de partea lui, nimeni nu-l apărase. De ce m-ar fi crezut acum? Am încercat din nou să-i mângâi mâinile, dar nu ştia să se lase iubit, atins, înţeles. Mâinile lui noduroase stăteau înţepenite ca nişte vreascuri moarte. Le-a ridicat apoi ca pe nişte rebuturi şi mi le-a pus pe umeri. M-a strâns între ele, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă sunt reală. Ceva din el se lupta să iasă la suprafaţă, iar în lupta lui se agăţa de mine. Îi vedeam gura mişcându-se, dar nu auzeam ce spune. Cu toate astea, încercam să citesc pe buze ca surzii, însă nici aşa nu mă descurcam prea bine. Şi-a privit

mâinile şi-apoi mi-a dat drumul cu bruscheţe. A făcut doi paşi în spate şi şi-a strâns mâinile la piept. Poate de teamă să nu facă ceva greşit cu ele, aşa m-am gândit. Sau cine ştie?

Final

Cu riscul de-a mă repeta, trebuie să-ţi spun. Cea mai fericită zi a vieţii mele a fost ziua în care a murit tatăl meu. Ştiu că sună groaznic, ştiu că pare aproape imposibil să nu fi găsit o alta despre care să spun asta, dar, din păcate, aceasta e realitatea. Ţi-am lăsat aici scris tot. Îţi va fi mai uşor să înţelegi sau poate că doar aşa mi-a fost mie mai uşor să explic. Pe unele lucruri le vei înţelege, pe altele nu. Te las cu toate pe cap, dar ştiu sigur că vei reuşi. Nu-ţi va fi uşor, dar o vei scoate la capăt. Pentru că tu eşti exact ceea nu am reuşit eu să fiu: un om drept şi bun. Aşa eşti clădit. Nu faci niciun efort pentru asta. E în sângele tău, în fiecare celulă. Nu ştiu cum e să te fi născut aşa. Nici măcar nu ştiu dacă eşti conştient de asta. Pentru mine a fost groaznic. Am simţit întotdeauna rădăcinile răului implantate adânc înăuntrul meu şi, oricât m-am străduit, n-am reuşit să le stârpesc. Le-am udat încă din primii ani de viaţă cu sârguinţă şi perseverenţă din ura lui taică-meu şi nepăsarea maică-mii. Poate că n-a fost numai vina noastră. Aşa mă consolez uneori. De fapt, doar cu asta mă mai consolez acum.

Cu toate explicaţiile, nu ştiu de ce nu ne-a iubit tata. Nu ştiu de ce nu ne-a apărat mama. Nu ştiu. În cele din urmă n-am reuşit să înţeleg. Dar vreau să cred că noi am fi fost altfel dacă lucrurile nu ar fi stat aşa de la bun început. Dacă am fi fost

iubiţi sau măcar, mai puţin înfricoşaţi. Nu-mi caut scuze, nu asta vreau să crezi, ci doar încerc să te fac să înţelegi. Ce e de înţeles, desigur, ce se poate. Pentru că unele lucruri nu pot fi explicate. Şi, evident, nici înţelese. Eu, cel puţin, n-am reuşit. Uite, vezi, dacă aş fi fost la psihologul de care nici n-am vrut să aud, poate că acum nu m-aş mai fi confruntat cu asta.

Ce ai aici e mai degrabă confesiunea pe care n-am ştiut cum s-o fac altfel. Sunt vorbele pe care le-am tot înghiţit şi care n-au apucat să se facă niciodată auzite. Motivele pentru care uneori am procedat într-un fel şi nu în altul. Atunci când am avut motive. Pentru că de multe ori am făcut doar ceea ce am putut.

De-a lungul vieţii am greşit mult, cu vârf şi îndesat aş spune, şi de cele mai multe ori am fost conştientă de asta, aproape de fiecare dată, dar ceva m-a făcut întotdeauna să merg înainte aşa. Poate n-am luptat suficient cu mine, poate n-am luptat destul, în general, dar uneori am simţit că am de luptat cu atât de multe, încât nu am ştiut ce să fac mai întâi, de unde s-o apuc. Iar de cele mai multe ori nu m-am simţit în stare.

Da, ai dreptate, poate că dacă am fi vorbit mai mult, m-ai fi ajutat. Acum sunt aproape sigură de asta, dar, cum bine o să vezi, e prea târziu. Ştiu, nu ţi-am lăsat prea multe portiţe de ieşire şi mereu te-am pus în faţa faptului împlinit, dar chiar şi acum cred că dacă m-ai fi lăsat să plec atunci, sau mai bine zis dacă m-ai fi izgonit, tot ai mai fi avut o şansă la fericire sau măcar la normalitate.

Ştiu că ţi-am luat tot, şi că nu ţi-am dat nimic în schimb. Nu e adevărat că oamenii buni sunt cei care au de câştigat în viaţă. Dimpotrivă, aş spune, oamenii buni pierd cel mai mult. Pentru că atunci când eşti aşa ca tine, ţi-e mai uşor să te laşi încolăcit de un şarpe ce nu muşcă. Şi un astfel de şarpe am fost eu, care te-a strâns, te-a tot strâns, până ce tu, omul bun care ai fost, te-ai trezit dintr-odată înghesuit într-o piele care nici măcar nu era a ta. Era pielea mea rece, de şarpe, ce n-a ştiut cum să lase căldura ta să-mi pătrundă în oase. Sunt sigură că ea m-ar fi salvat cu adevărat.

Copiilor spune-le că-i înţeleg. Tot ce mi-am dorit a fost să fiu o mamă bună. Cum bine vezi, n-am reuşit. N-am ştiut cum s-ajung la ei şi nici pe ei nu i-am lăsat să vină spre mine. Deşi au încercat. Până ce nu le-a mai trebuit. Până s-au săturat să bată la porţi deja închise. Apoi au constatat că le e mai bine fără mine. Şi-i înţeleg. Nu i-am bătut, aşa cum a făcut tata cu noi, de teamă să nu mă transform în el. Dar dacă mă întrebi acum, sunt sigură că ar fi preferat să le dau câte una peste fund şi apoi să ne vedem liniştiţi de viaţă. Am cerut însă să fie perfecţi. Deh, boala lui taică-meu. A săpat în subconştient atât de adânc, că m-am transformat uşor-uşor în el. M-am ferit mereu de una, dar am dat în alta.

Mă consolez însă cu acel sentiment al fatalităţii. Chiar dacă aş fi chiuretat locul, tot ar fi rămas sămânţa. Era prea adâncă, prea înăuntrul nostru. După moartea lui nu ne-am dorit decât să fim normali, dar ăsta e singurul lucru care nu ne-a reuşit niciodată.

Când i-am auzit pe copii spunându-ţi că e o uşurare când nu mai sunt în preajmă, mi-am dat seama că am ajuns exact în acel punct în care ne dusese tata pe noi.

Era atât de bine fără el şi-atât de complicat în preajma lui! Asta n-a făcut decât să-mi uşureze deciziile. Şi nu, nu e nicidecum vina lor. E doar a mea. A mea a fost dintotdeauna.

Să nu-ţi pară rău, am trăit ce-am meritat. Ştii cum e, uneori culegi ce semeni. N-a fost valabil şi în cazul tău, dar la mine s-a potrivit perfect. Cu toate astea, vreau să ştii că mereu am avut intenţii bune. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău.

După ce-a murit tata, am fost mereu în căutarea mea şi cine ştie, poate pentru că nu mi-a plăcut ceea ce sunt, am căutat să mă deghizez mereu. În alta şi în alta. Şi tot aşa. Până n-am mai ştiut deloc cine sunt. M-am tot ascuns, m-am prefăcut, m-am îmbrăcat în haine, mi-am găsit calităţi şi defecte care nu erau ale mele şi-n felul meu am încercat să mă descurc. Mi-era ruşine cu persoana care eram şi-am căutat mereu să găsesc alte şi alte variante ale mele. Însă nu mi s-a potrivit niciuna.

Oricât am încercat să mă îndrept şi să fac bine, mereu am avut impresia că sensurile tuturor lucrurilor îmi scapă printre degete, ca apa de la chiuvetă. Alteori aveam sentimentul că acţiunile mele sunt un scop în sine, uitând să caut ansamblul, fotografia atotcuprinzătoare. Coloram totul într-un fond străveziu, ce dădea realităţii o rezonanţă ambiguă, fără să-nţeleg cu adevărat încotro mă îndrept.

Mi-am ratat cu bună ştiinţă toate şansele la fericire. Am fost mereu în aşteptarea acelei vieţi care să mi se potrivească, dar am uitat s-o trăiesc pe cea pe care o aveam. Acum am înţeles că tu m-ai fi iubit oricum. Că toate ascunzişurile mele n-au făcut decât să mă îndepărteze de ceea ce tu reuşiseşi să vezi în mine, chiar atunci, în prima zi. Şi culmea, îţi plăcuse. Tu mă voiai chiar şi-aşa cum eram. Mă plăceai. Mă doreai. Mă iubeai.

Când m-am trădat pentru prima dată? Când am distrus încrederea ta, a singurului om care mă voia pentru ceea ce eram, nu pentru ceea ce credeam eu că ai vrea să fiu? Când m-am ascuns în pliurile unor fuste pe care nu le-ar fi purtat nimeni de bunăvoie, dar a căror urâţenie a fost necesară pentru mutilarea frumuseţii mele sălbatice? Când m-am aruncat în braţele bărbaţilor care au gustat din mine ca dintr-o portocală proaspătă fără să le pese de putregaiul de dedesubt? Sau poate atunci, demult, când priveam neputincioasă de sub masă, înghesuită în Sofia, cum lumea mea se urâţeşte şi se împuţinează lovitură după lovitură, strigăt după strigăt. Ori poate şi mai de demult, atunci când am lăsat să-mi intre-n vene seminţele acelea înrăite, incapabile să înţeleagă, să iubească, să se dăruiască. Când a început totul? Am avut eu vreodată vreo şansă cu adevărat? Am avut noi?

Boala m-a făcut să reevaluez tot. Îţi spun sincer că am văzut-o de la bun început ca pe o izbăvire. Şi acum e la fel. Cu toate lucrurile astea care s-au întâmplat în jurul meu, cu problemele lui David, cu neîmplinirile Sofiei, cu toate

neînţelegerile dintre mine şi copii (despre care tu n-ai ştiut nimic), cred că moartea e o salvare. Da, ştiu, sunt din nou egoistă.

Ştii ce-a zis mama când a aflat de hotărârea Sofiei de a se retrage la mănăstire şi de problemele lui David? „Dacă ar fi trăit taică-tu, toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată!” Aşa a zis, iar eu am învinovăţit-o din nou că ţine cu el, că e exact ca pe vremuri. Chiar şi peste atâţia ani, lucrurile au rămas neschimbate. Dar, cine ştie? Poate că în felul ei are dreptate, poate că a avut mereu.

*

Niciodată nu mi-a fost frică de boală. Mi-a fost frică doar de felul în care te poate lăsa. Ai spune chiar că boala are ceva nobil în ea. Ceva ce cu o singură atingere are puterea să schimbe tot. Să te reaşeze. În tine şi în univers. Gândurile dezmiardă fiecare amintire şi pe unele reuşeşte să le mute de la locul lor. Fiecare îşi cere dreptul la reevaluare. Din rele, unele devin şi mai rele, iar altele aproape uitate, urcă spre suprafaţă şi-ncep să pulseze ca o inimă. Cu surprinderea altuia, găseşti crâmpeie de viaţă înmuiate-n fericire, de care n-ai ştiut să te bucuri la momentul oportun. Şi ca să simţi că faci dreptate, te bucuri acum. Cu un fel de disperare pe care n-ai mai încercat-o, dar care-ţi face bine. Nu e loc de regrete, nici timp să le deplângi, ci doar o inexplicabilă bucurie târzie. Care vine odată cu boala, cu atingerea ei.

*

Sunt pe moarte, Victor. Nu ţi-am spus până acum pentru că ai fi încercat să mă salvezi, ori eu

nu vreau asta. Nu e nimic de salvat la mine. Nimic. Primele semne le-am avut atunci, înainte de cel mai frumos Crăciun din viaţa mea, când n-am putut să merg cu voi la cumpărături şi nici n-am fost în stare să împodobim bradul împreună. Chiar dacă în acel moment nu aveam nicio idee că poate fi atât de grav, am simţit într-un fel că trebuie să plătesc perfecţiunea aceea. Mă crezi că am ştiut de-atunci că va trebui să dau înapoi ceva ce parcă luasem tuturor, cu forţa? Poate că aşa păstrează Universul echilibrul, mi-am zis. Dacă o dată ţi-a dat ceva, să stai liniştit că va veni ziua în care-ţi va lua. Dumnezeu întotdeauna ia de undeva şi pune în altă parte. Apoi ia de acolo de unde a dat şi tot aşa. Mereu, undeva e bine şi-n altă parte-i rău. E un fel de lege a compensaţiei.

Încă de prima dată când m-au pus medicii să repet analizele mi-am dat seama că e grav. Până să vină rezultatele finale eu ştiam deja că o să mor. Nu mă-ntreba de unde, cum, dar am ştiut înaintea lor. Şi vrei să-ţi spun ceva? Nici măcar nu am fost tristă. Mi s-a părut că într-un fel se face dreptate. Că nu merit să trăiesc mai mult. Asta nu-nseamnă că mai apoi n-am plâns, pentru că am făcut-o. A fost pentru prima dată când mi-a părut rău de mine. M-am căinat, m-am simţit nedreptăţită, m-am şi revoltat, dar după ce-am trecut prin toate astea, m-am potolit. Mai bine zis, m-am resemnat. Pentru toate trebuie să fie un preţ. Iar ăsta era cel mai bun pentru mine. Capitularea vieţii în faţa morţii mi s-a părut un gând moale ca o pătură călduroasă aşezată peste toate neliniştile mele reci. Sentimentul renunţării a venit de la sine, mai

întâi timid, apoi tot mai sigur, cerându-şi parcă drepturile pe care nici nu ştiam că le are.

De obicei crezi că ai timp, că ceea ce ai stricat azi ai timp să repari mâine, că tot ceea ce nu ai spus azi, vei avea timp să zici mâine, poimâine, cândva. Dar adevărul e că n-ai. „Am timp, am timp”, îţi repeţi ca o moară stricată, iar la un moment dat constaţi că timpul e singurul care-ţi lipseşte. „O să spun”, „o să fac”, „o să…”, mereu „o să”, mereu la viitor, de parcă ăsta e singurul timp pe care-l ştii. Însă el, mârşavul, „n-o să „te aştepte niciodată. E singurul care îşi vede de treaba lui şi trece la timpul lui, fără să încetinească.

Acum îmi dau seama că tot ceea ce am avut mai de preţ a fost întotdeauna lângă mine şi că nu mi-a lipsit nimic pentru a fi fericită. Dumnezeu mi-a dat, dar eu n-am ştiut ce să fac cu tot ce mi-a dat. Ceea ce tot timpul am considerat că-i o capcană, a fost de fapt… viaţa mea. Care ar fi putut fi frumoasă dacă aş fi putut trăi în prezent.

Dacă mi-e frică de moarte? Nu. E poate singurul lucru de care nu-mi e frică şi asta chiar e ceva.

Te-ntrebi dacă aş fi putut să fac ceva? Probabil. Dar la ce bun? Ar fi fost copiii mei mai fericiţi, l-aş fi putut eu schimba pe David, pe mama, aş fi reparat eu lucrurile în viaţa Sofiei? Nu. Nici măcar ţie n-aş fi putut să-ţi aduc altceva decât boală, nenorocire, suferinţă. Iar tu ai îndurat destul. Da, mi-a fost greu să ţin toate astea în mine, uneori am simţit că mi-ar fi mai uşor să-ţi spun decât să mă ascund, dar, din nou,

n-am ştiut cum s-o fac.

Ştiu că-ţi las multe nelămuriri, dar mă pregătesc să închei. Aş putea să scriu la infinit aşa, pentru că, de ce să nu recunosc, despărţirea e mai grea decât m-am aşteptat. Risc să devin patetică şi nu-mi doresc. Pun punct aici şi-ţi mai cer un singur lucru: să mă ierţi. Iertarea de sine e singurul lucru pe care nu-l poate face un om, dar îl ajută iertarea celorlalţi.

Cu toată dragostea mea – îmi dau acum seama că ţi-am purtat-o chiar şi atunci când n-am ştiut –, cu toată recunoştinţa pe care nu ţi-am arătat-o niciodată îndeajuns de mult, cea care nu te-a meritat niciodată, soţia ta, nenorocul tău, Ema.

*

Victor a venit acasă şi-a căutat-o din priviri, aşa cum făcea de obicei. Aşa cum probabil avea să mai facă încă mult timp de-acum înainte. Poate tot restul vieţii, cine ştie?! S-a ferit să se oprească într-un loc anume şi-a urcat în fugă la etaj. Aceeaşi linişte şi aici. Uşile închise ca nişte guri ferecate. Pe holuri, o lumină palidă, bolnavă. Totul încremenit. Nici urmă de viaţă. Nimic. S-a apropiat de camera copiilor, dar a rămas cu mâna suspendată în aer. Îi era frică s-apese pe clanţă. Ce-l speria mai tare? Gândul că ar putea s-o găsească goală sau dimpotrivă, faptul că ei ar putea fi acolo? Poate amândouă. Avea să se obişnuiască vreodată? Avea?

Şi-a strâns tot curajul din lume şi-a apucat cu fermitate clanţa. A apăsat-o uşor ca şi când tot ce voia era să nu tulbure liniştea. Uşa s-a deschis cu

un geamăt fin. „Ştiu!”, a răspuns el. „Ştiu!” De cum a crăpat-o a dat cu ochii de Adam. Stătea pe jos, cu genunchii strânşi la piept. Cu mâinile prinse-n jurul lor. Ca un elastic. De parcă-i apăra de frig. Sau poate doar încerca să-i ţină unul lângă celălalt. Să nu mai tremure.

Lângă el era jurnalul. Pus într-o poziţie incertă. Ori mâna şovăise să-l aşeze, ori pur şi simplu fusese lăsat să cadă. Copertele vişinii tăceau vinovate. La fel cum arăta şi Adam. De parcă profanase un mormânt. Tatăl şi fiul s-au privit fără a se recunoaşte. Nici nu ar fi avut cum. Fiecare devenise altcineva decât fusese ieri.

— Ce faci aici?

— Aăăă, am găsit ăsta, jurnalul mamei.

— L-ai citit?

— Da, nu m-am putut abţine.

— Tată, dacă suntem şi noi la fel?

Un roman frumos și trist, dur și sensibil deopotrivă, o mărturie impresionantă despre părinți și copii și frica teribilă care îi desparte uneori, sufocând iubirea, pacea interioară, bucuria vieții, tot ce e mai frumos în oameni.

RADU GĂVAN

Pe Camelia o cunosc de foarte multă vreme și am fost uimită să descopăr în cărțile sale o voce nouă, necunoscută mie. Matură și tranșantă în felul în care își creează personajele, ea le iubește apoi ca pe niște copii, cu toate defectele și durerile lor. Ema, David și Sofia sunt niște personaje tragice, într-o istorie cutremurătoare în familiaritatea ei. Abuzul, fizic și emoțional, suferit și perpetuat de personaje, este șocant prin perspectiva intimă din care e reflectat.

Și dacă e nevoie de un argument în plus pentru a citi Măștile fricii, iată-l: vă va face să vă reevaluați relația cu cei iubiți, cu teama de a nu descoperi un pic din bovarica Ema în voi înșivă.

ADA ROSETI

ISBN 978-606-719-769-3
www.edituratrei.ro
9 786067 197693
TREI